

K E L E B E K Y A Y I N E V İ — İ S T A N B U L
ankara cad. babıali han no. 99 teli. 26 84 40

«The Road To Gandolfo»
adlı orijinalinden dilimize çeviren

Mehmet HARMANCI

kitabı hazırlayan : yıldırım bozkurt
kapak resmi : şahin karakoç
birinci baskı : mayıs 1983
copyright : kesim ajans/kelebek yayınevi
bu kitap **eslek** matbaasında düzenlenip **gümüş** basımevinde
basılmıştır.

birinci kesim

GİRİŞ

Aziz Peter alanı tıklım tıklım doluydu. Binlerce ve binlerce kişi Papanın balkona çıkıp ellerini kaldırarak kendilerini kutsamasını derin bir sessizlik içinde bekliyorlardı. Oruç ve dua bitmişti, Vatikan'dan çalınacak çanlarla San Gennaro bayramının başladığı ilan edilecekti şimdi. Çan sesleri tüm Roma'da duyulacak, neşe ve iyi duygular müjdeleyecekti. Papa Birinci Francesco'nun kutsaması bayramın başlama işaretiydi.

Sokaklarda danslar edilecek, fener alayları düzenlenecek, şarap içilip yemekler yenilecekti. Piazza Navonna'da, Trevi'de, hatta Palatine'in bazı kesimlerinde üzerleri makarna, meyve ve evde yapılmış çöreklerle dolu uzun masalar hazırlanmıştı. Bu Papa. sevgili Francesco, kalbinizi ve dolabınızı komşunuza açın, dememiş miydi? Komşunuz da kendininkini size açacaktı. Bütün insanlar hepimizin aynı ailenin bireyleri olduğunu anla□

sınlardı. Bu sıkıntı, karışıklık ve pahalılık döneminde komşunu gerçekten sevdiğini gösterecek bundan iyi bir yol var mıydı?

Birkaç gün için bütün kin duygulan yatışsın, bölünmeler terkedilsindi. Bütün kadınlar ve erkekler kardeşti, böyle bilin□ sindi bu! Birkaç gün içinde herkesin yüreğine iyilikseverlik, incelik ve başkalarına duyulan ilgi egemen olsundu. İnsanlar acıyı da, tatlıyı da paylaşınlardı. İyiliğin gücü karşısında yenilme-yecek kötülük mü vardı?

Kucaklasın, kaldırın şarap kadehlerinizi, gülün ağlayın, bir□ birlerinizi sevgi gösterileriyle kabul edin! Dünya, ruhun yücelmesinde utanılacak bir şey olmadığını görsün. Ve bir kere bunu başardıktan sonra bu tatlı anılan San Gennaro bayramından ötelere taşıyın, yaşamınız iyilikle belirlensin. Yeryüzü daha iyi bir yer olabilir, bunu yapmak bizim elimizdedir. İşte I. Francesco'nun verdiği ders buydu.

Aziz Peter Alanı'ndaki on binlerce kişi susuyordu. Sevgili Papa'nın balkona çıkıp ellerini kendilerini kutsamak için kaldırması bir an sorunuydu artık.

Alanın üstündeki yüksek tavanlı Vatikan salonlarında kardinaller, monsenyörler ve papazlar gruplar halinde birbirleriyle konuşuyorlar, sık sık da bir köşede oturan Papa'ya bakıyorlardı. Salon canlı renklerle parılıyordu: Kızılar, morlar, lekesiz beyazlar. Cübbeler, başlıklar sallantılarla döndükçe sürekli hareket eden bir fresk izlenimini veriyordu.

Papa I. Francesco köşede mavi kadife kaplı fildişi koltuğunda oturmaktaydı. Papa epey şişmanca çirkince bir adamdı. Bir köylünün güçlü ama sade hatlarına sahipti. Hemen yanın□

da özel sekreteri olan New Yorklu genç bir zenci papaz durmaktaydı. Böyle bir papa yardımcısını almak da Francesco'dan beklenirdi işte.

Sakin sakın konuşuyorlar, Papa iri başını yana çeviriyor, kocaman kahverengi gözleriyle genç papaza bakıyordu.

İri köylü eliyle ağzını örten Francesco, «**Mannaggi!**» diye mırıldandı. «Çılgınlık bu! Kentin tümü bir hafta ayılmayacak. Herkes sokaklarda sevişecek. Bunun doğru olduğuna emin misin?»

«İyice inceledim,» dedi zenci papaz sakın bir endişeyle. «Onunla tartışmak ister miydiniz?»

«Aman ha! Köylerde ondan akıllısı yoktu zaten!»

Bir kardinal, Papa'nın koltuğuna yaklaşmış eğildi: «Saat tamam. Kutsal Peder. Kalabalık sizi bekliyor.»

«Kim...? Ha, elbette. Bir dakika, dostum, bir dakika.»

Kardinal koca şapkası altında gülümsedi, gözleri hayranlıkla doluydu. Francesco kendisine hep 'dostum' derdi. «Teşekkür ederim, Kutsal Peder.» Kardinal geri geri yürüyerek çekildi.

Papa mırıldanmaya başladı. Yavaş yavaş sözler kesinleşti ağzında. «**Che gelida... manina... a rigido esanime... ah. la. la. laa... tra la id. la... aaa**»

New York'un Harlem bölgesindeki piskoposluktan gelen genç papa yardımcısı şaşırmıştı. «Ne yapıyorsunuz?»

«Rodolfo'nun aryası. Ah, şu Puccini yok mu, müthiş bir adam. Heyecanlı olduğumda şarkı söylemek sinirlerimi yatıştırır.»

«Bırak artık ama! Hiç olmazsa bir Gregoryen ilâhisi söyle.»

«Bilmem ki. Senin İtalyancan her gün biraz daha iyileşiyor, ama hâlâ yeterli değil.»

«Çalışıyorum, kardeşim. Sen de iyi bir öğretmen sayılmazsın. Haydi yürü de balkona çık artık.»

«Acele etme! Gideceğim. Dur bakalım, önce elimi kaldıra-
cağım, sonra yukardan aşağı ve sağdan sola...»

«**Soldan sağa!** Hiç dikkat etmez misin sen? Bu oyunu oy-
nayacaksak hiç olmazsa temel kurallarını öğren, Tanrı aşkına!»

«Ben ayakta durduğum için almak yerine vereceğimden...
her şeyi ters yapmam gerektiğini düşünüyordum.»

«Karıştırma. Doğal olmaya çalış.»

«O zaman' şarkı söylerim.»

«O kadar da doğal demedik. Yürü haydi.»

• «Tamam! Tamam!» Papa koltuğundan kalkarken salonda
kilere iyi yüreklilikle gülümsedi. Sonra yardımcısına dönüp yal-
nız onun duyacağı bir sesle, «Kazara biri sorarsa San Genna
ro hangisidir?» diye sordu.

«Kimse sormaz. Ama yine de sorarlarsa klişeleşmiş cev-
abını verirsin.»

«Tamam. 'Kutsal Kitabı iyice oku, oğlum.' Biliyor musun,
çılgınlık bütün bunlar!»

«Ağır ağır yürü ve dik dur. Ve de gül, Tanrı aşkına! **Mut-
lusun.**»

«Hiç de değilim, seni Afrikalı!»

Papa I. Francesco .yüksek kapıların arasından geçip bal-
kona çıkınca Aziz Peter Kilisesi'nin temellerini sarsan bir gü-
rültüyle karşılaştı. Binlerce ve binlerce insan hep bir ağızdan
çağırıyorlardı.

«Papa! Papa! Papa!»

Kutsal Peder batan güneşe doğru yürürken salonda pek
çok kimse onun dudakları arasından dökülen bir ilâhinin par-
çalarını duymuşlardı. Her biri bunun en bilgiler dışında kimse-
nin bilmediği çok eski bir müzik parçası olduğunu düşünüyor-
du. Papa Francesco böylesine bilgeydi işte!

«**Che... gelida... manine*... a rigido esanimeree... oh. la.
ia... laaa... tra la. ialaaa...**»

Tümgeneral Arnold Symington kâğıt ağırlığını Pentagon'daki masasını kaplayan kalın camın üstüne indirdi. «Vay orospu çocuğu!» Cam parçalandı, sırçalar odanın dört yanına dağıldı. **«Yapamaz bunu!»**

Gözlerini büro şarapnelinden korumaya çalışan teğmen ürkmüştü. «Yaptı, efendim. Çinliler çok bozuk çalışıyorlar. Başkanları diplomatik misyona kınama bildirisini kendisi dikte etti. **Kızıl Yıldız**'da bu konuda yayınlanan başyazılar Pekin Radyosu'nda okunuyor.»

«Bunu nasıl yapabilirler?» Symington küçük parmağından bir sırça parçası çıkardı. «Ne diyorlar peki? Bu programı şu haberi vermek için kesiyoruz: Amerikan askeri temsilcisi General MacKenzie Hawkins Son-Tai Alanındaki üç metrelik yeşim taşından heykelin **hayalarını** ateş ederek parçaladı! Olmaz böyle şey! Pekin yönetimi buna izin vermez. Çok onur kırıcı olur bu.»

«Biraz daha başka biçimde söylüyorlar, efendim. Yasak Kent'te değerli bir tarihi anıtı parçaladığını söylüyorlar. Sözlerinden Lincoln Anıtı'nı havaya uçurulmuş gibi bir anlam çıkıyor.»

«Ama bu başka türlü heykel. Lincoln'un üzerinde elbiseleri var, hayaları görünmüyor. Aynı şey değil bu!»

«Yine de Beyaz Saray bu iki durumu eş tutuyor, efendim. Başkan, Hawkins'in oradan alınmasını istiyor. Daha doğrusu alınmasını değil de askerlikten ihracını. Savaş mahkemesi falan...»

«Bu olanaksız!» Symington arkasına yaslanıp elerin derin soluyarak kendini toparlamaya çalıştı. Uzanıp masasındaki raporu aldı. «Onu naklederiz. Bir kınama ile. Kınama raporunun bir örneğini de Pekin'e göndeririz.»

«Bu yeterli derecede güçlü olmaz, efendim. Dışışleri bunu açıkça belirtti. Başkan da onlar gibi düşünüyor. Aramızda yenilenmesi gereken ticaret anlaşmaları...»

«Yeter .Allah aşkına, teğmen! Birisi kalkıp da Beyaz Saray'daki o topaç gibi dönen herife her şeyin mümkün olamayacağını söylemiyor mu? Mac Hawkins **seçilmişti**. Yirmi yedi aday arasından. Başkanın o zaman söylediklerini çok iyi hatırlıyorum. Bu eşşoğlusuz kusursuz! İşte tamı tamamına böyle demişti.»

«Şimdi bu artık geçersiz efendim. Başkan ticari anlaşmaların diğer bütün işlerden önce geldiğini söylüyor.» Teğmen terlemeye başlamıştı.

«Sizler benim ölümüme neden olacaksınız. Geberteceksiniz beni. Bunu nasıl yaparsın şimdi? Yani 'geçersiz' nasıl kılınır demek istiyorum. Hawkins şu anda diplomatik bir sıkıntı kaynağı olabilir ama bu onun '**geçerliliğini**' silip atmaz ki. Bulge Savaşı'nda daha yirmisine varmamış bir kahramandı. West Point'te futbol yıldızıydı. Güneydoğu Asya'da yaptıkları için maddalya verebilselerdi o kadar yükü Mac Hawkins bile taşıyamazdı. Herifin yanında John Wayne kadın gibi kalıyor. **Gerçek** bir erkek, zaten Beyaz Saray'daki yoyo da o yüzden seçti onu.»

«Bence başkanlık makamı... adam hakkında ne düşünürse düşünsün... başkomutan olarak...»

«Bok!» diye kükredi tümgeneral. «Ben sana bildiğim en sert sözcüklerle, bir MacKenzie Hawkins'i Pekin'i yatıştırmak için savaş divanına veremeyeceğini anlatmaya çalışıyorum. Ortalıkta ne kadar ticaret anlaşması olursa olsun. Bunun nedenini biliyor musun, teğmen?»

Genç teğmen hafif bir sesle, «Konuyu kamuoyuna götüreceği için,» dedi.

«Tam isabet! Bu ülkenin Havvkins'lerinin seçmenleri vardır, teğmen. Zaten başkomutanımız da onu bu yüzden seçti. Siyasal bir yatıştırıcıdır o. Mac Havvkins'in bunu bilmediğini sanıyorsan..□ onu sen bulup çıkarmadın ortaya, ben çıkardım.»

«Bu tepkiye hazırız, Generalim.» Teğmenin sesi işitilmeyecek kadar zayıftı.

Tümgeneral dirseklerini kırık camın üstüne dayamamak için dikkatle öne eğildi. «Anlamadım.»

«Dışışleri sert bir tepkiyle karşılaşacağını hesaplamış durumda. Bu yüzden biz de **buna** karşılık sert bir tepki göstermeliyiz. Beyaz Saray böyle bir gereklilik duyulmasına üzülüyor, ama şu anda bir bunalım çıkmasını istemiyor.»

«Ben de işin sonunun buna varacağını düşünüyordum.» Symington'un sesi teğmeninkinden daha kısıkı şimdi. «Açık konuş. Nasıl bir kazık atacaksınız herife?»

Teğmen duraksadı. «Özür dilerim, generalim, amaç... General Havvkins'e kazık atmak değil. Çok hassas bir durumdayız. Çin Halk Cumhuriyeti özür dilenmesini istiyor. General Havvkins'in yaptığı kaba ve çirkin bir hareket olduğu için bunda haklılar. Ama General açık olarak özür dilemeyi reddediyor.»

Symington elindeki rapora baktı. «Burada bunun nedeni yazıyor mu?»

«General Havvkins, bir tuzağa düşürüldüğünü söylüyor. İfadesi üçüncü sayfada.»

Tümgeneral aradığı yeri bulup okudu. Teğmen mendilini çıkartıp çenesini kuruladı. Symington kâğıtları kırık camın üzerine bıraktı, başını kaldırdı.

«Mac gerçeği söylüyorsa tuzağa düşürüldüğü anlaşılıyor. **Onun** açısından açıklayın durumu.»

«Onun açısı falan yok, Generalim. Sarhoşmuş.»

«Mac kendisine uyuşturucu verildiğini söylüyor. Sarhoş olduğunu söylemiyor, teğmen.»

«İçiyorlardı, efendim.»

«İlaç vermiş olabilirler. Hawkins bu kadar şeyin farkını bilir artık.»

«Suçlamayı reddetmiyor ama.»

«Hareketlerinden sorumlu tutulamayacağını ileri sürüyor. Hawkins Hindiçini'de en iyi haberalma stratejisi uzmanıydı Kamboçya'da, Laos'ta, her iki Vietnam'da ve belki de Mançurya sınırlarında bile kuryelere uyuşturucu ilaç vermiştir. Aradaki lanet farkı çok iyi bilir.»

«Korkarım onun bunu bilmesi bu işte hiç fark etmez, efendim. Bunalım eğrisi bizim Pekin'in isteklerini kabul etmemiz gerektiğini gösteriyor. Ticari anlaşmalar çok önemli. Doğrusunu isterseniz, gaza ihtiyacımız var, efendim.»

«İnsaf! Ben de sende ondan bol miktarda var sanıyordum!»

Teğmen mendilini cebine yerleştirip hafifçe gülümsedi. «Bunu hak ettim sanırım, efendim. Her neyse, durumu sonuçlandırmak için yalnızca on günümüz var. Girişime başlamalı ve olumlu bir sonuca varmalıyız.»

Symington genç subaya bakarken yüzü az sonra ağlayacak bir yetişkinin ifadesini almıştı. «Ne demek istiyorsun?»

«Bunu söylemek acı ama General Hawkins, kendi çıkarını görevinin üstünde tutuyor. Bir örnek yaratmak zorundayız. Herkes için.»

«Örnek mi? Gerçeğin ortaya çıkmasını istediği için mi?»

«Daha üstün bir görev de vardır, Generalim.»

«Biliyorum... Ticari anlaşmalara karşı görevimiz. Gaza olan görevimiz.»

«Doğrusunu isterseniz, evet. Öyle bir zaman gelir ki semboller amaçlara feda edilmek zorundadır. Takım oyunu oynayanlar bilirler bunu.»

«Pekâlâ... ama şunu bilmiş ol ki, Mac kolaycacık pes edip sizin için devrilen bir sembol rolü oynamayacaktır. Peki, ne yapmayı düşünüyorsunuz?»

«Müfettiş,» dedi teğmen, orta bir biyoloji dersinde ikiye ke-silmiş bir solucanı tutuyormuş gibi. «Kendisi hakkında derin bir araştırma yapıyoruz. Hindiçini'nde bazı kuşkulu eylemlerde bu-lunduğunu biliyoruz. Uluslararası davranış kurallarını çiğnediği-ni tahmin etmekteyiz.»

«Elbette çiğnedi. En iyilerinden biriydi o!»

«Bu kuralların belirli özellikleri yoktur. Uzman General Hawkins'in resmi oimayan işleri konusunda da epey bilgiye sa-hipler.» Teğmen gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi yüzün-deki, artık mutlu bir insandı.

«Demek ki onu gizli harekâtlar yaptığı gerekçesiyle suçla-yacaksınız. Kurmay başkanları ile CIA'nin, açığa vurabilselerdi kamyon dolusu madalya alacaklarını bildikleri işlerle. Siz ada-mı öldürürsünüz be!» Symington kendi sözünü onaylarcasına başını salladı.

«Belki bize zaman kazandırabilirsiniz, generalim. Bazı be-lirli olaylar anlatsanız...»

«Yok canım! Herifçioğlunu çarmıha gerekseniz kendi çar-mıhınızı kendiniz kurun!»

«Ama durumu anlıyorsunuz, değil mi efendim?»

Tümgeneral koltuğunu arkaya itip ayağının altındaki cam parçalarına bir tekme savurdu. «Bak sana bir şey söyleyeyim. Ben 1945'ten beri hiçbir şey anlamıyorum, tamam mı?» Öf-keyle baktı genç subaya. «Beyaz Saray'a bağlı olduğunu bili-yorum, ama muvazzaf mısın?»

«Hayır efendim, yedek subayım, geçici görevlendirildim. Y, J ve B'den izinliyim. Gönderler yanmadan yangınları söndür-mektir görevim.»

«Y, J ve B mi? Bu tümeni bilmiyordum.»

«Tümen değil, efendim. Youngblood, Jakel ve Blowe. Los Angeles'te en büyük reklam ajansıyız.»

General Arnold Symington'un yüzü birden tehlike karşısında kalmış bir av köpeği ifadesi aldı. «Üniforman çok yakışmış, teğmen,» dedi. Sonra susup başını salladı. «1945.»

Ordu Müfettişlik Bürosu araştırmacısı Binbaşı Sam Devereaux takvime baktı, yerinden kalkıp gitti günün tarihinin üzerine bir X çizdi. Bir ay üç gün kalmıştı sivilliliğine.

Aslında asker sayılmazdı. Gerçekten ruhi bakımdan hiçbir zaman da asker olmamıştı. Askeri bir kazaydı kendisi. Hizmet süresini uzatma ile sonuçlanan büyük bir yanılğı. Önünde iki seçenek vardı; Ya yeniden askere yazılır ya da Leavenworth cezaevini boylardı.

Sam avukattı, hem de esaslı bir ceza avukatı. Yıllar önce uzun süre erteletmişti askerliğini. Harvard'da, sonra Harvard Hukuk Fakültesi'nde, iki yıl mezuniyetini izleyen doktora döneminde, son olarak da Boston'un ünlü Aaron Pinkus hukuk bürosunda on dört ay.

Askerlik bir gölge olup uzaklaşmıştı yaşamından, uzun erteletme dizisini unutmuştu bile.

Ama Amerikan Ordusu unutmamıştı.

Pentagon bir ara elinde yeterli sayıda hukukçu bulunmadığını farketmişti. Askeri Hukuk Dairesi iyice çıkmaza girmişti, dünyanın dört yanındaki yüzlerce savaş divanı vakası savcı ve savunma avukatı eksikliğinden durmuş gibiydi. Cezaevleri iyice dolmuştu. Böylece Pentagon askerliklerini erteletmişleri, bekâr ya da çocuksuz avukat listelerini iyice incelemiş ve 'erte

leme' sözcüğü ile 'ihraç' sözcükleri arasındaki ince ayrımı belirten, kabul edilmemesi olanaksız çağrılar çıkartmıştı.

İşte bu kazaydı. Devereaux'nun yanlışı çok daha sonraydı. Yedi bin mil uzakta Laos, Burma ve Thailand sınırlarının birleştiği yerde.

Altın Üçgen.

Devereaux, yalnız Tanrının ve askeri lojistikçilerin bildikleri bir nedenle, ne bir savaş divanı görmüş, ne de birini yönetmişti. Genel Müfettişlik Bürosunun Hukuk Soruşturmaları Bölümüne getirilmiş ve hangi yasaların çiğnenmekte olduğunu saptasın diye Saygon'a gönderilmişti.

Çiğnenen yasalar sayılamayacak kadar çoktu. Uyuşturucu madde işi karaborsanın kat kat üstüne çıkmıştı, üstelik karaborsa işindeki Amerikalı girişimcilerin haddi hesabı yoktu, bu yüzden soruşturmaları kendisini dünyanın uyuşturucu maddelerinin beşte birinin Saygon, Washington, Vientian ve Hong Kong'lu güçlü kişilerin sayesinde çıkış noktası olan Altın Üçgenine; getirmişti.

Sam vicdan sahibi, dürüst bir insandı. Uyuşturucu işiyle uğraşanları sevmezdi, bu yüzden bunları iyice araştırmış, raporlarının Saygon'a karmaşık komuta zinciri boyunca ulaşmasını sağlamıştı.

Raporlarında yalnızca karşısına çıkan adları ve çiğnedikleri yasaları belirtmişti. Ne de olsa öldürülebilir, en azından tutumu yüzünden aforoz edilebilirdi. Gizli rapor yazmakta uzman olmuştu artık.

Yedi Vietnamlı general, Thieu'nun meclisinin otuz bir üyesi, on iki Amerikalı Albay, üç tümgeneral, elli sekiz binbaşı, yüzbaşı, üsteğmen ve başçavuş avlamıştı bu yolla. Bunların yanı sıra beş kongre üyesi, dört senatör, bir bakan, uluslararası Amerikan şirketlerinden on bir yüksek düzey yöneticisi —ki bunlardan altısının zaten başkanlık kampanyasına olan mali

katkıları yüzünden başları dertteydi— ve epey müridi olan bir Baptist rahibi de sayılabılırdi.

Şam'ın bildiği kadarıyla bunların içinden bir asteğmenle iki başçavuşun suçları sabit görülmüş olup diğerlerinin durumları 'hazırlık soruşturması' aşamasındaydı.

Sam Deveraux böylece yanlış adımını atmıştı. Güneydoğu Asya adaletinin tekerleklerinin en küçük bir nüfuz karşısında rayından çıkmasına öyle bir sinirlenmişti ki, sonunda büyük bir balık yakalayıp bir örnek yaratmak istemişti. Bangkok'da bir tümgeneral seçmişti bu iş için. Heseltine Brokemichael adında biri. West Point 1943 mezunu Tümgeneral Heseltine Brokemichael.

Şam'ın elinde dağlar gibi kanıt vardı. Kendisinin 'bağlantı' rolünü oynadığı bir dizi karmaşık tuzak kurarak generalin görevini kötüye kullandığı konusunu iyice aydınlatmıştı, iki General Brokemichael olamazdı nasıl olsa, Sam da avına öldürücü darbeyi indirecek olan intikam savaşıydı.

Ama iki general vardı aynı adı taşıyan! İkisi de tümgeneral. Biri Heseltine, diğeri de Ethelred! Kuzen olmalıydılar. Bangkok'daki Heseltine, Vientian'daki Ethelred değildi. Suçlu olan Brokemichael Vientian'dakiydi, kuzeni değil. Ayrıca Bangkok'daki Şam'dan daha büyük bir intikam delisiydi. O da kirli işlere karışmış bir askeri soruşturmacı hakkında kanıt toplamakta olduğuna inanıyordu. Ve topluyordu da. Deveraux uluslararası kaçakçılık yasalarının çoğu ile Birleşik Devletlerin büyük bir bölümünü çiğnemiş durumdaydı.

Askeri polis Şam'ı tutuklayıp hücreye kapatırken yaşamının bunun sonrasını Leavenworth'da geçirmesinin uzak bir olasılık olmadığını söylemişlerdi.

Neyse ki, müfettişlik dairesinin üst düzeyde bir subayı, gerçekte Şam'ın bu kadar suçu işlemesine neden olan adalet duygusunu anlamadıysa da, Şam'ın müfettişlik dairesine yaptı□

ğı katkıları anladığı için yardımına koşmuştu. Devereaux gerçekten Güneydoğu Asya'daki hukukçu subayların hepsinden çok belgelenmiş rapor sunmuş, onun bu çalışkanlığı Washington'dakilerin tembelliklerini büyük bir ölçüde örtmüştü.

Bu üst düzey subayı Şam'ın durumu için resmi olmayan bir pazarlığa girişmişti. Sam Bangkok'un öfkeli Tümgeneral Heseltine Brokemichael'inin disiplin cezasını kabul ederse — yarım yıllık aylık kesintisi — hakkında dava açılmayacaktı. Bir koşul daha vardı: Askerlik süresi bittikten sonra daha iki yıl müfettişlik dairesinde çalışmaya devam edecekti.

Ya askerlik, ya Leavenworth kısacası.

Yurtsever asker Binbaşı Sam Devereaux'nun askerliği böylece uzamıştı. Hindiçini'deki pislik aslında temizlenmemiş, ama sonunda öz sahiplerine terkedilmişti. Devereaux da Washington'a alınmıştı.

Pencereden, kapıdan çıkan arabaların askeri polislerce kontrol edilmesine bakarken bir ay üç gün, diye düşündü. Saat beşi geçiyordu, iki saat sonra uçağa yetişecekti. O sabah eşyalarını toplamış, bavulunu bürosuna getirmişti.

Dört yıl sona eriyordu. İki artı iki. Zamanın böyle akıp gitmesine insan içerleyebilirdi belki, ama boşa harcanmış zaman değildi bu. Güneydoğu Asya'nın o pislik uçurumu şimdi Washington koridorlarına bulaşmıştı. Bu koridorlarda yaşayanlar onun kim olduğunu çok iyi biliyorlardı. Ünlü avukatlık şirketlerinden cevap veremeyeceği kadar çok teklif almıştı. Bunları düşünmek bile istememişti, hiçbirinden hoşlanmıyordu. Tıpkı masasının üstünde dosyası duran son soruşturmadan hoşlanmadığı gibi.

Kuklacılar yine iş basındaydılar. Bu kez Hawkins diye bir subayı gözden düşürmeye çalışıyorlardı. Tümgeneral MacKenzie Hawkins.

Sam ilk başlarda kafasına bir darbe inmiş gibi şaşırmişti. MacKenzie Hawkins özgün bir kişiydi. Bir efsaneydi. Efsanelerin doğduğu insandı.

Askeri hiyerarşide yeri sağlamdı. Biyografisi Bantam Yayınları arasında çıkmıştı. Daha tek sözcüğü yazılmadan tefrika hakkını Readers Digest satın almıştı. Hollywood yaşam hikâyesini filme almak için korkunç paralar vermişti. Militarizm aleyhtarları da onu faşizm nefretinin bir nesnesi haline getirmişlerdi.

Hawkins işbirliğine yanaşmadığı için biyografi fazla başarılı olmamıştı. Adamın görüntüsüne fazla bir şey katmayan kişisel özellikleri vardı; dört karısı gibi. Film ise sonu gelmeyen savaş sahneleri yüzünden, konu aldığı kişiden çok aktörü ortaya çıkardığı için pek tutmamıştı.

Hollywood da dört karyı ve stüdyonun bu set teknik danışmanının diğer garipliklerini keşfetmişti. MacKenzie Hawkins yıldız adaylarını üçer üçer sıradan geçirmiş, yapımcının karısıyla yapımcının yüzme havuzunda, oturma odasından kendilerini seyreden kocanın gözleri önünde sevişmişti.

Ama bu bile filmin yapımını engellememişti. Lanet film altı milyon dolara mal oluyordu.

Başka biri olsa en azından utancından gözler önünden çekilir giderdi. Ama sözkonusu olan Mac Havvkins'ti. Özel toplantılarında bunlardan sorumlu olanlarla alay etmiş, arkadaşlarını Manhattan ve Hollywood hikayeleriyle büyülemişti.

Yeni bir uzmanlık dalı ile kurmay okuluna gönderilmişti: gizli harekât habercisi. Üstleri Havvkins'in gizli faaliyetlerde kalmasıyla biraz daha rahat hissetmişlerdi kendilerini Albay tuğgeneral olmuş, yeni uzmanlık dalında öğrenilecek her şeyi yutup bitirmişti. İki yıl boyunca durmadan çalışmış, öğretmenlerinden son bilgi kırıntılarını bile sıkıp almıştı.

Küçük çatışmaların büyük bir savaşa döndüğü Saygon'a

gönderilmişti bundan sonra. Her iki Vietnam'da, Laos'ta, Kamboçya'da ve Thailand'da ve Burma'da hem ideologları hem de kirli işlere karışanları doğduklarına pişman etmişti bir süre. Savaş hattı gerilerinde ve tarafsız sınırların ötesinde **öyle** işlere kalkışmıştı ki, 'koruyucu saldırı' bile yanında mantıklı bir strateji gibi kalmıştı. Çalışma yöntemleri öylesine alışılmamış, öylesine açıkça suç işlemekti ki, Saygon komutanlık haberalma bölümü kendisinin varlığını inkâr etmişti. Ne de olsa her şeyin bir sınırı vardı. Gizli harekâtın bile.

Eğer **Önce Amerika** bir kurala — ki öyleydi — Hawkins bunun gizli harekâtın pis dünyasına uygulanmaması için hiçbir neden görmüyordu.

Ve Hawkins için Amerika her şeyden önce gelirdi.

Sam Devereaux böyle bir adamın, bulundukları yere bayrağı kendilerine örtü yaparak gelen adamların elinde kaldığını düşündükçe üzülmüyordu. Hawkins şimdi diplomatik arenadaki aslanı rahatsız etmişti ve ortadan yok edilmeliydi. Generalin görüşünü desteklemeleri gereken kişiler onu bir an önce — hem de on günde— suyun dibine itmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Normal olarak Sam Hawkins gibi ünlü bir başbelâsı aleyhinde kanıt toplamaktan zevk alırdı. Ama gönlü olmasa da bir dava açacak kadar kanıt toplayacaktı yine de.' Müfettişlik dairesi için son raporuydu bu, yeni bir iki yıllık seçenikle karşılaşmak istemiyordu. Ama yine de üzgündü. Ünlü lakabıyla Atmaca çok daha iyi şeylere lâyıktı.

Sam, belki de bu içinde bulunduğu sıkıntıyı yaratan şeyin Beyaz Saray'dan gelen son talimat olduğunu düşündü: Hawkins'in inkâr edemeyeceği bir şey bulun ahlaksal alanda. Psikiyatra gidip gitmediği araştırılsın.

Psikiyatr, ha! Tanrım bunlar hiç mi ders almayacaklardı.

Sam bu arada bir iki olumsuz kanıt bulabilme umuduyla

Saygon'a bir araştırmacı ekibi göndermişti. Kendisi de uçakla Los Angeles'e gidiyordu.

Hawkins'in bütün eski eşleri otuz yıllık bir çember içinde yaşıyorlardı. Malibu'dan Beverly Hills'e kadar. Bu kadınlar herhangi bir ruh doktorundan çok daha fazla şey söyleyebilirlerdi. Bir ruh doktoru ha!

Beyaz Saray'da herkesin boynundan yukarısı novokainle uyuşturulmuş olmalıydı.

2

Üniformalı Komünist yumuşacık bir sesle, «Adım Lin Shoo,» diyerek karşısındaki iriyarı, üstübaşı darmadağınık Amerikan askerine baktı. Amerikalının bir elinde bir kadeh viski, diğerinde iyice çiğnenmiş bir puro vardı. «Pekin Polisinin komutanıyım. Siz de şu anda evinizde göz hapsinde bulundurulmaktasınız. Hakaret etmenin bir anlamı yok, bunlar yalnızca formalitedir.»

«Ne formalitesi?» diye kükredi MacKenzie Hawkins oturduğu koltuktan. Bu doğulu evinde tek batılı mobilyo o koltuktu. Kalın çizmesini lake masaya dayayıp elini meşin koltuğun arkasına dayadı. Purosunu neredeyse ipekli perdeye değecekti. «Diplomatik yollar dışında formalite olamaz. Gidip oraya yapın şikâyetinizi. Herhalde sıraya girmeniz gerekecek ya.»

Hawkins kıs kıs gülerek içkisini yudumladı.

Lin Shoo adındaki Çinli'nin bakışları perde ile puro arasında gidip geliyordu. «Siz elçilik dışında oturmaya karar verdiğiniz için teknik olarak Birleşik Devletler topraklarında değilsiniz. Bu yüzden Halk Polisi'nin yetki alanına girmektesiniz.

Ancak bir yere gitmeyeceğinizi çok iyi biliyoruz, General. O yüzden yalnızca bir formalite dedim.»

«Ya şunlar ne?» diye Hawkins purosunu pencereden yana salladı.

«Evinizin her köşesinde ikişer memur var. Hepsi sekiz tane.»

«Hiçbir yere gitmeyecek biri için epey kalabalık değil mi?»

«Ufak şey bunlar. Fotoğraf açısından bir yetersiz, üç ise çirkindir.»

«Ufak tefek şey mi?» Hawkins purosundan derin bir nefes çekip kolunu yine koltuğun arkasına attı. Purosunun yanan ucu bir iki santim kalmıştı perde arasında.

«General, kabul edersiniz ki, çok güzel bir yerde yaşamaktasınız. Çok güzel bir tepede çok güzel bir ev. Sessizlik içinde.» Lin Shoo koltuğun arkasına geçip perdeyi hafifçe çekti. Ama geç kalmıştı; puronun ateşinin sıcaklığı kumaşta bir yanık izi bırakmıştı.

«Kiralılar çok yüksek burada,» dedi Hawkins. «Bu halkın cennetinde, kimsenin hiçbir şeye sahip olmadığı, ama herkesin her şeye sahip olduğu bu ülkede biri iyi para kazanıyor. Hem de ayda dört yüz dolar.»

«Burasını bulduğunuz için talihli sayılırsınız. Ancak kollek-tifler emlak alabilirler. Bir kollektif, özel mülkiyet değildir.» Polis, evin yatma bölümü olan arka tarafa açılan kapının önüne gitti. İçerisi karanlıktı; güneşin girmesi gereken geniş pencerede bir battaniye asılıydı. Yerde kilimler üst üste serilmişti. Amerikan şekerlerinin kâğıtları her yana saçılmıştı, odada keskin bir viski kokusu vardı.

«Fotoğrafa ne gerek var?»

Çinli bu çirkin manzaraya daha fazla bakmadı. «Dünya-ya bizim size, sizin bize yaptığınızdan daha iyi davrandığımızı göstermek için. Bu ev Saygon'da bir kaplan kafesi de değildir,

Holcatz'ın köpekbalıklarının cirit attığı sularında bir mahzen de değil.»

«Alcatraz demek istiyorsunuz yani.»

«Anlamadım.»

«Önemi yok. Bu işi çok büyütüyorsunuz, değil mi?»

Lin Shoo bir an konuşmadı, bu derin bir söyleyişten önceki duraksamaydı. «Biri —yıllardır sevgili vatanınızın değerlerini açık açık kötülemiş olan biri—Vashington'da Lincoln Anıtını dinamitleseydi, Yüksek Mahkemenizin o cübbeli barbarları onu şimdiye kadar öldürmüşlerdi bile.» Çinli gülümseyerek Mao üniformasının yakasını düzeltti. «Biz böyle ilkel davranışlarda bulunmayız. Herkesin yaşamı değerlidir. Sizin gibi hastalıklı bir köpeğinki bile.»

«Siz Çinliler de kimseye ihanet etmezsiniz, öyle mi?»

«Bizim liderlerimiz yalnız gerçeği söylerler. Bütün dünya bilir bunu. Gerçek suçlama değildir, General. Gerçek gerçektir.»

s

Hawkins ayağını lake masanın üstünden çekti. «Neden beni seçtiniz? İsteddiğiniz şeyi yapacak pek çok insan vardı. Benim özelliğim ne?»

«Başkaları sizin kadar ünlü değil. Ya da kötü ünlü değil diyelim... Yaşamınızı konu alan filmde hoşlanmıştım oysa... Çok sanatsal değeri olan bir şey, bir şiddet şiiri.»

«Filmi gördün ha?»

«Özel olarak. Bazı bölümleri çıkartılmıştı. Sizi oynayan aktörün bizim kahraman gençlerimizi öldürürken çekilmiş sahneleri. Çok ama çok vahşi bir şey, General.» Komünist siyah lake masanın çevresinde dolandı. «Evet, çok kötü ünlü bir insansınız. Ve şimdi de saygı gören bir anıtı parçalayarak bize hakaret etmiş bulunuyorsunuz...»

«Haydi haydi! Ben ne olduğunu bilmiyorum bile. Bana

uyuşturucu verilmişti ve bunu siz de çok iyi biliyorsunuz. Sizin General Lu Sin'le, onun getirdiği karılarla ve onun evindeydim.»

«Bize onurumuzu geri vermelisiniz, General Hawkins. Bunu anlıyor musunuz?» Lin Shoo sanki sözü kesilmemiş gibi sakin sakin konuşuyordu. «Özür dilemeniz sizin için basit bir şey. Bir tören düzenlendi bunun için. Basından küçük bir grup da olacak. Söyleyeceğiniz sözleri yazdık bile.»

«Hey Tanrım!» Hawkins yerinden fırlayıp bir baş yüksekten baktı polise. «Yine aynı yere döndük işte! Kaç kere söyleyeceğim? **Amerikalılar yerde sürünmezler!** Ne törende, ne de basının önünde! Şunu bir kerede anla artık, cüce herif!»

«Lütfen öfkelenmeyin. Basit bir töreni çok önemsiyorsunuz. Herkesi... hepimizi... çok güç duruma sokuyorsunuz böylece. Küçük bir tören, küçük ve...»

«Benim için hiç de öyle değil! Ben Birleşik Devletlerin silahlı kuvvetlerini temsil ediyorum ve bizim için hiçbir şey küçük ya da basit değildir! Kısacası olmaz yani! Elçilikteki çocukları ödleri boklarına karışacak kadar korkutabilirsiniz ama bana vız gelirsiniz, tamam mı?»

«Onlara emir verildiği için bunu yapmanızı sizden istemişlerdir. Sanırım bu sizin de aklınıza gelmişti.»

«Palavranın dikalâsı!» Hawkins şöminenin önüne gitti, içkisini yudumladı, kadehini parlak renkli bir kutunun yanına bıraktı. «O karı kılıklı herifler Dışışlerindeki ibnelerle bir iş pişirmeye çalışıyorlardı. Hele Beyaz Saray ya da Pentagon okusun bir kere raporumu... Ondan sonra görürüm sizi kuyruklarınızı bacaklarınız arasına sıkıştırıp nasıl da kaçarsınız!»

«Çok hakaret ediyorsunuz!» Lin Shoo esefle başını salladı. Generalin kadehinin yanındaki parlak kutuyu aldı. «Tsing Taow havai fişekleri. Dünyanın en iyisi. Bang bang bang diye patlarken parıl parıl olurlar. Seyretmesi de hoştur, duyması da.»

«Öyle.» Hawkins konunun böyle aniden değişmesine şaş□

mıştı. «Lu Sin verdi onları. Geçen.gece bir araba dolusu patlattık. Bana uyuşturucu vermesinden önce.»

«Çok güzel, General Hawkins. Çok güzel bir armağan.»

«Eh, bana bir şey borçluydu artık.»

«Ama dikkat etmediniz mi.i. tıpkı dinamit gibi ses çıkarır bunlar. Ama dinamit değildir. Göstermelidir. Başka bir şeye benzeyen şeylerdir. Gerçektirler ama aynı zamanda **başka** bir gerçeğin hayalidirler. Hiç tehlikeli değildir.»

«Eee?»

«İşte sizden istenen de bu. Sizden vermenizi istenen şey gerçek değil, bir benzeridir. Bir oyun yani. Kısacası hayâl olduğunu bildiğiniz birkaç söz söyleyeceğiniz basit bir tören. Hiç tehlikeli değil. Ve çok kibar.»

«Yanıyorsunuz!» diye gürledi Hawkins. «Hava fişeğinin ne olduğunu herkes bilir; **kimse** benim bir rol yaptığımı bilmeyecektir.»

«Sizinle aynı fikirde olmadığımı söylememe izin verin. Diplomatik bir gelenekten başka bir şey değil bu. İnanın bana, herkes bunun gerçek anlamını görecektir.»

«Öyle mi sanıyorsun? Nerden biliyorsun? Sen Pekinli bir polissin, Kissinger değilsin.»

Komünist hava fişeği kutusuna dokunarak hafifçe içini çekti. «Sizi aldattığım için özür dilerim, General. Ben Halk Polisinden değilim. Eğitim Bakanlığı'ndan yüksek düzeyde bir memurum. Buraya size yalvarmaya geldim. Mantiğinıza yalvarıyorum. Geri kalanları gerçek ama, evinizde göz hapsindesiniz ve dışardakiler de polis.»

«Vay canına! Bir ipek donlu gönderdiler, ha!» Hawkins sırttı. «Gerçekten epey endişeleniyorsunuz, değil mi?»

Komünist bir kere daha içini çekti. «Evet. Bu işi başlatan sersemler Moğolistan maden kollektiflerine gönderildiler bile. Yaptıkları çılgınlıktı doğrusu, ama siz de kaçırılmayacak bir

avdınız, Generai Hawkins. Yeryüzündeki tüm Marksist, Sosyalist ve hatta demokrasi ile uzaktan yakından ilgisi olan bütün ülkelerle nasıl hakaret ettiğinizi biliyor musunuz? Sözleriniz demagojinin en üstün örnekleriydi yıllardır.»

«O palavraların çoğu onları söylemem için bana para verenlerce yazılmıştı. Ama bu benim onlara inanmadığım anlamına gelmez. **İnanıyorum** işte!»

«Çekilmez bir insansınız!» Lin Shoo bir çocuk gibi vurdu ayağını yere. «Lu Sin ve kâğıt aslan sürüsü kadar çılgınsınız. Ömürleri kaya parçalamak ve Moğol koyunlarıyla sevişmekle geçsin! Çekilmez bir insansın!»

Hawkins, Komüniste baktı, hem yüzündeki öfkeli ifadeye hem elindeki parlak fişek kutusuna. Verdiği kararı uygulayacağı ikisi de aynı anda anladılar.

«Ben daha çok şeyim, ulan çekik göz!» diye tümgeneral Lin Shoo'ya yaklaştı.

«Hayır! Hayır! Şiddete başvurmak... aptal...» Ama Komünist daha fazla bağırmadı. Hawkins adamı yakasından tuttuğu gibi kaldırmış, boğazının altına bir yumruk indirmişti.

Eğitim Bakanlığının yüksek düzey memuru baygın bir halde yere yığıldı.

Hawkins adamın elindeki kutuyu alıp evin yatak bölümüne geçti. Pencereye gerili battaniyenin bir ucunu kaldırıp baktı. İki polis silahlarını çatmışlar, sakın sakın konuşuyorlardı. Arkalarında köye inen yol vardı.

Hawkins, battaniyeyi yerine bıraktı, elleri ve dizleri üstüne çöküp yerde emekleyerek görünmeden sokak kapısının önüne geldi, kapıyı hafifçe araladı. Diğer iki polis on beş metre ilerdeydi ve diğerleri kadar sakın görünüyorlardı. Üstelik eve değil yola bakıyorlardı. ^v

MacKenzie kutuyu açıp içinden havai fişekleri çıkardı□

Uzun fişekleri iki demet haline getirdi, demetlerin fitillerini birleştirdi, cebinden çakmağını çıkardı.

Birden durdu, kendi kendine kızmıştı. Sonra fişeklerin dışardan görülmeyeceği biçimde pencerenin önünden geçip yatak odasına girdi, duvardaki bir çiviye asılı tabancasını ve fişekliki kemerini aldı. Colt 45'liğini çıkartıp şarjörün dolu olup olmadığını kontrol etti. Sonra hâlâ baygın yatan Lin Shoo'nun yanından geçip yine ön kapıya döndü.

Çakmağı yaktı, fitili ateşledi, fişek demetini açtığı kapıdan otların arasına yuvarladı.

Kapıyı hemen kapatıp sürgüledi sonra. Holden küçük bir lake sandık çekip kapıya dayadı. Ardından yatak odasındaki battaniyenin önüne gidip kenarından dışarı baktı.

Patlamalar düşündüğünden de gürültüydü. İki demet de aynı anda patlamıştı. Evin arkasındaki nöbetçiler bir anda uyanmışlardı uyuşukluktan, silahlarını yerden alırken tokuşturdular bile. İki de evin ön tarafına koştular.

Onlar gözden kaybolduğu anda Hawkins battaniyeyi çekip kopardı, ince tahta ve camları bir tekmeyle paramparça edip aşağı atladı ve tepeye doğru koştu.

Tepenin aşağısında köyün çevresini dolaşan geniş toprak yol vardı. Bir tekerleğin çubukları gibi oyulan yollar kasabanın merkezindeki küçük pazar yerine uzanıyordu. Taş döşeli bir yol da çevre yolundan çıkıp dört mil doğudaki anayolla birleşmekteydi. Amerikan elçiliği o yolun on iki kilometre aşağısında Pekin kentinin içindeydi.

Hawkins'in bir araca, daha doğrusu bir otomobile ihtiyacı

vardı, ancak çok yüksek resmi kişiler dışında kimsenin otomobili yoktu ülkede. Halk Polisinin otomobili vardı kuşkusuz, bir an geri dönüp Lin Shoo'nunkini aramak istediye de çok tehlikeli olacağı için vazgeçti bundan. Arabayı bulup çalsa bile çok geçmeden izini bulurlardı.

Hawkins yolun üzerindeki yamaçtan ayrılmadan köyün çevresini dolaştı. Ardından her an gelebilirlerdi, sonsuza kadar o tepelerde kalamazdı. Ama buna aldırdığı yoktu. Kamboçya'da Lai Tai ve Cong Sol dağlarında aylarca yeraltında yaşamıştı. Pek çok hayvandan daha rahat yaşardı ormanda. Bir profesyoneldi o!

Ama anlamsız olurdu bu. Elçiliğe gidip Özgür Dünyaya nasıl bir düşmana yataklık etmekte olduğunu göstermeliydi. Yeterdi bu kadarı! Telsizle haber gönderebilirler, elçiliği barikat altına alabilirlerdi. Uçak gemilerinden havalanan uçakların Pe□ kin'in yarısını yerle bir etmelerine kadar beklerlerdi orada. Sonra da helikopterler gelip kendilerini kurtarırdı.

Siviller korkudan donlarına ederdi kuşkusuz! Ama o onların başına geçer, savaş nedir öğretirdi.

MacKenzie daldığı hayallerden sıyrıldı. Sağda, yolun alt başında bir tek motosikletli görünmüştü. Bir devriye gezen jandarmaydı. Duaları kabul olmuştu işte.

Hawkins arasına saklandığı yüksek otların içinde doğrulup yokuş yukarı koşmaya başladı. Az geçmeden toprak yola varmıştı. Motosikletli hâlâ virajı alamamıştı ama yaklaştığı duyuluyordu. Hawkins kendini yolun ortasına attı, boyunu kısa göstermek için dizlerini göğsüne çekti ve hiç kıpırdamadan bekledi.

Motosiklet bir dönemeçten gürültüyle çıktı ve durdu. Jandarma araçtan indi, dik durması için ayağıyla destek demirini indirdi. Hawkins adamın ayak seslerini duyuyordu.

Jandarma eğilip omzuna dokundu. Amerikan üniforması□

nı görünce birden bir çekingenlik gelmişti üzerine. Mac kıpırdadı. Jandarma bir çığlık attı.

Hawkins beş dakika sonra jandarmanın gömleği ile pantolonunu kendisinininkilerin üstüne geçirmiş, gözlüğünü takmış, komik denecek kadar küçük şapkasını kayışlarıyla çenesinin altından tutturarak başına geçirmişti. Neyse ki kendisini huzura kavuşturacak bir purosı vardı. Puronun ucunu istediği kıvama kadar çiğnedikten sonra yaktı.

Yola çıkmaya hazırdı artık.

Diplomatik ateşe sekretere tek söz söylemeden, hatta kapıyı bile vurmadan müdürün odasına daldı. Müdür, dişlerini temizliyordu.

«Özür dilerim, efendim. Washington'dan talimat geldi. Bunları okumak isteyeceğinizi biliyordum.»

Pekin Diplomatik Misyon Müdürü telgrafı alıp okudu. Gözleri irileşmiş, ağzı açık kalmıştı, dişleri arasından bir parça temizlik ipliği sarkıyordu.

Hawkins, Pekin yolunun kesilmiş olduğunu gördü. Yarım mil kadar ilerde bir jandarma arabası ve bir dizi asker yolu tutmuşlardı. Daha yakınlarına geldiğinde nöbetçilerin birbirlerine bağırıldığını farketti. Erlerden biri diğerlerinin önüne geçip gelen motosikleti durdurmak için tüfeğini havaya kaldırıp sallamaya başladı.

Yapacak tek şey var, diye düşündü Hawkins. İnsan ölecekse hiç olmazsa tantanayla gitmeliydi. Bütün silahları ateşleyerek, gök gürültüleri ve şimşekler arasında, kulaklarında komünist çığlıkları çınlayarak...

Lanet olsun! Tozdan önünü göremiyor, ayağı da küçücük pedaldan kayıyordu.

Elini beline atıp 45'liğini çıkardı.

Tozdan nişan almasına olanak yoktu, ama hiç olmazsa te-tiğe basabilirdi. Hiç parmağını kaldırmadan bastı da!

Jandarmanın kendisine karşılık vermediğini görünce şaşır-dı. Aksine adamlar isterik domuz yavruları gibi çığlık çığlı-ğa yere atmışlardı kendilerini. Bir tane 45'likten kaçınmak için ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Ayıp bir şeydi bu!

Puro dumanı ve toz gözlüğüne bir oyun oynamadıysa kar-şısındaki adam bir subaydı üstelik. Onun bile karşı koyacak cesareti yoktu işte.

Bir subay, ha!

MacKenzie motosiklete tam gaz vermiş, bu arada da şar-jörünü boşaltmıştı. Bir toprak yığını vardı önünde, birden mo-tosiklet havalandı, Hawkins altında çığlık çığlığa bakan herif-leri görünce daha fazla cephanesi olmadığına yandı. Gidonu çevirip yola doğru kaydı.

Olmuştu işte! Barikadı aşmış yeniden Pekin yoluna inmişti.

Asfaltta gitmek bir zevkti. Motosikletin tekerlekleri şarkı söylüyordu sanki, rüzgâr yüzüne çarpıyor, purosunun duman-ları kulaklarını yalıyordu, gözlüğü bile temizlenmişti şimdi.

Bundan sonraki dokuz mili karanlık Çin semalarında bir Amerikan uydusu gibi aldı. Bir mil sonra Pekin'in kuzeyinin ara sokaklarına dalacaktı. Başaracaktı işte! Ondan sonra bu komünistler Amerikan karşı saldırısının ne olduğunu görür-lerdi!

Motosikleti kalabalık sokaklarda hızla sürüyordu artık. Küçük bir alanın ardındaki elçilik binası görünmüştü. Her za-man olduğu gibi kapıların önünde içeri girip çıkan bu garip,

pembe tenli insanları görmek için Pekinliler ve taşradan kente gelenler birikmiş bekliyorlardı.

Aslında elçilik binası ne tuğla duvarla, ne de yüksek maddenin bir parmaklıkla çevrili olduğundan pek korunuyor denemezdi. Bahçenin çevresinde ince tahtalardan yapılmış dekoratif bir eleman iç kapının önündeki biçilmiş çimenlikle tam bir uyum yaratıyordu.

Güvenlik pencere ve kapılardaydı: demir parmaklıklar ve çelik.

MacKenzie gürültünün kalabalığı yaracağını düşünerek gaz kolunu sonuna kadar çevirdi.

Çinliler kaçışmaya başladılar. Hawkins birden karşısında beliren, hatta bir anlamda o kısacık yolda saatte elli mille üstüne gelen şeyi görünce gözlerine inanamadı.

Kapalı bahçe kapısının önünde üç sıra tahta engel vardı. Her yatay kalas diğerinin bir karış yüksekliğinde olduğundan bir merdiven gibi yükseliyordu ince tahta kapıya.

Bir düzine kadar da asker iki yanlarında birer subay olduğu halde bir hat oluşturmışlardı. Hepsi de dimdik, kendisine bakmaktaydılar.

İşte, diye düşündü MacKenzie, yapacak hiçbir şey kalmadı, yalnızca bir jest.

Meydan okuma!

Lanet olsun! Mermisi bitmemiş olsaydı!

MacKenzie, başını öne eğip motosikleti barikatın ortasına doğru nişanladı, kolu sonuna kadar çevirdi, pedala olanca gücüyle yüklendi.

Hız göstergesinin ibresi artık sonuna dayandığı anda insan ve araç etten ve çelikten dev bir kurşun gibi hava koridoruna daldı.

Paniğe kapılıp kaçan seyircilerin ve askerlerin feryatları

arasında Hawkins gazı kesti ve vücudunu arkaya attı. Moto-sikletin ön tekerleği havalandı, barikatın üst bölümüne çarptı.

MacKenzie Hawkins bir süre havada uçtu, ince ahşap kapı parçalandı, insan ve araç aynı anda gülle gibi elçiliğin bahçesinden içeri girdiler. MacKenzie gidonun üstünden uçup taklalar atarak çelik kapının önüne düştü. Purosusu hâlâ dişlerinin arasındaydı.

Çinliler her an toplanıp ateşe başlayabilirlerdi. Tümüyle karanlığa gömülmeden önce buzlu iğneler batıyormuş gibi olacaktı vücuduna.

Ama ateş ediemedi. Kalabalık ve askerlerden yükselen çığlıklar artıyordu. Doğulu kafalar parçalanan kapının arasından, barikatların üstünden kendisine bakıyorlardı. Kendilerini yere atmış olan askerler de dizleri üstünde doğrulmaya başlamışlardı.

Kimse ateş etmiyordu. MacKenzie birden bunun nedenini anladı: Teknik olarak Amerikan toprağında bulunuyordu. Elçilik bahçesinde vurulursa bu Amerikan topraklarında işlenmiş bir cinayet olur, hemen uluslararası bir olaya dönüşürdü. Lanetler olsun! Bir sürü korkak tarafından korunuyordu ha! Diplomatik incelikler yaşatmaktaydı kendisini!

MacKenzie kalkıp beyaz çelik kapıya koştu ve zili çaldı. İçerde hiçbir hareket olmadı.

Bu kez madeni tokmakla vurmaya başladı kapıya, öteki elini de zilden ayırmıyordu. Bir süre sonra kapının üst bölümündeki küçük delik aralandı.

Bir çift korkudan irileşmiş göz dışarı bakıyordu.

«Hawkins'im ben! Aç ulan şu kapıyı! Ne bok yiyorsun orada?»

Gözler kırıştı, ama kapı açılmadı.

Hawkins bir daha seslendi, adam yine kırptı gözlerini. Bir□

kaç saniye sonra kırpışan gözler, yerini titreyen dudaklara bıraktı.

«Evde kimse yok, efendim.»

«Ne?»

«Özür dilerim, General.»

Madeni delik kapandı.

MacKenzie kulaklarına inanamıyordu. Bir an sonra yeniden yumruklamaya başladı kapıyı, zil eli altında çatladı.

İçerden hiç ses gelmiyordu.

MacKenzie arkasına bakınca, milletin sırtıttığını, kıkır kıkır güldüğünü farketti.

Merdiveni ikişer ikişer inip binaya dışardan baktı. Pencere-lerin kapalı olması yetmiyormuş gibi iç demir pancurlar da kapatılmıştı. Koskoca elçilik binası, bembeyaz dev bir midyeydi sanki!

Binanın yan tarafına koştu, orada da aynı manzara vardı: kapalı pencereler, demir pancurlar, parmaklıklar.

Son hızla arka kapıya koşup kapıyı yumruklamaya, bağır-maya başladı. Sonunda başka bir delik aralandı, ön kapıdaki-
den daha az korkmuş, ama yine de iri iri açılmış bir çift göz belirdi.

«Aç şu lanet kapıyı!»

Yine dudaklar görüldü. MacKenzie adamın bıyığını gör-
rüyordu. Büyükelçiydi bu.

«Çekil git buradan, Hawkins. Faal değilsin sen artık!»

Delik kapandı.

MacKenzie taş kesilmiş gibi kaldı olduğu yerde. Zaman ve mekan bir hiçlikte birleşmişlerdi sanki. Kalabalıkla askerle-
rin şimdi bahçenin yan tarafına geçtiklerini hayal meyal fark-
etti.

MacKenzie ağır ağır gerileyip binanın duvarına ve damına baktı.

Pencerelerin parmaklıklarından yararlanarak çıkabilirdi dama. İlk kat penceresine tutunup kendini yukarı çekti, bir maymun çevikliğiyle tırmanmaya başladı. Birkaç dakika sonra duvara tırmanmış, kendini dama çekiyordu.

Eğik damın en üst noktasına çıkıp çevresine bakındı.

Gönder taşlık yolun solundaki çimenliğin ortasındaydı. Bayrak hafif rüzgarda nazlı nazlı dalgalanıyordu.

Tümgeneral MacKenzie Hawkins rüzgarın estiği yönü saptadıktan sonra pantolonunun fermuarını indirdi.

4

Devereaux Beverly Hills Otelinin kapıcısına gülümsedi, kapının önündeki büyük otomobilin sürücü tarafına yürüdü, park memuruna bahşişini verdi, güneşin parlak kaputundan yansıdığı arabanın direksiyonuna geçti. Her şey öyle Kaliforniya idi ki: Kapılar, park memurları, sessizce verilen bahşişler, aşırı büyüklükte arabalar ve gözleri kör eden güneş.

Bir saat önce birinci Bayan MacKenzie Hawkins ile aralarında geçen konuşma gibi.

Her şeye mantık açısından yaklaşıp adamın çöküşünü bir sürece oturtmak istemişti. Hiç kuşkusuz belirli bir düzen çıkacaktı ortaya; araştırma konusu kişinin gerçek kötü dünyaya ilk adımını atışı böylelikle daha kolay anlaşılabilirdi. Adam öldürme, işkence ve West Point küstahlığının karşıtı olarak yumuşacık ipekliler ve para.

Regina Sommerville Hawkins işte bunu sağlayacaktı. Bilgisayar kayıtlarına göre Virginia'nın Hunt bölgesinde doğmuş olan Regine, Foxcroft ve Finch ailelerinin zenginlikle şımartılmış kızlarıydı. 1947'de Bulge savaşının genç kahramanına göz

dikmişti. Baba Sommerville Virgina kıyısının büyük bir bölümüne sahip olduğundan ve Ginny de gerçek bir Güney dilberi olduğundan — para ve manolya yani, yalnızca kokusu değil — iş kolay ayarlanmıştı. Kahraman askerle tanışılmış, güneyli akıllı, iri göğüsler ve bu konfederasyonun güzel kızının çeşitli, ama ısrarlı özel buluşları sayesinde asker fethedilmişti.

Kızın babası Washington'un pek çok kalburüstü insanını tanırıdı, Hawkins'in de kendi geçmişi ve yetenekleri göze alındığında Regina altı ay sonra general karısı olmayı umabilirdi. Haydi bilemedin bir yıl sonra...

Washington'da, ya da Newport News veya New York'ta. Belki de güzelim Havvâi'de. Hizmetçiler, üniformalar, danslı eğlenceler...

Ancak Hawkins garip bir kişiydi ve Baba Sommerville onun garip davranışlarını sınırlı tutacak kadar insan tanımiyordu. Atmaca Washington'un, Newport News'un, ya da New York'un o eğlence dolu havasını istemiyordu. Adam erlerinin yanında olmak istiyordu. Dosyasında daha şimdiden bir madalya kaydı vardı, isteklerine kolay kolay sırt çevrilemezdi. Regina kendini kocasının ilgisiz erleri olmayan bir savaşa hazırladığı adı işitilmedik kamplarda bulmaya başlamıştı. Bu yüzden aldığı bu büyük ödülünden vazgeçmek durumundaydı. Babası bunu kolaylıkla yapacağı kadar çok insan tanıyordu. Hawkins Batı Almanya'ya atandı, Regina'nın doktorları kadının orasının iklimine dayanamayacağını bildirdiler. Aralarına bir kere mesafe girdi mi artık işi sessizce çözebilmek çocuk oyuncağıydı.

Şimdi yaklaşık otuz yıl sonra, Regina Sommerville Hawkins, Clark Madison Greenberg Los Angeles'in Tarzana adı verilen bir sayfiyesinde dördüncü kocası film yapımcısı Emmanuel Greenberg ile yaşamaktaydı. İki saat önce Sam Devereaux telefon ettiğinde aynen şunları söylemişti:

«Bak sevgilim, Mac hakkında konuşmak istiyorsun, ta-

mam mı? Kızları toplayayım öyleyse. Biz genellikle Perşembe-leri toplanırız ama bir günden ne çıkar, değil mi?»

Sam, Tarzana'ya nasıl gideceğini yazmış, şimdi de kiralık bir arabayla Regina'nın köşküne gitmekteydi. Arabanın radyo-sunda çalan **Çamurlu Sular** da çok uygun düşmüştü doğrusu.

Greenberglerin köşkünün otomobil yolunu bulup yokuş yu-karı çıkarken, evin garanti tepenin üstünde olduğunu düşünüy-yordu. Bahçenin yarı yolunda elektrikle çalışan otomatik bir de-mir kapı vardı, araba yaklaşırken kapı kendiliğinden açıldı.

Sam, arabayı dört arabalık garajın önüne bıraktı. Asfalt zemin üzerinde iki Cadillac, bir Rolls Royce ve bir de Maserati vardı. İki üniformalı şoför Rolls'a yaslanmışlar çene çalıyorlar-dı. Sam, elinde evrak çantası olduğu halde arabadan çıktı. Şoförlere, «Ben Bayan Greenberg'in bankacısıyım,» dedi.

Genç olanı, «Tam yerine geldin!» diye güldü.

«Kapı şu yanda mı?» diye Sam orman gibi sık bir korulu-ğun içine doğru uzanan geniş taşlı yolu gösterdi.

«Evet efendim,» dedi yaşlıca sürücü, gencin hafifliğini ön-lemek istermiş gibi. «Sağda, biraz ilerleyince göreceksiniz.»

Sam ön kapıya doğru yürüdü. Daha önce hiç pembeye bo-yanmış bir kapı görmemişti, ama böyle bir şeyle karşılaşacak□sa bunun Güney California'da olacağını biliyordu. Zili basınca **Aşk Hikâyesi** filminin müziği duyuldu. Yalnızca baş notaları ama; Regina'nın filmin sonunu bilip bilmediğini düşündü.

Kapıyı, üzerinde kısıcık ve sımsıkı bir şortla, iri göğüsle-rini meydan okurcasına gözler önüne seren aynı derecede sıkı ve saydam bir buluz giymiş bir kadın açtı.

Kırk yaşlarında olmasına rağmen, Regina kara saçlı, gü-neş yanığı pürüzsüz tenli, göğsünü bir gençlik güveniyle taşı-yan sevimli bir kadındı.

«Binbaşı siz misiniz?»

«Binbaşı Sam Devereaux.» Adını böyle resmi bir tavırla

söylemek çok saçmaydı, ama ne yazık ki Şam'ın dikkati kadının göğüsleriyle iyice dağılmıştı.

«İçeri gel. Üniforma giyersen alınacağımızı sandın herhalde.»

' «Öyle bir şey işte.» diye aptal aptal sırttı Devereaux. Gözünü güçlkle kadının göğüslerinden ayırıp içeri girdi.

Çok kısa olan hol, karşı duvarı tündren cam olan bir odaya açılıyordu. Camın ötesinde böbrek biçimli bir havuz vardı. Havuzu çevreleyen demir küpeşte, kaptan köşkü gibi uzanmıştı vadiye doğru.

Bütün bunları on beş saniyede görmüş, geçen bir dakikanın diğer kırk beş saniyesinde de üç çift göğüs daha inceleyecek fırsat bulmuştu.

Her çift kendi alanında şahaneydi. Dolgun ve yuvarlak. Dar ve Sivri. Eğimli ve Etkili.

Madge, Lilian ve Anne'dı bunlar. Regina Greenberg erkeği tanıştırdı. Sam kadınları hemen çantasındaki rapora eklemişti bile.

Lillian üç numaraydı. Palo Alto, California.

Madge iki numaraydı. Tuckahoe, New York.

Ann de şu dört numaralı. Detroit, Michigan.

Amerika'nın tam bir kesiti.

MacKenzie Hawkins zevki ve yetenekleri kıskanılacak bir kişiydi doğrusu.

Tanıştırılma hızlı ama kibar tempoda bitirilmişti. Şam'a reddedemeyeceği bir içki ikram edildi. Zaten kalkmasını olanaksız kılan yumuşacık bir koltuğa oturtulmuştu. Evrak çantasını yan tarafa bırakırken bunun alınması gerektiğinde vücudunu çok biçimsiz durumlara sokabileceğini anlamıştı. Böyle bir şeye gerek duymayacağını umuyordu.

«İşte karşınızda Hawkins'in Haremi,» dedi Regina Greenberg. «Pentagon ne istiyor bakalım? Yeminli ifade mi?»

«İşte bunu hiçbir şeyi saklamadan verebiliriz,» diye Lillian atıldı.

«Seve, seve,» dedi Madge.

«Oooh!» dedi Anne.

«Generalin yetenekleri pek fazla... yani hepinizle bir anda tanışacağım aklıma gelmemiştii,» diye kekeleydi Sam.

«Bizler kardeş sayılırız, Binbaşım.» Yuvarlak ve Dolgun Madge Şam'ın yanındaki yumuşak koltuktan uzanıp erkeğin kolunu tuttu. «Ginny sana söyledi, Hawkins...»

«Evet anlıyorum;» diye Sam kadının sözünü kesti.

«Birimizle konuşmak hepimizle konuşmak demektir,» dedi Lillian, Dar ve Sivri, karşı taraftan.

«Çoğunluk olmasa bile sözcü benim,» dedi Regina sağ duvara yaslı duran jaguar derisi koltuğundan. «En kıdemli ben olduğum için.»

«Doğrusu nereden başlayacağımı bilemiyorum,» diyen Sam her şeye rağmen sorunun içine girdi. Önce yüksek derecede kişilik sahibi bir insanla uğraşmanın güçlüklerinden dem vurdu. MacKenzie Hawkins'in hükümetini çok güç bir duruma düşürdüğünü ve buna bir çözüm bulunmasının gerekliliğini anlattı. Hükümet General Hawkins'in olağanüstü katkılarına ölümsüz minnet duyduğu halde onun kendisinin —ve hükümetinin— içinde bulunduğu güç durumlardan kurtulması için yardım edebilmenin ancak adamın geçmişini incelemekle mümkün olacağını düşünüyordu.

«Demek canına okumak istiyorsun,» diye Regina Greenberg adamın sözünü bağladı. «Sonunda olacağı buydu, değil mi, kızlar?»

Diğerleri hep bir ağızdan 'evet, öyle'yi bastılar.

Sam iddiayı reddetmesinin doğru olmayacağını düşündü; odada ilk bakıldığında farkedilmeyecek bir zekâ toplamı olduğuna emindi. «Neden?» diye sordu Ginny'ye.

«Binbaşım, insaf! Mac yıllardır amirleriyle bir çatışmaya doğru hızla yol almakta. Onların pisliklerini görüyor. Onlar da o yüzden Kuzeyli liberaller kendisiyle alay ettiklerinde sevinirler. Ama Mâc alay edilecek bir insan değildir!»

«Onu kimse komik bulmuyor, Bayan Greenberg. Size bu konuda güvence verebilirim.»

Pencerenin önünde şahane silüetini gösteren Anne, eski kocasını savunurcasına, «Mac ne yapmış?» diye sordu.

«Bizim yumuşama sürecinde olduğumuz bir ülkenin çok önemli bir ulusal anıtını yıkmış. Bizim Lincoln Anıtı gibi bir anıt.»

«Sarhoş muymuş?» Lillian'ın gözleri ve dar göğüsleri Şam'a çevrildi.

«Olmadığını iddia ediyor.»

«Öyleyse değildir,» dedi yanbaşındaki Madge.

«Mac bir tabur askerle yarışır içki konusunda.» Ginny Greenberg güneyli aksanıyla yayvan yayvan konuşurken bir yandan da başını sallıyordu. «Ama hiçbir zaman üzerindeki üniformayı lekeleyecek kadar sarhoş olmaz.»

«Bunu sözle dile getirmemiştir belki, Binbaşı, ama bu, ettiği her yeminden üstün bir kuralıydı.»

«Bunun için iki nedeni vardı,» diye Ginny atıldı. «Rütbesini gözden düşürecek bir şey yapmaktan kaçınırdı, ama daha da önemlisi içki yüzünden o ukalâ bokların kendisiyle alay etmelerini istemezdi.»

«İşte o yüzden Mac o dediğiniz şeyi yapmış olamaz,» dedi Madge. «Olanaksız bu.»

Sam kadınların yüzlerine baktı; bu eski Bayan Hawkinsle rin hiçbiri kendine yardımcı olmayacaktı, ağızlarından olumsuz bir söz koparmak düşünülemezdi bile.

Neden ama?

Fasulye çuvalı gibi koltuktan kurtulup bir savcının ciddi

tavrını almalıydı. Kalkıp büyük duvar pencerenin önünde yürümeye başladı. Fasulye çuvalına gidip Anne oturdu.

«Bu durumda, burada toplanmış insanların belirli soruları akla getirmesi olağan,» diye gülümsedi. «Bana cevap vermek zorunda değilsiniz, ama özel olarak bir şey sorayım, benim anlamadığım...»

«Buna cevabı ben vereyim,» diye Regina sözünü kesti. «Hawkins'in Hareminin onu neden koruduğunu merak ediyorsunuz, değil mi?»

«Evet.»

«Sözcünüz olarak,» diye söze başladı Ginny, diğerleri başlarını sallayarak devam etmesini istediklerini belirttiler. «Kısa ve özlü konuşacağım. Mac Hawkins yatakta olsun, yatağın dışında olsun esaslı bir erkektir. Yatağı alaya almayın, çünkü çoğu evliliklerde yatak bile yoktur. Herifle yaşamak olanaksız, ama bu da orien kendi kusuru değil.»

«Mac bize her gün içimizde yaşadığı için hiçbir zaman unutamayacağımız bir şey verdi. Bize kalıplarımızı kırmayı öğretti. Basit görünüyor, değil mi? 'Kır kalıbını.' Ama bu insanı özgür kılıyor. Hiçbir şey yapman gerekmez ve yapamayacağın hiçbir şey yoktur, derdi. Yeteneklerini kullan ve ölümüne çalış»

«Bizier bunu kutsal sözler olarak kabul ettik demiyorum, ama hepimizi daha fazla çalışmaya zorladı. Bizi daha moda olmadan kavuşturdu özgürlüğümüze. Hiç de kötü olmadı. Ve işte şimdi gördüğünüz gibi Mac kapıyı vurup içeri girecek olsa hiçbirimiz onu geri çevirmeyiz. Bilmem anlatabildim mi?»

«Anladım,» dedi Sam.

Telefon çaldı. Regina arkasındaki mermer masanın üstündeki Fransız telefonuna uzandı. Sonra Şam'a döndü. «Sizi arıyorlar.»

Sam şaşırmişti. «Ben buranın numarasını otele bırakmıştım ama...» Gidip telefonu aldı.

«Ne yaptı, ne yaptı?» Sam sapsarı kesilmişti. Biraz daha dinledi. «Tanrım! Olamaz! Evet... Evet... Olabilir... Peki, hemen otele dönüp talimat bekleyeceğim. Ama belki de bu soruşturmayı bir başkasına vermek istersiniz, efendim. Benim hizmet sürem bir ay sonra bitiyor. Başüstüne, efendim. En fazla beş gün içinde.»

Sam telefonu kapatıp Hawkins'in Haremine döndü.

«Size ihtiyacımız olmayacak, hanımlar. Ama Mac Hawkins'in olabilir, orasını bilemem.»

Genç teğmen lüks Beverly Hills Otelinin lüks odasında Sam'ın çocuksu bulunduğu bir tavırla aşağı yukarı yürürken, «Beyaz Saray'la tek bağlantınız ben olacağım, Binbaşım,» dedi. «Beni Lo□ destone diye çağırabilirsiniz. Lütfen adımı kullanmayın.»

«Teğmen Lodestone, Beyaz Saray. Hoş bir ad.» Devereaux kendine bir kadeh viski daha doldurdu.

«Sizin yerinizde olsam içkiyi azaltırdım.»

«Neden Çin'e siz gitmiyorsunuz? Benim yerime yani.»

«Çok uzun bir uçak yolculuğu var önünüzde.»

«Siz giderseniz, böyle bir şey sözkonusu bile olmaz benim için.»

«Gitmek isterdim? Orada yedi yüz milyon tüketici olduğunu düşünebiliyor musunuz? O pazarı yakından bir görmek isterdim. Müthiş bir fırsat!» Teğmen ellerini arkasında kavuşturup pencereden dışarı bakıyordu.

«Eh, git öyleyse! Ben otuz iki gün sonra bu Disneyland'dan kurtuluyorum, üniformamı bir Çinli önlüğüyle değiştirmek istemem.»

«Korkarım ki bu mümkün değil, efendim. Beyaz Saray'ın şu

anda halkia ilişkiler uzmanlarına ihtiyacı var.» Teğmen, üzerinde beş altı fotoğrafın durduğu masaya doğru yürüdü. «Hepsi burada, Binbaşım. İhtiyacınız olan her şey. Biraz bulanık çıkmış ama gereken açıkça görülüyor. Artık bunu da inkâr edemez!»

Sam bulanık ama yine de belirgin olan telefotoyla Pekin'de çekilmiş fotoğraflara baktı. «Az daha değdirecekmiş, değil mi?»

«İğrenç!» Teğmen resimlere bakarken yüzünü buruşturdu. «Söylenecek hiçbir şey kalmadı artık!»

«Az daha başaracağından başka.» Sam kadehini alıp bir koltuğa oturdu. Teğmen de onu izledi.

«Saygon'daki soruşturmacınız raporlarını uçakla Tokyo'ya gönderecek, Pekin'e giderken onları da alın. Epey pislik var orada.» Genç subay gülümsedi. «Tabutu kapatmak için birkaç fazla çivi gerekirse...»

«Çok esaslı bir gençsin sen. Hiç babanla tanışmış mıydın?» Sam iri bir yudum aldı içkisinden.

«Bunu kişisel bir olay yapmayalım, binbaşım. Bu objektif bir harekâttır ve biz de gerekli malzemeyi sağlarız. Bunlar oyunun...»

«Bir daha söyleme...»

«.. parçalarıdır.» Lodestone sözlerini yuttu. «Özür dilerim. Hem bunu kişiselleştirmek isterseniz bile elinize ne geçecek ki? Adam manyağın biri. Barışçı girişimleri aksatmaya çalışan tehlikeli bencil bir manyak.»

«Ben avukatım, Teğmen, intikam meleği değil. Sizin bu manyağınız başka... oyunlara pek çok katkıda bulunmuştu. Kendisini destekleyecek pek çok taraftarı var. Ben bu öğleden sonra bunlardan sekizi... yani dördü ile...» Sam kadehine baktı; içkisi ne zaman bitmişti?

«Artık yok,» dedi Teğmen.

«Ne yok?»

«Olan taraftarları da terkedecek kendisini.»

«Taraftar mı? Politikacı mı bu?» Sam bir içkiye daha ihtiyacı olduğuna karar verdi. Bu sersemin ne konuştuğunu anlıyamıyordu. Öyleyse neden sarhoş olmamalı?

«Bayrağın üstüne işedi! Olmaz böyle şey!»

«Çişi oraya kadar gerçekten erişti mi?»

«Sizi mümkün olan en yakın yoldan Çin'e gönderiyoruz,» diye Lodestone devam etti. «Kuzey kutbu üzerinden Phantom jeti ile Tokyo'ya. Oradan bir ikmal uçağıyla Pekin'e. Washington'dan ihtiyacınız olan bütün belgeleri getirdim.»

Devereaux homurdandı.

«Size dinlenmenizi tavsiye ederim, binbaşım. Saat gecenin ort biri, sabah saat dörtte yola çıkacağız, uçak saat altıda kalkacak.»

«Beş saat, ha? Ama sen burada değil odanda olacaksın.»

«Anlamadım efendim.»

«Sana bir emir vereceğim. Git artık. Sabah oluncaya kadar da bir daha görmiyeyim seni.»

«Ne?»

«Defol buradan dedim sana!»

Dört saat diye düşünüyordu Sam.

Bir denemeye değirdi, ama önce bir içki içmeliydi.

İçkisini alıp masaya gitti, Pekin fotoğraflarını görünce güldü. Herifin bir havası vardı, kesindi bu. Ama masaya resimlere bakmak için gelmemiştii. Çekmeceyi açıp not defterini çıkardı. Sayfaları çevirip kendi elyazısını okumaya çalıştı. Sonra yatağın yanındaki telefonda bulduğu numarayı çevirdi.

«Alo?» Manolya yumuşaklığındaydı kadının sesi, Sam ne-redeyse o iç bayıltıcı kokuyu duyacaktı.

«Bayan Greenberg, siz misiniz? Ben Sam Devereaux...»

«Nasılsınız?» Regina'nın sesinden kendisini arayanın bir erkek olduğuna sevindiği hemen anlaşılıyordu. «İlk önce han-gimizi arayacağınızı merak ediyorduk doğrusu. Bana gerçekten iltifat ediyorsunuz. Aslında içlerinde en büyükleri benim. Çok etkilendim doğrusu.»

Sam içkisini yudumlarken kocası evde yok herhalde diye düşündü; kadının saydam gömleğini hatırlayıp heyecanlandı.

«Çok iyisiniz. Ben yakın bir zaman sonra çok uzun bir yolculuğa çıkıyorum. Okyanuslar, dağlar, adalar aşacağım...» Ne söyleyeceğini bilemiyordu işte. Aslında numarayı bile çevire-ceğini tahmin etmemişti. İçki insanı böyle çarpardı. «Çok... çok gizli bir iş. Ama sizin adınızı taşıyan kişiyle konuşacağım...»

«Elbette, sevgilim. Kuşkusuz o çok önemli soruların yarısı-nı bile sormaya fırsat da bulamadın. Seni çok iyi anlıyorum, gerçekten anlıyorum.»

«Önemli birkaç şey var gerçekten... hele...»

«Hep öyle olur zaten. Bu nazik durumda hükümete yardım için elimden geleni yapmak zorundayım. Beverly Hills'te mi-sin?»

«Evet, hanımefendi. Oda 820.»

«Bir daika.» Kadın eliyle telefonu örttü ama Sam onun se-sini duyabiliyordu. «Manny, şekerim! Çok acil ulusal bir iş çıktı, ben kente iniyorum.»

5

«Binbaşı Devereaux! Binbaşı. Devereaux! Telefonunuzu fişten çekmişsiniz! Yasak bu!»

Lodestone'un genizden gelen çığlıklarına kapının sürekli vurulması eşlik etmekteydi.

Şam'ı örtünün altında dürtükleyen Regina Greenberg, «Ne oluyor?» diye sordu. «Yağlanmamış bir pistona benziyor.»

Devereaux gözlerini açtı. «Ey Tarzana'nın koruyucu meleği duyduğun kötü insanların sesidir. Yeryüzü karıştığında yu-karı çıkarlar.»

«Saatin kaç olduğundan haberin var mı? Çabuk otel güvenliğini ara.»

Sam istemeye istemeye kalktı yataktan. «Bunu yapamam. Böyle bir şeye kalkıştığım zaman o bey genelkurmay başkanlarını arayacaktır. Hiç kuşkusuz yok onlar da heriften korkuyorlardı ya. Onlar meslekten katillerdir, bu dışardaki ise reklamcılıkla meşgul.»

Devereaux içkiden dönen başını toplayamadan birileri kendisini giydirmiş, arabalara bindirip götürmüşler, birileri de bağırıp durmuştu, sonunda bir Hava Kuvvetleri Phantom uçağına oturtulmuş, emniyet kemeri bağlanmıştı.

Hepsi gülüyorlardı. Çin'de herkes gülüyordu. Gözlerinden çok dudakları ile, diye düşündü Sam.

Pekin havaalanında kendisini karşılayan Amerikan elçilik

arabasının iki yanında iki Çin askeri arabası ile sekiz Çinli subay vardı. Hepsi gülüyorlardı, arabalar bile.

Diplomatik araba ile gelen iki heyecanlı Amerikalı ataşeydiler. Elçiliğe bir an önce dönmek için acele ediyorlardı; ikisi de Çinli subayların yanında rahat değillerdi.

Kapalı ve karanlık olan hava dışında başka bir şeyden söz etmeye de yanaşmıyorlardı. Sam MacKenzie Hawkins konusunu her açtığında —neden açmayacaktı ki, herif kendilerinin damına işlememiş miydi?*— ağızları hemen büzülüyor, başları sallanıyor, parmaklarıyla arabanın cam altlarındaki çeşitli yerlerini gösteriyorlardı. Ve ortada hiçbir şey yokken gülüyorlardı.

Devereaux sonunda onların diplomatik arabanın dinleme aygıtlarıyla donanmış olduğunu düşündüklerini anladı. O da gülmeye başladı. Ortada gülecek hiçbir şey yokken hem de.

Arabada gerçekten elektronik dinleme aygıtı varsa ve birileri kendilerini dinliyorsa, herhalde üç yetişkin erkeğin birbirlerine müstehcen resimler gösterip güldüklerini düşünüyordu.

Havaalanından elçiliğe kadar yolculuk Şam'a garip geldiyse, sayın büyükelçi ile yarım saatlik görüşmesi ancak komik olarak nitelendirilebilirdi.

Durmadan gülen iki ataşe tarafından kapıdan içeri sokuldu. Karşısına holde bir hayvanat bahçesi laboratuvarında seyircileri andıran bir grup ciddi yüzlü Amerikalı çıktı. Kendi güvenliklerinden pek emin değilmişler de gözlem için getirilen yeni hayvana merakla bakıyorlarmış gibi. Sonra oradan bir koridora sokulup büyükelçinin odası olduğu anlaşılan genişçe bir kapıdan içeri itildi. Odaya girince elçi Şam'ın elini sıkarken öteki eliyle de hafifçe titreyen bıyığını sıvaziadı. Ataşelerden biri bir sigara paketi boyunda madeni bir kutu çıkartıp sanki camları kutsamak istermiş gibi pencerelere doğru salladı. Elçi adamdan gözünü ayırıyordu.

«Emin değilim,» diye mırıldandı ataşe.

«Neden?»

«İğne hafifçe oynadı, ama bu dışardaki hoparlörlerden de olabilir.»

«Lanet olsun! Daha hassas tarayıcılar gerek bize! Washing□ ton'a bir not yaz bu konuda » Elçi Şam'ın kolunu tutup kapıya doğru götürdü. «Benimle gelin, General.»

«Ben binbaşım.»

«Aman ne iyi!»

Elçi Şam'ı odadan çıkardı, koridordan geçip bir başka kapıdan içeri girdiler, oradan bir merdivenle aşağı bodruma indiler. Duvar da çıplak bir ampul yanıyordu. Elçi Şam'ı tahta sandıkların yanından geçirip loş duvarda pek seçilmeyen bir kapının önünde durdu. Kapı epey ağırdı, elçi açmak için çevresindeki duvara ayağını dayayıp iyice çekmek zorunda kalmıştı.

İçerde şimdi yalnızca şarap mahzeni olarak kullanılan büyük bir buzdolabı vardı.

Elçi içeri girip bir kibrit çaktı. Buzdolabının raflarından birinde yarıya kadar yanmış bir mum vardı. Elçi kibriti aleve tuttu, solgun bir ışık bulundukları yeri aydınlattı. Devereaux şarabın da çok iyi cins olmadığına dikkat etmişti.

Elçi uzanıp Şam'ı içeri çekti, sonra kapıyı kapattı.

«Size biraz garip gelebiliriz, ama sizi temin ederim ki ortada hiç de böyle bir durum yok.»

«Burası çok iyi, çok konforlu, efendim.»

Sam elçinin gülümsemesine gülümsemeyle karşılık vermeye çalıştı. Bundan sonraki yarım saat boyunca hükümetinin en son talimatını aldı. Doğrusu bunun için en uygun yer seçilmişti: çevreleri günışığını göremeyen kurtların cirit attığı top-raktı.

Devereaux yalnızca çantasıyla silahlanmış olarak elçiliğin beyaz boyalı çelik kapısından çıktığında yolun başında bir Çinli subay tarafından selamlandı. Sam o zaman ilk kez çimenlerin üstündeki tahta ve demir parçalarını farketti.

Subay sınır çizgisi dışında durmuş sırtıyordu. «Adım Lin Shoo, Binbaşı Devereaux, sizi General Hawkins'in yanına götüreceğim. Benim arabama buyrun lütfen.»

Sam askeri aracın arka koltuğuna oturdu. Heyecanlı Amerikalılara kıyasla Lin Shoo hiç de konuşmaktan kaçınmıyordu. Konu hemen MacKenzie Hawkins'e geldi.

«Çok ateşli bir insan,» dedi Çinli başını sallayarak. «Canavarlar ruhunu ele geçirmişler.»

«Onunla konuşmaya çalışan oldu mu?»

«Ben konuştum, çok büyük bir ikna yeteneği ile.»

«Ama büyük bir başarı elde edilmedi sanırım.»

«Ne diyeyim? Bana saldırdı. Hiç de yapılır iş değildi bu.»

«Siz de bunun için mi yargılanmasını istiyorsunuz? Elçi çok hoşgörüsüz olduğunuzu söyledi. Ya yargılanma ya da hazı zeraı.»

«Hazzeraı mı?»

«Belâ demek, yahudice.»

«Siz Yahudiye benzemiyorsunuz...»

«Mahkeme nasıl olacak?» diye Sam adamın sözünü kesti.

«Saldırı ile mi suçlanacak?»

«Hayır hayır. Filozofik açıdan tutarlı olmaz bu. Biz bedenlen incinmeyi bekleriz. Acı ve çaba sonunda güç kazanılır.» Lin Shoo gülümsedi. Ama Devereaux adamın neden gülümsediğini anlayamamıştı. «General anavatana karşı işlediği suçlarından dolayı yargılanacak.»

«İlk suçlamanın daha genişletilmiş yani.»

«Çok daha karmaşık bir biçimi. Ulusal tapınakların —ki bunlar sizin Lincoln Anıtlarınıza benzer— isteyerek tahrip edil

mesi. Bir kere kaçtı, biliyorsunuz. Çalıntı bir kamyonla Son Tai Alanındaki heykele çarptı. Şimdi de ünlü bir sanat eserini bozmakla suçlanıyor. Çarptığı heykelin özgün desenlerini başkanın karısı yapmıştı. Bu suç için uyuşturucu tartışması bile açılmaz. Pek çok diplomat gördü kendisini. Son Tai'de büyük gürültü çıkardı.»

«Hafiftetici neden ileri sürecektir.» Bir deneme zarar vermez, diye düşünüyordu Devereaux.

«Saldırıda böyle bir şey yoktur.»

«Anlıyorum.» Sam anlamıyordu ama bunu açıklamanın gereği yoktu. «Ne yer?» dedi.

«Ne demek yemek? Ne yemeği?»

«Kaç yıl ceza verirler yani.»

«Yaklaşık dört bin yedi yüz elli yıl.»

«Ne? Öldürün de bitsin barıl!»

«Anavatanın oğulları ve kızları için can değerlidir. Canlı her yaratık bir katkı sağlayabilir. Sizin o manyak emperyalist generaliniz gibi korkunç caniler bile. Moğolistan'da çok verimli yıllar geçirebilir.»

«Dur, dur hele!» Sam Devereaux dönüp adamın yüzüne baktı. Ön koltuktan bir çıt sesi duyar gibi olmuştu, bir tabancanın emniye düğmesini itilmesi belki de.

Ama bunu düşünmemek daha iyiydi. Dikkatini Lin Shoo'ya verdi.

«Çılgınlık bu! Saçmalık! Neden söz ediyorsun sen? Dört bin... **Moğolistan** mı?» Devereaux'nun çantası kucağından düştü. O madeni çıt sesini bir daha duydu. «Yani... şey, mantıklı olalım!..» Susup çantasını yerden aldı.

«Bunlar bu suçların resmi cezaları. Ülkenin iç disiplinine hiçbir yabancı hükümet müdahale edemez. Böyle bir şey akla bile getirilemez. Ama bu özel durumda belki de mantıksız bir şey olmaz bu.»

Sam konuşmadan önce düşündü. Lin Shoo'nun yüzündeki kırışıklar eski neşesiz sırtıma çizgisine oturmuştu. «Mahkeme dışı bir anlaşma başlangıcı mı duyuyorum yoksa?»

«Mahkeme dışı ne demek?»

«Bir uzlaşma. Uzlaşmadan mı söz ediyoruz?»

Lin Shoo bu kez gerçekten gülümsedi, gülümseyebildiği kadar tabii. «Evet. Bir anlaşma aydınlatıcı olur. Aydınlanmada da güç vardır.»

«Moğolistan'da dört bin yıldan az bir zaman bir anlaşma mıdır?»

«Olabilir. Eğer siz başkalarının başarısız oldukları yerde başarılı olabilirsiniz. Bir uzlaşmaya varmak ortak çıkarımıza yararlıdır.»

«Ne kadar halkı olduğunu gerçekten bildiğini umarım. Hawkins ulusal bir kahramandır.»

«Spiro Agnew'unuz da öyleydi, Binbaşı. Bunu Başkanınız kendisi söyledi.»

«Ne teklif ediyorsunuz? Mahkemeden vaz geçmek mi?»

Lin Shoo'nun gülümsemesi birden silindi yüzünden.

«Bunu yapamayız. Mahkeme ilan edildi. Uluslararası toplumda çok kişi biliyor bunu.»

«Siz utancınızdan kurtulmak mı istiyorsunuz yoksa gaz satmak mı?»

«Bunun her ikisinden birazını elde etmek anlaşmadır, değil mi?»

«Biraz kavramınız ne sizin? Hawkins'i mantıklı olmaya zorlayabilirim.»

«Cezanın hafifletilmesi düşünülebilir.» Lin Shoo yine gülümsüyordu.

«Dört bin yıldan iki bin yıla mı? Gözaltı durumuyla başlayalım, beraattan vazgeçiyorum.»

«Ne demek bu?»

«Sonra anlatırım, hoşuna gidecektir. Bana Hawkins'e anlatmak için birkaç ipucu ver.» Sam Devereaux davulmuş gibi vuruyordu parmaklarını çantasının üstüne. Saçma bir hareketti belki, ama kimi zaman insanın karşısındakinin dikkati dağılır, hatta bazen aceleyle ağızdan kaçmış bir ödün bile koparılabilirdi.

«Çin'de yargılama çok çeşitlidir. Uzun, tumturaklı ve törensel. Ya da çok kısa, her türlü aşırılıktan uzak. Üç ay ya da üç saat. Belki bu sonuncuyu sağlayabilirim...»

«O ve gözaltı, kabul. İşte bunlarla silahlandım mı iyi çalışırım artık. Anlaştık.»

«Bu gözaltı... bunu daha açık olarak tanımlamanız gerekecek.»

«Hem ayıbınızdan kurtuluyorsunuz, hem gaz satıyorsunuz hem de dünya basınında kahraman oluyorsunuz. Bundan iyisi olur mu?»

Lin Shoo gülümsedi. Devereaux bir an acaba o gülümsemenin ardında Çinlilerin göstermeye yanaşmadıkları kadar anlayış mı var, diye düşündü. Ama Lin Shoo bir soruyla dikkatini dağıtmıştı.

«Bundan iyi ne olabilir? General Hawkins'in Çin'den gitmesi tabii. Evet, bu daha da iyi olur.

«Ne rastlantı! Gözaltının, önemsiz bir parçası da oydu.»

«Sahi mi?» Lin Shoo dimdik ileri bakıyordu.

«Seninle anlaşmak kolay,» diye mırıldandı Sam. «Benim başımda asıl belâ ötekisi.»

Hücrenin içi kalın çelik kapının üstündeki tek yönlü camından açıkça görülüyordu. Batı biçimi bir yatak, bir yazı ma-

sası, tavanda spot lambalar, masanın üstünde ve yatağın yanında birer lamba ve yerde büyük bir halı. Sağ duvardaki açık kapıdan küçük bir banyo, solda da bir elbise askılığı görünmekteydi. Oda, üç metreye dört metreden fazla olmamasına karşılık Şam'ın düşündüğünden büyüktü.

Ortada tek görünmeyen Mac Kenzie Hawkins'ti.

«Görüyor musunuz ne kadar düşünceliyiz,» dedi Lin Shoo. «Generalin yeri ne kadar güzel...»

«Çok etkilendim,» dedi Devereaux. «Ama generali göremedim.»

«Oradadır,» diye gülümsedi Çinli. «Küçük küçük oyunlar oynar, Ayak seslerini duyunca kapının kenarına saklandı. Nöbetçiler iki keredinde korkuya kapılıp düşüncesizce girdiler içeri. Neyse ki generalin gücüyle başa çıkabilecek kadar çoktu sayıları. Şimdi hepsi uyarılmış durumda. Yemekleri kapının altındaki delikten veriliyor.»

«Hâlâ çabalıyor ha...» Sam güldü. «Esaslı adam.»

Lin Shoo tek yönlü camın altındaki düğmeye basarken başını salladı. «General Hawkins, lütfen. Ortaya çıkın lütfen, General. Dostunuz Lin Shoo geldi. Kapının yanında olduğunuzu biliyorum, General.»

«Yürü ulan, çarpık göz!»

Lin Shoo bir an düğmeyi bırakıp Devereaux'ya döndü. «Saygının simgesi değildir her zaman.»

Çinli mikrofona dönüp yeniden düğmeye bastı. «General lütfen, yanımda sizin bir yurttaşınız var. Hükümetinizin bir temsilcisi. Ülkenizin silahlı kuvvetlerinden...»

«Orospunun çantasını araşan iyi edersin öyleyse! Hatta eteğinin altına bak! Dudak boyası bomba olabilir!» diye bağırdı henüz kendisi görünmeyen general.

Lin Shoo şaşkınlıkla Devereaux'ya döndü. Sam Çinliyi hafifçe yana itip mikrofona seslendi.

«Yeter ulan, ayı yavrusu! Başbelâsı sen de! O surat dediğin kıllı götünü şu anda göstermezsen deliği açıp o dudak boyasını şimdi içeri atarım, orospu çocuğu! Aklıma gelmişken söyleyeyim, Regine Greenberg selam söyledi.»

MacKenzie Hawkins'in koca. kafası ağır ağır belirdi tek yönlü camın ardından. Mac'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. Dişleri arasında yarı çiğnenmiş bir puro duruyordu. Kan çanağına dönmüş gözlerinde inanmayan bir merak okunuyordu.

«Nasıl? Ne dedin ona?» Lin Shoo'nun dudakları da şaşkınlıkla aralanmıştı.

«Çok gizli askeri bir şifreyle konuştum,» dedi Devereaux. «Bunu çok sıkışık koşullar altında kullanırız.»

«Bu konu üzerinde daha fazla durmayacağım öyleyse, saygısızlık olur bu. Camın bu yanındaki kolu çevirirseniz General Hawkins de sizi görebilecektir. İstedığınız zaman sizi içeri sokarım, ama ben kendim dışarda bekleyeceğim.»

Sam camın kenarındaki küçük kolu çekti, bir çıt sesi duyuldu. İri yarı yüz ani bir düşmanlıkla dolmuştu. Devereaux, Hawkins'in çok müstehcen ve önemsiz bir şey seyretmekte olduğu duygusuna kapıldı: bir askeri kaza olan Sam Devereaux'yu.

Devereaux Lin Shoo'ya bakıp başını salladı. Çinli bir elini kapının açılmaması için dayayıp diğeriyle sürgüyü çekti. Ağır çelik kapı açıldı, Sam içeri girdi.

Gözüne ilk çarpan şey suratının ortasına doğru nişanlanmış koca bir yumruk oldu. Darbeyi yediği anda oda, dünya hatta galaksi yüzbinlerce köreltici ışık arasında dönmeye başladı. "

Sam başındaki ağrıdan önce yüzündeki ıslak havluyu hissetti. Bunu garip bulmuştu. Eliyle bezi çekip gözlerini kırptırdı. Önce yalnızca beyaz tavanı gördü. Ortadaki ışık başını, özellikle sol gözünü ağrıtıyordu. Bir yatakta yattığını farkedip olduğu yerde dönünce nerede olduğunu birden hatırladı.

Havkins yazı masasına geçmiş, çevresini saran kâğıtlar ve fotoğraflar arasında bir tomar kâğıdı okumaktaydı.

Devereaux açık evrak çantasının generale yakın olduğunu bilmek için başını çevirmeye gerek duymadı. Ama bir süre sonra bakınca çantayı yerde, Havkins'in ayakları dibinde gördü. Açık ve tersyüz atılmış. Boş. İçindekiler generalin önündeydi.

Sam boğazını temizledi. O durumda başka ne yapacağını bilememişti. Havkins döndü. Yüzündeki ifade hiç de hoş değildi. O silah arkadaşları arasında bulunması gereken o erkekçe bağ okunmuyordu gözlerinde.

«Siz küçük domuzlar epey uğraşmışsınız, ha!»

Devereaux bacaklarını yere indirip sol gözüne hafifçe dokundu. Pek bir şey göremiyordu. «Domuz olabilirim, general, ama bir gün size kanıtlamayı umduğum gibi küçük değilim. Uff, çok canım yanıyor.»

Havkins kâğıtları gösterdi. «Bir şey kanıtlamak mı istiyorsun? Bana mı? Benim hakkımda ne bilirsin sen?»

Sam ayağa kalktı. Dizleri titriyordu. «Belgeler hoşuna gitti mi?»

«Esaslı bir dosya. Herhalde benim hakkımda bir filim daha çevirmek istiyecelersiniz.»

«Leavenworth Prodüksiyon. Film cezaevi çamaşırhanesinde yıkanmıştır.» Devereaux tek yönlü camın üstüne yerleştirilmiş battaniyeyi gösterdi. «Akıllı bir hareket mi bu?»

«Aptalca değil. Onları şaşırtıyor. Doğulu kafasının iki çok belirgin baskı noktası vardır, karışıklık ve utanma.»

Sam birden şaşırmıştı. Belki Havkins'in seçtiği sözcükler□

den, belki de sesindeki o sakin zekâ parıltısından. Ne olursa olsun, hiç beklenmedik bir şeydi bu. «Aslında gereksiz. Odanın her yanında dinleme aygıtları var; hatta dinleme aygıtı da ne demek! Kırmızı bir düğmeye basıp konuştuğumuz her şeyi dinliyorlar.»

«Yanılıyorsun asker!» General oturduğu iskemleden kalktı. «Eğer askersen ve dantelli külot giyenlerden değilsen! Gel buraya.» Hawkins battaniyenin bir köşesini, sonra öteki köşesini kaldırıp altını gösterdi. Her iki yerde de duvarda neredeyse gözle görülmeyecek kadar küçük deliklere ıslak tuvalet kâğıdı sıkıştırılmıştı. Hawkins duvarın öteki yanındaki ikişerden altı deliği gösterirken sırtıyordu. «Bu lanet yeri karış karış gözden geçirdim. Bütün mikrofonları tıkadım. Bunlardan başka yok. Daha önce elimi sürmemeye dikkat etmiştim. Maymun heriflerin ne kadar kurnaz olduklarını anladın mı? Uykumda konuşurum diye bir tane de yastığıma sokmuşlar. Onu bulmak gerçekten güç oldu.»

Sam, istemeyerek de olsa adamı takdir ettiğini başını sallayarak belirtti. Sonra birden çok açık olan bir şey geldi aklına. «Peki, bütün delikleri tıkamışsan hemen içeri gelip bizi başka bir yere taşıyacaktırlar. Bunu bilmen gerekirdi.»

«Düşünmeden konuşma. Böyle küçük bir yerde elektronik dinleme bir tek merkeze bağlıdır. Önce birimde bir kısa devre olduğunu düşüneceklerdir. Bunu anlamaları bir saat sürer. Yani duvarları yıkmadan tarayıcılarla yapabilirlerse tabii. Bu yüzden epey şaşıracaklardır. Kısa devre olasılığını bir yana atınca delikleri benim tıkadığımı anlayacaklar ve utanacaklardır. Şaşkınlık ve utanma, baskı noktalan. Bir yanlışlık yaptıklarını kabul etmeden bizi buradan çıkarma yolu aramakla da bir saat geçirirler. Böylece en az iki saatimiz var. Bunun için rahat rahat konuşabilirsin.»

Devereaux çok kesin bir açıklamada bulunması gerektiği-

ni düşündü. Hawkins kurnaz bir profesyoneldi ve kendisi herhangi bir çatışma istemiyordu. Ne bedensel ne de, artık çıldırmış olduğuna kanaat getirdiği bu adamla, zihinsel bir çatışmaya giremezdi.

«Regina Greenberg'den haber istemez misin?»

«Notlarını okudum. Berbat bir yazın var.»

«Ben avukatım, bütün avukatların yazıları kötüdür. Avukatlık sınavının bir parçasıdır bu. Ayrıca yazı makinesinde kopya ettirecek değildim.»

«Sanırım. Çok da müstehcen bir zihnin var.»

«Senin zevkin ise şahane.»

«Eski karılarımdan söz etmem.»

«Ama onlar senden söz ettiler.»

«Kızları tanırım. Kullanabileceğin bir şey elde edememiş sindir. Kızlardan bir şey koparamadın, başka yerlerden elde ettiklerin de beni ilgilendirmesin.»

«Ahlâki bir tutum mu seziyorum?»

«Kendime göre. Az da olsa bizde akıl var, evlât.» Hawkins masayı gösterdi; kolu, eli ve parmakları kaskatıydı. «Şimdi şunları açıklamaya başla bakalım.»

«Açıklanacak ne var ki? Hepsini okudun nasıl olsa. Bir taraf için **istenmeyen kişi** durumu, diğer taraf için büyük bir mahcup olma durumu var.» Devereaux çok sancıyan gözünü tutarak yatağa oturdu.

Hawkins masadan kâğıtları aldı. «Hindicini bölümü sanki ben o lanet çekik gözlülerin hesabına çalışıyormuşum gibi yazılmış.»

«Bu fazla ileri gitmek olur. Eylem yöntemlerin konusunda belirli bazı sorular...»

«İşte şimdi sen ileri gittin, evlât! Ya onlar hesabına ya da her iki tarafa çalışıyordum, ya da Güneydoğu Asya'daki uyuş

turucu parasının yarısını cebe indiriyordum. Yoksa o sıralarda ne yaptığımı bilemeyecek kadar aptal mıydım?»

«İşte şimdi konuşmaya başladık. İki Onur Madalyalı bir asker pek hain sınıfına sokulamaz. Ama onca savaştan, onca gürültüden, hatlar gerisinde koşuşturmadan, tutsak edilmezken, işkenceden ve sağ kalabilmek için en ilkel yollara başvurmada sonra bu kahraman hiç kuşkusuz birden dengesini yitirip gülünç olabilir. Çok acı ama, insan ruhu ancak bir yere kadar dayanır.»

«Bok!» diye gürledi Hawkins. «Benim kafam bu raporları isteyen eşşoğlularının çoğunun kafalarından daha sağlamdır.»

«Generale iki puan,» diye Devereaux parmaklarını V biçiminde kaldırdı. «Generalin Beyaz Saraydaki herkesten daha sağlam kafalı olduğunu rapora ekliyorum. Ama generalin sonunun geldiğini de belirtmeliyim.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Hawkins, numara yapma, işin bitti artık, suyun kaynadı. Bunun neden ve nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama biçimsiz bir zamanda ortaya çıktın, fazla şamata kopardın. Oysa bozuk para gibi harcanabilecek bir insandın. Hem harcanabilecek biri, hem de Saray'ın artık atmaya karar verdiği bir piyon. Hatta bir örneksin bile denilebilir!»

«Palavra bak! Hele Pentagon bu durumu bir duysun da!»

«Duymadıklarını mı sanıyorsun? Yüksek rütbe burunları birbirlerine çarpıp deodoran fabrikalarına koşuyorlar bu işin kokusundan. Sen yoksun artık, General! Belki bir anı olarak, ama hepsi bu!» Sam ayağa kalktı. Gözündeki sancı bütün başını sarmıştı.

«Bunu yutmam,» dedi Hawkins hafif savunmaya geçmiş bir sesle. Kendine güveni çok az da olsa sarsılmıştı. «Dostlarım var benim. Asker toplama afişleri gibi sicilim var. Ben Belçi»

ka'nın çamurlarından yükselmiş bir generalim. Bana böyle davranamazlar!»

«Ben asker değilim. Avukatım ve sana, üzerine unut beni gazı sıkılmış olduğunu söylüyorum. Pekin'deki dostlarının telefotoyla çektikleri o fotoğraflar suyunu iyice kaydattı.»

«Bunu kanıtlamaları gerek.»

«Onu da yaptılar. Bir saat önce zifiri karanlık bir şarap mahzeninde verdiler bunu bana. Elinde mum taşıyan bir psikopat. Çok oturaklı bir yurttaş. Seni iyice kıstırmışlar.»

Hawkins gözlerini kırıştırdı, yakılmamış purosunu ağzından çekti.

«Nasıl?»

«Sağlık raporları. Sağlam kanıttır bunlar. Ruhsal ve bedensel sağlık raporları. 'Baskıya dayanamamak'la başlar. Savunma Bakanlığı senin biçimsiz durumlara sokulmanın gelişmeleri incelemek üzere yapıldığını belirten bir bildiri yayınlayacak. 'Şizoid ilerleme' diyorlar buna sanırım. Hindicini gibi birbirleriyle çatışan hedefler. Elçilik damına işemenin de çok karmaşık psikiyatrik açıklamaları var.»

«Benim açıklamam en iyisi! Çok kızmıştım! Hele ben kendi hikâyemi kendim anlatayım bir kere, ondan sonra görürsün bak!»

«Buna fırsat bulamayacaksın. Bu iş daha fazla büyürse Başkan televizyona çıkıp senin geçmişinden söz edecek, elindeki yeni sağlık raporlarını açıklayacak ve kalpleri parçalayan bir isteksizlikle ulustan sana dua etmelerini isteyecek.»

«Olamaz.» General kendine güvenle salladı başını. «Artık başkanlara kimse inanmıyor ki!»

«Belki, ama düğmeler onun elinde. Kendi düğmesi değil ama diğerleri. Bir füze silosu gibi çırılçıplak edileceksin o isterse.» Sam tuvaletin bulunduğu küçük bölmede bir ayna görüp o yana yürüdü.

«Ama neden yapsın bunu? Neden bunu yapmasına izin versinler?»

Devereaux sol gözünün üstündeki morartıya baktı. «Gaza ihtiyacımız var da ondan.»

«Ne?» Hawkins'in purosu yere düştü. Farkında olmadan, alışkanlıkla, üstüne basıp iyice ezdi. «Gaz mı?»

«Karmaşık bir iş. Boş ver.» Sam gözünün çevresindeki hassas deriyi parmaklarıyla yokladı. On beş yılı aşkın bir süredir gözü morarmamıştı. Şiş ne kadar zamanda inerdi acaba? «Durumu olduğu gibi kabul et ve lehine bir anlaşma yapmaya çalış. Pek fazla seçenek yok elinde.»

«Yani koyun gibi kabul etmek zorunda mıyım?»

Devereaux bölmeden çıktı. «Bence ilk iş seni Moğolistan'a gönderilmekten kurtarmak. Dört bin küsur yıl için. İşbirliğine yanaşırsan belki bu işi çözümleyebilirim.»

«Çin dışına mı çıkartacaksın yani?»

«Evet.»

«Nasıl bir işbirliği? Çinlilerle ve Vashington'la mı?»

«Sonuna kadar.»

«Ordudan çıkmacasına mı?»

«Kalmanın bir anlamı yok, değil mi?»

«Kahrolsun!»

«Aynı fikirdeyim. Ama ne elde ediyorsun ki? O üniformanın dışında koskoca bir dünya var. Bunun keyfini çıkar.»

Hawkins öfkeyle yürüdü masaya doğru. Fotoğraflardan birini aldı, omzunu silkip bıraktı. Cebinden bir puro çıkardı. «Düşünmüyorsun, evlât. Avukatsın belki, ama dediğin gibi, asker değilsin. Bir komutan düşman devriyesini görünce onu beslemez, gebertir. Kimse beni rahat bırakmaz. Beni sözünü ettiğin o füze silosuna sokacaklardır. Konuşmamı önlemek için.»

Devereaux soluğunu bıraktı. «Herkesin kabul edebileceği

bir çözüm bulabilirim belki. Buradaki işin bittikten sonra... suç itirafı, resmen özür dileme falan...»

«Lanet olsun!»

«Moğolistan, general...»

Hawkins purosunu ısırdı. Dişlerinin arasındaki mermi, diye düşündü Sam.

«Nasıl bir şey peki?»

«Şu anda aklıma gelen ordu başkanlığına bir mektup, yanı sıra mektupta yazılanların senin tarafından okunduğu doğrulanmış bir ses kaseti. Mektupta ve* de kasette zihninin açık olduğu anlarda hastalığını farkedebildiğini falan filan...»

«Çıldırılmışsın sen!»

«Dakota'da pek çok füze silosu vardır.»

«Tanrım!»

«Aslında görüldüğü kadar berbat değildir. Mektup ve kaset Pentagon'da bir yere gömülecek. Sen kamuoyu önünde konuşmaya kalkışırsan kullanılacak. Her ikisi de belirli bir süre sonunda, örneğin beş yıl sonra, geri verilecek. Ne dersin, ha?»

Hawkins bir kibrit çakıp tuttu puroya. Yüzü kalın bir duman perdesi altında kayboldu. «Bu Çin işinde psikiyatrik palavra falan yok ama, kimse beni deli yerine koyamaz.»

«Yok canım, yalnızca yorgunluk.» Devereaux küçük odanın içinde gidip gelmeye başladı. Savunmayı hazırlarken konferans salonlarında yaptığı gibi. «Biraz içki belki; müşteri erkek bir insansa bu hoş'a gider. Çinliler ideolojik bir yaklaşım isteyeceklerdir. Bu, onları yumuşattı. Işığı gördün. Sana karşı iyi davrandılar. Halkın Cumhuriyeti rejimi hem iyi, hem hoşgörölü. Bunu bilmiyordun. Çeyrek yüzyıldır söylediğin o kötü sözlerden gerçekten pişmansın artık.»

«Kanlı gözyaşları döktüreceksin bana, evlât.» Hawkins konuşurken Şam'ın sökemediği bir teknikle purosunu gerçekten çiğniyordu. «Biliyorum... biliyorum... Ya silo, ya Moğolistan...»

Devereaux üzüntüyle bakıyordu adama. Yanına yaklaşıp, «Çok baskı gördün, general,» dedi. «Bunu benden iyi bilen yok. Dosyanı okudum, sözlerinin ellide birine katılabilirim. Ama pek çok bakımdan bir belâ olduğuna inanıyorum. Ancak ne olursa olsun insanları kukla gibi oynatanlardan değilsin. Kızlara söylediklerini hatırlıyor musun? Herkesin kendi yeteneklerine sahip olması gerektiğini söyledin onlara. Bırak sana yardım'edeyim, asker olmayabilirim ama gerçekten iyi bir avukatım.»

Hawkins sırtını çevirdi. Utandı, diye düşündü Sam. Hawkins konuşmaya başladığında sözlerinde insanın gözlerini yataştıracak bir savunmasızlık vardı.

«Kimin ne diyeceği beni neden böyle düşündürüyor anlamıyorum. Neden bir siloya ya da Moğolistan'a razı gelmediğimi de anlamıyorum. Bu üniforma içinde otuz yıl harcadım. Bunu çıkarttığım zaman —üstüme ne giyersem giyeyim— bir ördek kadar çıplak kalacağım. Ben yalnız askerliği bilirim, başka hiçbir şey bilmem, başka bir şey için de yetiştirilmiş değilim. Teknolojiyle hiç uğraşmadım. 'Uzlaşma' falan gibi inceliklerden anlamam. Bütün bildiğim askerlik, savaşmak ve o soyguncuları doğduklarına pişman etmek. KGU'yu, CIA'yı, ARVN'yi ve hatta Saygon genel kurmayındaki hainleri bile atlattım zamanında. Ama bu başka bir şey. İnsanla uğraşabilirim. Ama bana hep uygunsuzları, cezaevi artıklarını verdiler. Onlarla çok iyi işler yaptım. O kurnaz herifleri yönetebiliyordum; kendimi onların yerine koyabiliyor, onlar gibi düşünebiliyordum. Ama dışarda yapacak hiçbir şey yok bana göre.»

Hawkins dönüp Şam'ın yüzüne baktı. Ağır ağır, düşünerek, konuşuyordu. «Biliyor musun, evlât, belki de bu yetiştirilmeyle en iyi sahtekârlığı yapabilirim. Ama paraya önem vermediğimden onu da yüzüme gözüme bulaştırırım herhalde.»

«Sen kendine meydan okuyacak bir şeyler ararsın. Yetenekliler hep böyle yaparlar. Para bir yan üründür; genellikle

önemli olan çarpışmaya hazır olduğun şeylerdir, onlarla ne satın alabileceğin değil.»

«Sanırım ki öyle.» Hawkins derin bir soluk alıp gerindi. Şam'ın yanından geçip bir şarkı mırıldanarak yürüdü. Sam müş-terinin kararını kabul etmesi için böyle bir âna ihtiyacı olduğunu geçmiş deneylerinden çok iyi bilirdi.

«Dur bir dakika, evlât. Dur hele!» Hawkins purosunu çıkar- tıp Şam'ın gözlerinin içine baktı. «Herkes benim işbirliği yapma- mı istiyor. Çinliler, Washington'daki herifler... en az bir düzine gaz şirketi. Yani istemek bir yana, buna ihtiyaçları var. O kadar ki, sahte raporlar düzenliyorlar bir dayanakları olsun diye...»

«Dur bir dakika. Bizim şu anda karşı karşıya...»

«Sen dur! Sana tahmininden daha iyi bir anlaşma önere- ceğim. Siz orospu çocukları ne yapmamı ne söylememi isti- yorsanız onu yapıp söyleyeceğim. Sözcüğü sözcüğüne hem de. İsterseniz Son Tai Meydanı'ndan geçen herkesin kışını da öpe- rim. Ama iki şey istiyorum. Çin'den ve ordudan çıkmak. Ve bir şey daha: Washington'da G2 arşivinde üç gün çalışma olana- ğı. Kendi dosyalarımı inceleyeceğim yalnızca. Çevreme istedi- ğin kadar nöbetçi koyabilirsin, katkılarıma son bir kez bakmak istiyorum. Son değerlendirmelerimi ve eklemelerimi yapacağım. Haberalma subaylarının ordudan ayrılışlarında alışlagelmiş sü- reçtir bu. Ne diyorsun, ha?»

Sam duraksadı. «Bilemiyorum. Bunlar gizli...»

«Onları yazan subay için gizli değildir. Gizli Harekât, Mad- de yedi yedi beş. Gerçekte son değerlendirmeyi onları yazan subay yapmalıdır.»

«Emin misin?»

«Hayatımda hiçbir şeyden bundan emin olduğum kadar olmadım.»

«Eğer kural buysa...»

«Sona talimatname numarasını verdim. Askerin incili ya-
ni.»

«Bir güçlük çıkacağını sanmam...»

«Yazılı olarak istiyorum bunu. Kertenkele boku yiyecek ka-
dar yorgun olduğumu kanıtlayan o mektup ve kasete karşılık.
Bir ultimatoma ileri sürüyorum: Ya Beyaz Saray ülkeye döndü-
ğümde Madde yedi yedi beşe uymamı garanti eden bir emir ya-
yınlar, ya da Moğolistan'ı seçerim. Evde beni destekleyen çok
tarafım var. Epey gürültücüdürler, hiç kuşkun olmasın.»

MacKenzie Hawkins güldü. Purosu çiğnene çiğnene pat-
lamıştı. Düşünme sırası Sam'a gelmişti.

* «Ne düşünüyorsun?»

«Çok bir şey değil, evlât. Bana bir şey hatırlattın. Herkes
kendi yeteneklerinin toplamıdır. Dışarda gerçekten koskoca bir
dünya ve insana meydan okuyacak bir iki şey olabilir.»

ikinci kesim

Mahkeme herkes için çok parlak biçimde sona ermişti.
MacKenzie Hawkins doğru yolu seçmiş bir düşmanlığın simge-
siydi artık, erkek bir kedi yavrusuydu, rolünü kusursuzca oynat-
mıştı. California'da Travis Hava Kuvvetleri Üssünde uçaktan

inince kameralara bakarak gözünü bile kırpmadan rahatlıkla konuştu, kamuoyunu büyüledi, süper yurtseverlerin hızlarını kesti.

Eski askerlerin —hatta genç görünen yaşlı askerlerin— onurlu bir biçimde çekilme zamanlarının geleceğini söyledi; zaman ve zamanla birlikte değerler de değişmişti artık. On yıl önce ihanet diye nitelendirilebilecek bir şey bugün tek eylem yolu olabilirdi. Asker ruhu büyük uluslararası davalara göre yuğurulmamıştı ve zaten böyle yetiştirilmemeleri gerekti. Bir askerın, ulusunun ordularının basit bir savaşçısının, kendi bildiğı ölümsüz gerçeklere bağılı kalması yeterliydi.

İnsanın içini ferahlatacak sözler.

Yürekten gelen sözler.

Palavralar.

Ve MacKenzie Hawkins çok ustaydı.

Beyaz Saray'daki adamın yumuşacık koltuğuna gömülmüş, kucağında 75 kiloluk köpeğı Piton olduğı halde televizyonu seyrettiğı söylendi. Adam gülmüş, Piton'un kürkünü okşamış, ayaklarını yere vurmuştu. Ailesi de tıpkı onun gibi gülmüşler, el çırpmışlar, ayaklarını vurmuşlardı. Babalarının neden bu kadar mutlu olduğunu bilmiyorlardı. Babalarının o pis köpeğı karnından vurduğı günden beri bu kadar eğlenememişlerdi.

Sam Devereaux MacKenzie Hawkins'in gürleyen bir ayıdan pasif bir köstebeğı dönüşünü kuşkuyla bir korkuyla seyretti. Atmaca, yumuşak karınlı bir kuşa dönüşmüştü ve bunun nedeni yoktu. Sam Leavenworth ya da Moğolistan'ı küçümsemiyordu, ancak Hawkins suçluğı ve mektubu kabul ettikten sonra, yüz yıllık gözaltında bulundurulma süresi cezasını başı eğik olarak kabul ettikten sonra askeri kişiliğine dönebilir ve her fırtınaya kolaylıkla göğüs gerebilirdi. Ama her türlü anlaşmazlığı söndürecek bir tavır takınmayı yeğlemişti. Sanki ortalıktan yok olup gitmek istiyordu.

Sam, Hawkins'in bu davranışının Washington'un G2 dosyaları ve MacKenzie'nin bunları okuması iznine bağlı olduğunu düşünüyordu. Eğer bu böyleyse bile general gereksiz bir caba içindeydi: üç güvenlik servisi ayrı ayrı dosyaları gözden geçirmiş ve ulusal güvenliğe zararlı olabilecek bir şey bulamamışlardı. Dosyadaki kayıtlar eski Saygon fesat oyunları, Avrupa konusunda eski bilgiler ve bir sürü söylenti, kanıtlanmamış gerçekler. Bir sürü palavrayla doluydu...

Hawkins bunlardan bir iki dolar kazanmayı umuyorsa —ki 775 üstünde aksi takdirde neden böyle ısrar etsindi?— bu tarihi eski, kanıtlanmamış kayıtları istediği gibi kullansındı. Enflasyon ve epey kısıtlı emeklilik aylığı ile önündeki günler zaten epey güçtü. Bu yüzden eski dosyalarıyla ne yaptığı kimseyi pek ilgilendirmiyordu. Üstelik orada münasebetsiz bir durum ortaya çıkardığı takdirde **mektubu** eldeydi nasıl olsa.

«Ahbab, senin sesini duymaktan gerçekten çok iyi,» dedi MacKenzie telefonun öteki ucundan.

Devereaux Atmaca'yı iki hafta önce, Travis'teki basın toplantısından sonra California'da bırakmıştı. Sam, terhisine üç gün kalmış olarak Washington'a gitmiş, zamanını o önemli saati geciktirecek işlerini yoluna koymakla geçirmişti.

Hawkins bir iş olmamakla birlikte, soyut bir tehdit sayılabilirdi.

«Merhaba, Mac.» Pekin'de mahkeme başlarken askeri rütbelerini söylemekten vazgeçmişlerdi. «Washington'da mısınız?»

«Başka nerede olacağım, evlât? Yarın yedi yedi beş dosyam için G2'ye gidiyorum. Bilmiyor muydun yoksa?»

«İşim başımdan aşkındı benim. Burada toparlanacak çok iş vardı. Kimsenin de senin yedi yedi beşinden bana söz etmesi için bir gereklilik yoktu.»

«Bence var,» dedi Atmaca. «Bana eşlik edeceksin. Bunu bildiğini sanıyordum.

Devereaux'nun midesine bir gülle oturmuş gibi oldu. «Eşlik etmek mi? Buna ne ihtiyacın var? Adresi bilmiyor musun? Sana adresi hemen vereyim, Mac. Bir dakika! Çavuş, bana G12 arşivlerinin adresini ver çabuk! Haydi yürü, Çavuş!»

«Dur hele, Sam. Bu yalnızca askeri bir yöntem, başka bir şey değil, böyle telaşlanmana gerek yok. Üstelik ben adresi biliyorum evlât, aslında senin de bilmen gerekir ya.»

«Ben sana eşlik etmek istemiyorum. Bu işi beceremem! Sana California'da veda etmişim!»

«Yemek yerken yeniden bir merhaba dersin. Ha?»

Devereaux derin bir soluk aldı. Çekmecedен aldığı mide tabletini yuttu, başçavuşu olan kadının gitmesi için işaret etti. «Özür dilerim, Mac, ama benim şu anda çok işim var. Belki hafta sonunda... ya da yarından sonra herhangi bir gün... Öbür gün saat dörtte hatta...»

«Sam. Ben yarın sabah giderdik, diye düşünüyordum. Orada olman gerek, emirde böyle yazıyor. İşleri karıştırmak istemeyiz, değil mi? Yoksa ikimizi de bırakmazlar dışarı!»

«Nerede yiyelim?» diye sordu Devereaux.

«Bana eşlik ediyorsun. Bunu bildiğini sanıyordum... emirde böyle yazıyor... İşleri karıştırmak istemeyiz, değil mi?»

İstemeyiz elbette, diye Devereaux başını salladı. Yandaki bölmede oturan çift kendisini seyrediyordu. Sam başını sallamayı bırakıp sırtıttı. Çift birbirlerine sokulup başlarını çevirdiler. Tepkileri çok açıkça anlaşılıyordu: kimin aklını kaçıracığı bilinmez ki...

Odanın perdeli kapısından uzun boylu biri girdi içeri. Dik dik bakma sırası Şam'a gelmişti. Korku doluydu bakışları.

Gelen Atmacaydı. Bundan kuşkusu yoktu. Ancak kalabalık salonda yürüyen uzun boylu adamın Pekin'deki hücresinin camından gözleri kasarak bakan o sefil görünüşlü MacKenzie Hawkins ile hiçbir ilgisi yoktu. Hatta her zaman kısacık kesil

miş saçlarıyla dimdik duran ve her adımını —rüzgâra karşı— çalınan bir boru eşliğinde atan Hawkins'le hiç mi hiç ilgisi yoktu.

Bir kere bir Van Dyke sakalı uzatmıştı. Evet sakal belki henüz yeniydi ama çok iyi belirlenmiş ve bakımlıydı. Uzamaya başlayan kır saçlar dalgalar halinde kulaklarını örtüyordu. Çok ama çok esaslı bir adamdı. Ya gözleri... ama kalın, renkli gözlüğü yüzünden gözleri görünmüyordu. Camların rengi de çok açıktı. Adama esrarengizden çok bir akademisyen, bir diplomat havası veriyordu.

Ya adamın yürüyüşü. Hawkins'in o dimdik, sopa yutmuş gibi yürüyüşü gitmiş, yerine bir zarafet gelmişti. Beninng Kışlasından çok Palm Beach'e yakışan bir kayarak yürüyüşü vardı şimdi.

«Beni gözetlediğini farkettim,» dedi Atmaca bölmeye süzülürken. «Hiç de kötü değil, ha evlât? O orospu çocuklarından hiçbirini yolumu kesemedi. Ne dersin buna?»

«Çok şaşırdım.»

«Şaşırmamalısın. Düşman bölgesine girmenin birinci şartı uyumdur. Hem yalnız çevreye değil, yerel gelenek ve davranışlara da. Bir tür psikolojik savaştır bu.»

«Neden söz ediyorsun sen kuzum?»

«Hatların gerisinde, Sam. Burası düşman toprağıdır, bilmiyor muydun?»

Mac Hawkins buzlu pastasını yerken Şam'la yemeğe çıkmasının ana noktasına gelmişti. Bu neden bir tek ad altında gizliydi.

«Heseltine Brokemichael. Emekli Bangkok Generali. Şimdilik Washington'da, boşta.»

«Evet, Sam, Brokey benimle Kore'de ve başka yerlerde birlikteydi. Esaslı bir subay, biraz heyecanlı ama ne yaparsın ki o aptal kuzeni ile uğraşmak zorundaydı. Neydi herifin adı? Et□

helrad mı? Düşünebiliyor musun? Ordu içinde iki Brokemichael ve ikisinin de garip adları var!»

«Artık aç değilim,» dedi Devereaux.

«Sen gerçekten Brokey'in mesleğini ağır topçu ateşine tut-tun, Sam. Pentagon'daki bütün falcılar bir yıldız daha yerleş-tiremezler omuzlarına. Onlar da emin olamıyorlar, Brokemichael'lerden biri suçlu, ama hangisi? Bunu sen de kanıtlayamadın.»

«Bırakmadılar!» diye fısıldadı Devereaux. Sesi yine de epey yüksek çıkmış olmalıydı ki, yan bölmedeki çift başını kaldırdı yine. Sam sıırttı. «Kanıt vardı elimde, esaslı bir dosya hazırlamıştım. Ama engel oldular.»

«Ve genelkurmayın gözünde iyi bir yeri olan bir insan da bu yüzden hakkını alamadı. Çok yazık oldu diyorum sana.»

«Bırak şimdi, Mac... o orospu çocuğunu tam enseleyecek-tim ki...»

«Yanlış orospu çocuğunu, evlât. Sen o sözümona kanıtlarını toplamak için de çok ciddi suçlar işledin.»

«Çok öfkelendiğim için bazı rizikoları göze aldım. Bunu iki yılmla ödedim ama. Bu kadarı da yeter. Kurtulmak istiyorum artık.»

«Çok kötü, yani bir süre daha haberalmada geçirmek zorunda kalabileceğin için...»

«Yavaş ol! Ben öbürgün terhis oluyorum. Bunu hiçbir şey, ama hiçbir şey değıştiremez, tamam mı?»

«Umarım öyle olur. Dur sözümü bitireyim. Ben Brokey'i bu çılgınca fikrinden vazgeçirtemezsem bir süre daha içerde kal-mak zorundasın. Bangkok'da sana karşı açılan dava aslında kapatılmamış, ama karmaşık durumlar nedeniyle ertelenmişti. Brokey'in sana karşı bir sözü yok aslında. Ama kendi durumu-nun açıklığa kavuşturulmasını istiyor, bunu anlayabilirsin sanı-rım. O davayı yeniden açarsa senin dosyalara gömölüp gerçek Brokemichael'i bulacağına emin. Zaten ya bunu yaparsın, ya da

ömrünü taş kırarak tamamlarsın. O da genelkurmayın gözüne girer yine. Beş altı aydan fazla sürmez sanırım. En fazla bir yıl. Mahkeme uzarsa on sekiz ay da sürer. Ama sonunda ikiniz de istediğinizi elde etmiş olursunuz...»

«Ben askerlikten kurtulmak istiyorum! Gerekli cezayı ödedim artık. Geçmişte kaldı bunlar.»

«Senin için geçmiş olabilir, evlât, ama Brokey öyle düşünmüyor.»

«Gerçekler ortada. Özür diledim. Onun da kayıtları var. Öteki gün saat dörtte sivil bir sekretere bir not dikte edip bütün işi kapatacağım: Dosyayı bir daha açmayacağım!»

«Brokey bir Bangkok dosyasını açıp senin tutuklanman için bir emir çıkartırsa, açarsın. O bir general, Sam. General he-lalarını temizleme işini vermiş olsalar bile, bir general!»

Hawkins dudaklarını büzüp başını iki yana salladı. Renkli camların ardındaki masum gözlerinde masumluk dışında her şey vardı.

«Pekâlâ, Mac. Oyun biti artık. Brokemichael'i bu, saçmalıkları karıştırmaktan alıkoyamazsan dedin, bunu gerçekten başarabilir misin?»

«Ya bunu yaparım ya da bir iki gün ortalarda olmamasını sağlarım. Evet bunlardan birini mutlaka yapabilirim. Terhis olduktan sonra Brokey sana pek bir şey yapamaz. O davanın da zamanaşımı süresi var. Ama bunları sana söylemem gerekmez.»

«Evet gerekmez. Sen benden ne istiyorsun, onu söyle.»

Atmaca zarif bir hareketle gözlüğünü çıkardı, numarasız camlarını bir mücevher parlatırcasına dikkatle sildi. «Geleceğimi düşünüyorum. Emin değilim ama sanırım benim geleceğimde senin de yerin var.»

«Ama hiç emin olma. Gelecek hafta Boston'da Aaron Pin□ kus ve Ortakları firmasındaki masamın başında olacağım ben.»

«Eh, bir iki hafta daha kalabilirsin, değil mi evlât. Bir ay belki de. Dört yıldan sonra bir ay nedir ki?»

«Aaron Pinkus bir gün Yüksek Mahkeme başkanı olacak. Onun yanında geçirilen her gün bir eğitim demektir. Otuz yıllık paralı bir eğitimden vazgeçecek değilim. Bana bir yer var demekle ne kastediyorsun? Ne yapacağım ki?»

«Bir avukata ihtiyacım olabilir. Sen de gördüğüm avukatların en iyisisin.»

«Herhalde ilk gördüğün avukatım ben...»

«Ama bir iki zayıf yanında yok değil, evlât.» Hawkins gözlüğünü taktı. «Bunu söylemek istemezdim, ama ne yaparsın ki gerçek. Bu yüzden seni tutup tutmayacağımı henüz bilemiyorum. Bu konuda biraz daha düşünmeliyim.»

«Bu arada Brokemichael'i benden uzak tutacak mısınız?»

«Sen de benim avukatım olmayı düşünecek misin? Bir iki haftalığına yalnızca. Biraz birikmiş param var...»

«Birikmiş kaç paran olduğunu çok iyi biliyorum,» diye Devereaux adamın sözünü kesti. «Bunu bilmek zorundaydım. Yatırım için öğüt mü istiyeceksin?»

«Eh, bir bakıma...»

«O zaman sana karşılıksız yardım ederim. Doğru söylüyorum.» Sam gerçekten doğru söylüyordu. Bir yaşam boyu hizmet, tehlikeye atılmak ve kendini fedadan sonra Mac ancak elli bin dolar kadar para biriktirebilmişti. Başka hiçbir şeyi yoktu. Ne evi, ne arsası, ne de hisse senedi. Hiçbir şey. Yaşamının sonuna kadar indirilmiş emekli aylığı ile bu parası vardı yalnızca. «Ben sana iyi bir öğüt vermezsem, bunu yapacak insanları da bulurum.»

«Çok iyi yüreklisin, evlât.»

O sert gözlerde parıltılı bir damla mıydı gördüğü? Renkli camlarla bunu kesin söylemek olanaksızdı.

«Hiç olmazsa bunu yapabilirim. Vergi mükellefi olan bir yurttaşın elinden gelen budur ancak. Çok şey verdin ve plastik insanlar sana fena kazık attılar. Bunu biliyorum.»

«İnsan yeryüzünde ancak görevini yapar, evlât. Belirli bir zaman içinde... Ufff! Bu lanet elbise de tören üniformasından daha dar.» Atmaca iç cebinden katlanmış bir dergi çıkardı. Gösterdiği sayfaların kenarları kıvrılmıştı, kırmızı kalemle bazı yerleri çizilmişti.

«Nedir o?»

«Çekik gözlülerin hücremde bıraktıkları bir propaganda dergisi. Sıradan bir komünist palavrası, yazım hatalarıyla falan. Örgütlenmiş dinde yaygın olan adaletsizliği göstermeye çalışıyorlar bu yazıda. Katolik Papa'sının birinci derecede bir kuzeni varmış —aynı adları taşımayan Brokemichael'ler gibi— ama birbirlerine çok benziyorlarmış. Gerçekte ikiz kardeşler kadar benziyorlarmış da papanın kuzeni benzerliğini örtmek için sakalını uzatmış.»

«Bunun adaletsizlik neresinde?»

«Bu kuzen küçük bir opera trupunda küçük bir şarkıcıymış ve çoğunlukla da işsizmiş. Çinliler bundan beklenen kıyaslamayı yapıyorlar işte. Şarkıcı halkın kültürü için çalışırken açlıktan ölecek hale geliyor, kuzeni papa ise yoksullardan çalarken domuz gibi doyuruyor karnını.»

«Bu seni yazıyı işaretleyecek kadar ilgilendirdi, ha?»

«Yok canım, papaz bir dostuma göstermek için yanırları işaretledim. Şaşırabilirsin ama eskiden düşünmediğim konularda biraz çalışmaya başladım artık. Tanrı, kilise falan gibi. Gülmeye ha!»

«Ben böyle şeylere gülmem. Gülecek bir şey de görmüyorum. Bir insanın dini düşünceleri yalnız anayasal bir hakkı değil, vaşarrümn da genellikle dayanak noktasıdır.»

«Çok güzel söyledin. Derin bir düşünce bu, Sam! Ha, Bro kemichael işi hakkında. Yarın G2'de buluşuyoruz. Ağzını açma ve ne dersem onu yap.»

Sam arabayı yanaştırdığında Hawkins otelin önünde bekliyordu. Bir elinde çok pahalı bir evrak çantası vardı. Diğer eliyle kapıyı açıp içeri süzüldü.

«Ne kadar güzel bir sabah, değil mi?»

Değildi. Hava soğuk ve ıslaktı, bulutlar da yağmur habercisiydiler.

«Barometren biraz bozuk galiba.»

«Saçma! Gün, tıpkı yaş gibidir, insanın kendini nasıl hissettiğine bakar. Ben de çok keyifliyim bugün.» Hawkins tüvit ceketinin yakalarını düzeltti, kırmızı kravatının düğümünü ortaya getirdi, parmaklarını kulaklarının üstündeki saçların arasından geçirdi.

Arabayı çalıştıran Sam, «Böyle keyifli olduğuna sevindim,» dedi. «Keyfini kaçırmak istemem ama yanına çanta alamazsın. Oradan da herhangi bir kâğıt çıkarmak yasaktır. G2'den hiçbir şey çıkmaz.»

Hawkins güldü. Gömleğinin cebinden bir puro çıkardı. Gümüş makasıyla ucunu keserken, «Sen o hukukçu kafanı ayırın-tilarla yorma,» dedi. «Ben her şeyi düşündüm.»

«Düşünecek bir şey yok! Senden sorumlu benim ve önümde temiz kalma zorunda bulunduğum yirmi dört saatim var.» Devereaux sinirini klaksondan çıkardı, çevresindeki arabalar da kendisine aynen cevap verdiler.

«Berbat bir haldesin bugün, aman gözlerini önden ayırma, ben yanlara dikkat ederim. Boş ver bunları, G2 arşivinin ba-

şındaki adamın adını bilmek ister misin? Aslında bilmene gerek yok ya, ama herif gerçek bir üçkâğıtçıdır. Onu birkaç yıl önce Hanoi'nin batısındaki o tutsak kampından kaçırıldığında askerlik için neler yaptığımı bilemezdim. Benim gibi, o da 48 mezunlar sınıfından. Şu dünyadaki şaşırtıcı rastlantılar...»

«Hayır... Hayır, Mac... Yapamazsın bunu! İzin vermeyeceğim!»

«Talimatnamenin yedi yedi beş maddesi hukuk refakatçisini belirler. Bir refakatçi. Gözlemci değil. Gizli servis subayını sınav yerine götürür, oradan alır ama sınav odasına giremez. Pek çok dürüst olmayan avukat var sanırım, Sam.» MacKenzie purosundan derin bir nefes çekti.

«O odaya sokulmayacak bir şey daha var!» Devereaux bir daha bastı klaksona. «O da evrak çantasıdır!»

«Eğer bir subay son eklemelerini yapıyorsa çantaya izin vardır. Yazdıklarını G2'nin kıdemli arşivcisinden başka kimse göremez. Gizli bilgidir bu.»

«Ama senin çantanda bir şey yok ki.»

«Nerden biliyorsun? Çanta kilitli..»

Ordu haberalma merkezine girince Hawkins'in yanına iki askeri polis geçti, 775'i için seçtiği özel odaya götürüldü. Sam arkalarından yürüyordu. Bunun bir idam törenini andırdığını düşünüyordu, ancak Mac çok rahat görünüyordu, dimdik hali çoktan kaybolmuştu. Dördü de odaya girdiklerinde Hawkins'in o yumuşak sivil tavırları kayboldu, gün görmüş geçirmiş bir general kimliğine büründü. Askeri polislere Şam'ı yan odaya alıp subaylarını getirmelerini emretti. İki yüzbaşı kendisini selâmladılar, Devereaux'yu dirseklerinden tutup yan odaya soktular,

kapıyı kilitlediler, koridoru kontrol ettiler, sonra Nazi subayları gibi uygun adımla hole doğru yürüdüler.

Sam bütün bunları daha önce yaşamış gibi bir duyguya kapılmıştı. Birden hatırladı. Birkaç hafta önce televizyonda **Mayis'ta Yedi Gece** filmini seyretmişti. Pencereye gidip parmaklıklar arasından dışarı baktı. Sokaktan dört kat yüksekledi. Gİ2, müfettişlik bürosundan da olsa hukuk refakatçileri konusunda sağlam zemine ayak basıyordu.

Yan odadan sesler duyuluyordu. Kaba sesler. Eski günleri hatırlayan silah arkadaşları. Sam eline geçirdiği bir dergiyi karıştırırken birden yan odadan gelen mekanik gürültüyü duydu.

Trakk.... trik. Trakk.. trik trakk... trik.

Devereaux birkaç kere yutkundü, mide tabletlerini arabada bıraktığı için söylendi kendi kendine. Duyduğu gürültü konusunda yanılmasına olanak yoktu. Bir fotokopi makinesiydi bu.

Yalnızca bakılabilecek gizli bilgilerin bulunduğu bir arşivde fotokopi makinesinin ne işi vardı?

Diğer yandan, neden olmasındı?

Birinci soru daha mantıklıydı. Bir fotokopi makinesi ruhen ve aslen Talimatname 775'in amacına aykırıydı.

Sam yine okumaya verdi kendisini.

Bir saat yirmi dakika sonra makinenin sesi kesildi. Bun^dan bir süre sonra kapının kilidi çevrildi ve MacKenzie şimdi patlayacak hale gelmiş evrak çantasıyla dışarı çıktı. Çantanın çevresinde Gİ2 çelik bantları vardı ve ucundan otuz santimlik çelik bir zincir sallanıyordu.

Devereaux korkuyla, «Bu da ne?» diye sordu.

«Önemli değil. Pasifik Filo Komutanlığı nakil belgeleri.»

«O da ne demek?»

«Binbaşı!» MacKenzie'nin sesi birden sertleşmiş, kendisi kaskatı kesilmişti. «Dik..kat! Tuğgeneral Beryzfickoosh!»

Göğsünde on iki sıra kordele, gözlerinin birinde kara bir

örtü olan fıçı gibi bir subay hızla içeri girerken Sam da kalkıp selâma durdu. Selâmı iade edildi, subay iri elini uzattı.

«Yakında terhis oluyor muşsunuz, Binbaşı.»

«Evet efendim.» Devereaux uzanan eli sıkı.

Aynı anda Hawkins çantanın zincirini Şam'ın bileğine geçirdi, öteki ucunu kilitteki üçlü şifrenin gözüne taktı. «Birinci işlem tamam. Generalim!»

«Görüldü!» General Şam'ın kolunu bırakmadan tek gözüyle baktı yüzüne. «Pasifik Filo Komutanlığı belgeleri sizin sorumluluğunuza geçmiş bulunuyor, Binbaşı. İkinci işlem için hazırlanın!»

«Ne işlemi, Generalim!»

«Hey!» General Şam'ın elini bıraktı. «Sen bizim Brokey Brokermichael'in başına dert açan ukalâ değil misin?»

Devereaux'un midesi kısıkcaca sıkıştırılmış gibiydi, alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Çantanın ağırlığıyla omzu sarkarken, «O hikâyenin bir başka yüzü daha vardır, generalim,» dedi.

«Evet öyle!» diye bağırdı general. «Brokey'in hikâyesi ve şu anda taş kırması gereken bir sivilin hikâyesi!»

«Bir dakika generalim...»

«Ne? Bana karşı mı geliyorsun?»

«Hayır, efendim. Asla, efendim. Ben size şunu göstermek...»

«Göstermek mi! Sen kıcını şu kapıya göster ve Pasifik Filo belgelerinin naklini tamamla, yoksa sana savaş divanının yolunu gösteririm ben. Beceriksizlik ve üste karşı gelmekten!»

«Başüstüne, efendim!» Sam selâm vermeye çalıştı ama zincir ve çanta çok ağırdı. Telâşlı adımlarla kapıya koştu, kapı iki yüzbaşı tarafından açıldı.

Giriş bölümündeki formaliteler kısa sürede bitirildi. Çantayı saran parlak çelik bantlar bir çeşit yetki sembolüydü. De□

vereaux defteri imzalarken bir minyatür fotoğraf makinesi de sessizce fotoğrafını çekti.

Sokağa çıktıklarında Sam, Âtmaca'ya döndü. «Çıldırılmış o herif! On saniye daha geçseydi beni hücreye tıkacaktı. Ne için hem de!»

«Brokey'in epey dostu vardır. Dur, arabayı ben süreyim.»

«Teşekkür ederim.» Devereaux cebinden anahtarları çıkarıp verdi. Elleri titriyordu. Park yerine gidip arabaya bindiler.

On beş dakika sonra Washington trafiğinin sıkışıklığı içinde Sam sakinleşmeye başladı. O garip generalin terhisini engellemesi korkusu bu kez yerini çok daha gerçek bir korkuya bırakıyordu. Atmaca'nın sessizliğinin arttırdığı bir korku.

«Mac bu filo bilmemesini koluma bağladın, ama ne olacak bunlar. İkinci nakil işlemi nerede yapılacak.

«Bilmiyor musun?»

«Bilmiyorum tabii.»

«General bildiğini sanıyor.»

«Bilmiyorum dedim ya!»

«Gidip ona sormak ister miydin. Sam? Bana sorarsan tavsiye etmem. Senin hakkında pek iyi duygular beslemiyor. Çok garip suçlar bulup çıkartır. Üstelik az önce fotoğrafın da çekildi. Bir şey ötekine yol açar, bilmem anlatabildim mi? Domino kuramı gibi. Yargılanman bir iki yıl sürebilir.»

«Çantanın içinde ne var, Hawkins? Bana palavra sıkma. Ne var burada?»

«Kusura bakma ama söyleyemem, Sam. Gizli bilgidir bunlar.»

* *

Sam kanapeye oturmuş, bileklerini sehpa dayamıştı. Mac Kenzie testereyi zincire sürtüp duruyordu.

«Bu lanet zinciri bir kere çıkartayım, sonra kilit üzerinde çalışırız,» dedi Mac. «Küçük bir asetilen lambası işimizi görür.»

«Benim damarlarım üzerinde olmaz. Şifreyi bilmediğini söylediğin için de teşekkür ederim.»

«Üzülme, on dakikada çıkartırım. Çelik sandığımdan da sertmiş.»

Bir saat on dört dakika sonra sonuncu bakla da kesilmişti. Devereaux'nun bileğinden şimdi zincirin ucu ile şifreli kilit sarkıyordu.

«Büroma telefon etmem gerek,» dedi Sam. «Benim gelmemi bekleyeceklerdir.»

«Beklemezler. Benimlesin. Benim yedi yedi beşim için yanımda bulunuyorsun. Maddede böyle yazılı. En az bir gün, en çok üç gün.»

«Ama biz orada değiliz ki.»

«Yemeğe çıktık...»

«Yine de telefon...»

«Bana hiç güvenin yok mu yahu? GI2'ye gitmek için bu sabahı neden bekledim sanıyorsun? Bir günün kaldı ve o günün hesabını da ben vereceğim. Orada olmadığın takdirde başın belâya girmez.»

«Doğru... idam mangası dışında.»

«Saçma.» Hawkins çantayı otelin masasına taşıdı. «Ben bu haberalma bürolarını bilirim. Her işini bitirdiğini sandığın sırada ukalânın biri gelip bilmem neyi bitirene kadar hiçbir yere gide-meyeceğini söyler.»

Devereaux GI2 bantlarını kesip pahalı çantayı açan generale baktı. Mac'ın çılgınlığında bir mantıklılık vardı. Kafası karışık bir amirin kendisine kalmasını istemediği bir iş olurdu her zaman. Bir kâğıt yanlış bir yere konmuş olur, ya da okunamazdı. Hukuk subayları arasında bir çatışma her an mümkündü.

Hawkins haklıydı: Sam bürosundan uzakta daha güvenlik içindeydi.

MacKenzie fotokopileri masanın üstüne çıkardı. Devereaux birkaç yüz sayfa tomarı gösterdi. «Bu **senin** yedi yedi beş dosyan mı?»

«Pek sayılmaz. Bir kısmı bir çözüme bağlanmamış açık dosyalar.»

Sam birden son üç saat olduğundan daha huzursuz hissetti kendini. «Dur bir dakika. G2'de bunların karşılaştığın kişiler hakkında malzeme olduğunu söylemiştin.»

«Başkalarının karşılaştıkları insanlar hakkında. Böyle dedim ama sen o kadar keyifsizdin ki, duymadın bile.»

«Tanrım! Yani sana ait olmayan dosyaları mı aldın?»

«Hayır, ben değil sen aldın. Güvenlik masasında öyle yazıyor. Senin imzan var.»

Devereaux koltuğa yaslandı. «Seni orospu çocuğu seni!»

«Eh, haklısın sanırım. Cephenin gerisinde çalışırken o işleri nasıl yapabildiğimi düşünürdüm. Ama cevap hep aynıydı. Sağ kalmak üzere yetiştirilmiştim, evlât, Sağ da kaldım işte.» Atmaca kâğıtları dört dizi halinde toplamıştı. «Sen de iyi iş başaracaksın sanırım. Geçici olarak benim avukatlığımı üstleniyorsun, değil mi? Uzun sürmeyecek merak etme.»

«Yatırım konusundan biraz daha karmaşık olacak, öyle değil mi?»

«Eh, biraz.»

«Reddedersen Brokemichael işi konusunda endişelenme gerek kalmadı artık. O ufak iş. Şimdi G2'den gizli dosyaları çalmak konusu var. Bu işte zamanaşımı yoktur.»

«Sanmıyorum.»

«Ne yapmamı istiyorsun?»

«Kontratlar hazırlayacaksın. Basit şeyler. Bir şirket kuracağım.»

Sam derin bir soluk aldı. «Bu kadar acıklı olmasaydı gerçekten hoş olurdu. Şirket kurmak için sermaye gereklidir. Senin mali durumunu biliyorum. Özür dilerim ama şirket kuracak durumda değilsin.»

«Senin sıkıntın da bana güveninin olmaması. Ama zamanla değişirsin her halde.»

«Bu esrarlı tavır da ne demek oluyor?»

«Ben varlığımı son dolarına kadar hesapladım.» Hawkins piyano çalar gibi parmaklarını gezdirdi kâğıtların üstünde.

«Ne varlığı?»

«Kırk milyon dolar.»

«Ne?» Sam şaşkınlıktan fırlamıştı yerinden. Kolundan sarkan çelik zincir birden sallandı, uçtaki halkalar gözünün üstüne indi.

Sol gözünün.

Oda dönmeye başladı.

8

Devereaux otel odasının kapısını kapatır kapatmaz zarfı yırtıp içindekini çıkardı.

Kendi adına yazılmış on bin dolarlık bir çek vardı de.

Saçmaydı bu.

Her şey saçmaydı, hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı.

Bir haftadır sivildi. Terhisi sırasında hiçbir güçlük çıkmamıştı. Ne Brokemichael ortaya çıkmış, ne de, terhisine bir saat kala gittiği bürosunda bir sorunla karşılaşmıştı. Büroya geldi

ğinde sol gözünün üstünde bir bez parçası, sağ bileğinde de yanıkları örtmek için kalın bir sargı vardı.

Oturduğu daireden çıkmış, eşyalarını Boston'a göndermişti. Ancak MacKenzie Hawkins adında bir üçkâğıtçı, avukatını New York'ta istediği için kendisi eşyalarının ardından gidememişti. Böylece parasının önceden ödendiği Drake Otelinde iki odalık "bir dairede yaşıyordu şimdi. Otelle bir aylığına anlamıştı, Hawkins bu sürenin yeterli olduğu kanısındaydı.

Ama ne için? Bunu söylemiyordu henüz. Ancak Şam'ın üzülmemesi gerekiyordu, her şey 'masrafa geçecekti'.

Kimin masrafına?

Şirketin.

Hangi şirketin.

Şam'ın yakında kuracağı şirketin.

Saçma!

Kırk milyon dolarlık hayal ancak bir beyin ameliyatıyla düzeltilebilirdi.

Şimdi on bin dolarlık çek. Vergisiz, makbuzsuz.

Gülünçtü bu! Hawkins buna dayanamazdı. Üstelik çok ileri gitmişti. İnsanlar başka insanlara (özellikle avukatlara) hiçbir açıklamada bulunmadan on bin dolar göndermezlerdi. Sağlıklı bir şey değildi bu.

Sam Mac Kenzie'ye telefon açtı.

«Oğlum, ne biçim davranış bu! Yani hiç olmazsa bir teşekkür edebilirdin.»

«Ne için? Suç ortaklığı için mi? On bin doları nereden buldun?»

«Bankadan çektim.»

«Kendi birikiminden mi?»

«Elbette. Kimseden çalmadım.»

«Neden ama?»

Washington'daki adam hafifçe durakladı. «Buna kaparo demiştin galiba.»

«Hatırladığım kadarıyla ben kendimi idam mangası önüne götürecek bir işten kaparo almış tek avukat olduğumdan söz etmiştim.»

«Evet, öyle demiştin. Bu izlenimi düzeltmek istiyorum. Senin hizmetinin değerini bildiğimi göstermek istiyorum. Seni takıdır etmediğimi sanmamı istemem.»

«Kes bunları! Buna gücün yok ve ben de bir şey yapmadım.»

«Neye gücüm olup olmadığını izin ver de ben bileyim. Vş bir şey de yaptın. Beni gözaltında bulunma süremin bitimine dört bin yıl kala Çin'den çıkardın.»

«O başka. Yani...»

«Yarın da ilk iş günün olacak. Çok bir şey değil ama bir başlangıç yine de...»

New York'ta uzun bir sessizlik oldu. «Bir şey daha söylemeden şunu aklından çıkarma,» dedi Sam. «Baro üyesi olarak çok kesin bazı kurallara uymak zorundayım. Avukat olarak durumumu tehlikeye atacak bir şey yapamam.»

Hawkins hiç duraksamadı. «Umarım ki öyle olur, dostum. Ben şirketimde öyle üçkâğıtçılık falan istemem. Mektup kâğıtlarında hoş durmaz...»

«Mac! Mektup kâğıdı da mı bastırttın yoksa.»

«Hayır, aklıma geldi de öyle söyledim. Fena fikir değil aslında.»

Sam kendini tutmak için ne yapacağını bilemiyordu. «Lütfen! Lütfen! Boston'da bir avukatlık şirketinde bir süre sonra Yüksek Mahkeme üyesi olacak bir insan iki haftaya kadar beni bekliyor. İzin sırasında bir başkasının yanına girmemi hoş karşılamayacaktır. Seninle işim üç dört haftaya kadar bitecek demiştin. Mektup kâğıdı falan istemem.»

«Peki,» dedi Hawkins.

«Yarın ne var şimdi? Senden gün hesabıyla para alıp on binden düşeceğim, kalanını da Boston'dan gönderirim.»

«O konuda merak etmene gerek yok.»

«Merak ediyorum. Üstelik sana New York'ta avukatlık etme ruhsatım yok diyorum. Başka bir avukata para ödemem gerekebilir, yaptırmak istediğim işe bakar tabii. Herhalde bu şirketinin kurulmasını istiyorsun.» Devereaux bir sigara yaktı. Ellerinin titrememesine sevinmişti.

«Daha değil. Bir iki gün sonra ona da sıra gelecek. Yarın Dellacroce adında bir adamla ilgilenmeni istiyorum. Angelo Dellacroce. Scarsdale'de oturuyor. New York'ta birkaç şirketi var.»

«İlgilenmekle ne kastediyorsun?»

«İş hayatında bazı sorunları varmış. Bunların ne kadar ciddi olduğunu öğrenmek istiyorum. Şu anda adamın durumu nasıl bak bakalım.»

«Durumu mu?»

«Evet. Yani hapiste mi, değil mi falan.»

Devereaux bir an durakladı, sonra bir çocukla konuşur gibi tane tane, «Ben bir avukatım,» dedi. «Özel dedektif değil. Avukatlar o senin dediklerini ancak televizyonda yaparlar.»

MacKenzie Hawkins hiç duraklamadı. «İnanmıyorum sana, biri, bir şirketle birleşmek istiyorsa o şirketin avukatı o adamın durumunu inceler, öyle değil mi?»

«Bu aradaki ilişkinin derecesine bakar.»

«Epey yakın.»

«Yani bu Angelo Dellacroce ilgi duyduğunu mu belirtir?»

«Bir bakıma, evet. Ama ben soruşturma yaptığımı bilmesini istemiyorum.»

Devereaux ellerinin titremeye başladığını farketti. Kötü bir işaretti bu, ağırlı bir mideden iyiydi ama... «Yine o garip duy-

guya kapıldım,» dedi. «Bana söylemen gereken şeyleri söylemiyorsun.»

«Her şeyin sırası var. Senden istediğimi yapabilir misin?»!

«Benim çalıştığım yerin bu işler için kullandığı birileri var burada. Onlar yardım edebilirler sanırım.»

«Çok iyi. Onlarla görüş. Ama unutma Sam, aramızda avukat müşteri ilişkisi var. Doktorla hastası gibi... Benim adım ortaya çıkmayacak.»

«Bunu hatırlatmasan da olurdu.»

Midesi guruldamaya başlamıştı işte. Lanet olsun!

* *

«Angelo Dellacroce **mi!**» diye bağırdı Barton, Barton ve Whistlewater avukatlık şirketinin kurucusunun oğlu ve en büyük ortağı Jesse Barton. «Sam, çok uzun bir süredir uzak kalmışsın sen.»

«**O kadar** kötü mü?»

«Şöyle diyelim. Boston'lu ortak dostumuz ve değerli patronun —hâlâ patronunsa kuşkusuz— Aaron Pinkus Dellacroce ile parasal bir işe girdiğini düşündüğünü duyduğunda hemen annene telefon ederdi.»

«O kadar kötü ha!»

«Dalga geçmiyorum. Aaron senin aklından kuşkulandır ve kapıdaki adın yazılı "tabelayı kendi elleriyle indirirdi. «Barton öne eğildi. «Dellacroce Mafya'dır. Yardımsevenlik dalgasının o kadar yüksek düzeylerinde dolaşır ki, kardinal her yılın Alfred E. Smith yemeğine onu da çağırır. Dokunulmazdır kuşkusuz. Savcılar çılgına çevirir. Onu bir türlü ele geçiremiyorlar, ama bu gerekli çabayı harcamadıklarından değil.»

«Şu halde Aaron benim bu çok masum sorumu duymamış olsun.»

«Bundan kuşkun olmasın. Söz aramızda bu senin müşterin... gerçekten o kadar saf mı?»

Cevabı Şam'ın karnı vermeye başladı. Sam gürültüyü örtmek için hızlı konuştu. «Bence, evet. Bir borç ödüyorum, Jesse. Müşterim Hindiçini'de beni kurtarmıştı.»

«Anlıyorum.»

«O yüzden benim için önemli bir kişi. Ve sana göre de saf. Bu Dellacroce hakkında yani.»

«Bana inanmıyorsan...» Barton telefonu açtı. «Bayan Dempsey bana Phil Jessen'i bulur musunuz?» Jesse telefonu kapattı. «Jensen savcılık bürosunda savcı yardımcısıdır. Federal savcı hem de. Phil büroya katıldığından bu yana Dellacroce'nin ardındalar. Üç yıl oldu neredeyse. Jensen kötüleri kovalamak için yılda altmış bin dolarlık işi tepti.»

«Aferin.»

«Palavra. Senatör falan olmak istiyor. Asıl para orada...» Telefon çaldı. «Teşekkür ederim... Merhaba, Phil Jesse. Yanımda bir dostum var, birkaç yıldır sahneden uzak kaldı. Bana Angelo Deliacroce hakkında bir şeyler soruyordu...»

Karşı taraftan gelen gürleme odanın içinde patlamıştı sanki. Jesse gözlerini kapattı. «Hayır hayır, onunla bir ilişkisi yok. Deli miyim ben?.. Kendisine ülkeden uzakta yaşadığının anlaşıldığını söyledim.» Jesse bir süre dinleyip Şam'a baktı. «Kuzey İtalya'da bulundun mu?... Nerede, Phil?... Milano civarında, Sam?»

Devereaux başını salladı. Barton, bir yandan telefonu dinleyerek Şam'la konuşuyordu.

«Marsilya'da?.. Ankara'da?.. Peki ya Raşid diye birini tanıyor musun?»

Devereaux durmadan sallıyordu başını.

«Cezayir mi?... Cezayir'de bulundun mu, Sam? Hayır hayır, Phil, yanılıyorsun. Bu. işte alengirli bir taraf yok. Öyle bir şey olsaydı seni arar mıydım?.. Bir yatırım işi, yasal bir iş... Biliyorum, Phil... Phil, o orospu çocuklarının yanında Disneyland'ı bi-

le ele geçireceklerini söylüyor... Yok canım, tabii ki bir ilişki kuramaz artık... Dellacroce'nin durumunu anlamasını istedim. Pekâlâ, tamam Phil... Teşekkür ederim.» j

Barton telefonu kapatıp arkasına yaslandı. «Duydun işte!»
«Açık bir sinire dokundum sanırım.»

«Hem de nasıl! Dellacroce daha geçen hafta çok sağlam bir suçlamadan paçasını kurtardı ve büyük jürideki bir sızıntı yüzünden savcılık bürosu özür dilemek zorunda kaldı.»

«Jensen'in yerinde olmadığımı memnunum.»

«Jensen Dellacroce'yi bir iki ay rahat bırakır, sonra yeni bir suçlamayla üzerine gider. Bunun bir yararı olmuyor ama, Dellacroce mahkemelerden son anda sıyrılmasını çok iyi beceriyor.»

«Bana onun hakkında daha fazla bir şey söylemezsin, değil mi?»

«Ondan uzak dur.» Devereaux otel odasının masası üstündeki kadehine uzandı.

«Peki şimdi bunu bırakalım da ikinci işimize gelelim,» dedi Hawkins.»

«Ben hâlâ Angelo Dellacroce'yi düşünüyorum.»

«O iş bitti...»

«Memnun oldum.»

«.. Şimdilik. Şimdi bir şirket sözleşmesi hazırlamanı istiyorum. İnsanların şirkete para yatırımları için gereken boşluklarıyla...»

«Dellacroce gibi insanların mı?» Devereaux'nun sesinden tutumu açıkça anlaşılıyordu. •

«Unut şu herifi yahu!»

«Peki, bırakalım onu. Nasıl bir şirket olacak bu? New York'

ta başvurulacaksa başka bir avukat bulmak gerekecek. Bunu söylemişim.»

«Hayır, efendim!» diye bağırdı Hawkins. «Başka kimsenin işe burnunu sokmasını istemiyorum. Yalnızca sen!»

«Burada avukatlık yapamam dedim. New York'ta bir şirket kuramam.»

«Sana resmen kurmaktan söz eden olmadı ki. Bana kâğıtları ver yeter.»

Sam iyice şaşırmıştı, ne diyeceğini bilemiyordu. «Yani on bin dolar avans vererek beni tuttun ve resmen kurmayacağın bir şirketin kâğıtlarını mı hazırlamamı istiyorsun?»

«Günün birinde kurabilirim. Şimdi başıma dert etmeyeceğim, hepsi bu.»

«O zaman avukatını ihtiyacın olunca tutsana. New York'ta işim ne benim şimdi?»

«Senin Washington'da bulunmanı istemiyorum. Kendi iyiliğin için. Bir insan bir şirkete yatırım yapacak kişiler aradı mı elinde resmi görünümlü bir belge olmalıdır.»

«Nasıl bir şirket?»

«Sıradan bir şey.»

«Böyle bir şey yoktur. Her şirket değişiktir.»

«Kârların dağıtıldığı bir şirket. Yatırımcılar arasında yani.»

«O açıdan hepsi birbirlerinin eşidir.»

«İşte ben öyle bir şirket istiyorum. Üçkâğıtlılık falan olmasın.»

«Dur bir dakika.» Devereaux çantasından not defterini çıkardı. «Bu tamamlanmayacak şirket anasözleşmesini hazırlamak için bazı sorular sormam gerek.»

«Sor bakalım, evlât.»

«Şirketin adı.»

«Bunu düşündüm, Shepherd Şirketine ne dersin?»

«Pek parlak değil. oban Şirketi. Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Farketmez ya.»

«Benim hoşuma gitti.»

«Peki.» Sam yazdı. «Adresi?»

«Birleşmiş Milletler.»

«Ne?»

«Adres. Birleşmiş Milletler binasının adresi neyse, orası.»

«Neden?»

«Sembolik bir şey.»

«Sembolik bir adres kullanamazsın.»

«Neden?»

«Unuttum, resmen başvurmuyorduk. Peki, banka?»

«Ne bankası?»

«Şirket paralarının yatırılacağı banka.»

«Orasını boş bırak. Bir iki satır. Birkaç banka adı olacak.»

Sam durdu. «Şirketin amacı?»

Washington'da bir sessizlik oldu bu kez. «Bana hukuksal bir iki seçenek say.»

New York'ta Devereaux'nun kalemi isyan ediyordu artık. «Amaç'la başlayalım.»

«Para kazanmak elbette.»

«Nasıl?»

«İnsanların sahip olmak için para ödeyecekleri bir şeye sahip olarak.»

«Üretim mi?»

«Hayır.»

«Pazarlama?»

«Eh, bu daha yakın oldu. Devam et.»

«Nereye?»

«Birkaç şey daha söyle,» dedi Hawkins.

«Ben şirket avukatı değilim ama yanlış hatırlamıyorsam bir

şirketin amacı, yani kâr için yapacağı şeyler üretim, pazarlama, iktisap, hizmet...»

«Dur! Tamam, o işte!»

«Hizmet mi?»

«O iyi, ama ben ondan öncekini diyordum.»

Sam soluğunu bıraktı. «İktisap mı?»

«Evet.»

«Bir şeyi bir para karşılığında alıp daha pahalıya satmak. Komisyonculuk mu yapacaksın?»

«Bu çok iyi, Sam. Kafanı gerçekten kullanmaya başladın.»

Devereaux'nun kalemi istemeye istemeye yazıyordu. «Ko-
misyoncuysan bir ürün olmalı ortada, bir mal. Bir hizmet veya emlak...»

«Çok dini bir şey,» dedi Mac Kenzie.

«Ne?»

«Mal.»

Sam derin bir soluk aldı. «Yani dini meta alım satımı ile uğraşacak bir şirket kurmak istediğini mi söylüyorsun?»

«Eh, evet.»

«İnsan eliyle yapılmış eşya mı?»

«Bu daha iyi işte.»

«Ne diyorsun be adam?»

«Komisyon, dini eşyanın alınıp satılması... Oldu işte!»

Devereaux Barton'dan bir limited şirket sözleşmesi aldı. Kendi notlarını buna ekleyip otel stenografına yazdırdı. Yatırımcıların, bankaların adları ve para miktarları boştu. Ama sözleşme gerçek bir sözleşmeyi andırıyordu. Sam, MacKenzie Hawkins'e göndereceği zarfı elinde şöyle bir tarttı. İşler düzelmeye başlamıştı artık. Birkaç güne kadar Boston'a Aaron Pinkus'un yanına gidecekti. Atmaca için yaptığı 'hukuk' işleri bitmişti. Mac'ın hesap ettiği üç ay yerine dokuz günde tamamlamıştı işini.

Mac'ın çalışmalarını takdir edecek zaman bulması için bir iki gün daha otelde kalmaya karar verdi. Hawkins'in onayını bekleyecekti.

«Sam, şahane bir sözleşme hazırlamışsın,» dedi Atmaca Washington'dan telefon açınca. «Bu kadar çabuk yazabilmene şaştım doğrusu.»

«Eh, bu işin belirli koşulları vardır, pek g değildi.»

«Cok alakgnllsn, dostum.»

«Ben bir an önce Boston'a dönmek için...»

«Bunu anlıyorum,» diye Hawkins Sam Devereaux'nun mi-desinde sancılara yol açan bir sesle sözünü kesti.

«Bak, Mac...»

«Beni şirketin başkanı yapmışsın. Bunu sylememiştin.»

«Başka ad yoktu ki. Sana şirket yetkililerinin adlarını sor-duğumda oralarını boş bırakmamı söylemiştin.»

«Peki bu yazman ve sayman sözcükleri ne oluyor? nemli mi bunlar?»

«Resmen başvurmadıkça hayır.»

«Ya başvuruda bulunmak istersem.»

«Genellikle ikisi birleştirilir. Eyaletlerin çoğunda limited şirket için iki ortak aranır.»

«Ama istersem daha çok ortak alabilirim, değil mi?»

«Elbette.»

«Ben doğru olanı yapmak istiyorum, Sam. Ama önemli değil. Nasıl olsa resmen başvurmayacağım. Bu, vakit geçirmeye yarıyor.»

Devereaux Hawkins'in sesinde bir yalnızlık hissediyordu. Mac kendi hayallerinin boşluğunu anlıyor muydu yoksa? Bu şirket işlerine dalmasının komuta yeteneğini kaybetmiş olma-sından doğduğunu görebilmiş miydi? Sam rahat bir soluk aldı. Bu yaşlı savaşya acıyordu aslında.

'Vakit geçirmeye yarıyor' gerçekte 'günlerim bomboş' demekti. «Evet öyle, General,»

«Sam, haftalardır bana general dememiştin.»

«Kusura bakma, ağzımdan kaçtırdım.»

«Yarın seni yine arayacağım, evlât. Çok çalıştın, bu gece biraz eğlen artık. Unutma, masrafa yazacaksın.»

«O on bin doları vermen çok büyük bir incelik, ama ben bunu kabul edemem. Senin için yaptığım masrafları düştükten sonra geri kalanını iade edeceğim. Vvasington'da tanıdığım bir yatırım danışmanı var...»

Devereaux birden sustu. Karşı tarafta telefonun kapatıldığını ancak farketmişti.

Eğlenmenin bir sakıncası yoktu. New York'ta çok yaşadığı için nerede eğlenilebileceğini çok iyi bilirdi.

Sam o gece çok başarılıydı. Omaha'dan Broadway'in tepe-lerini fethetmek gelen genç bir kız bulmuştu. Kız Metro Goldwyn Şirketinin işlerini yapan avukatla tanışmaktan müthiş heyecanlanmıştı.

Sam da heyecanlanmıştı. Bu heyecanı bütün gece, ertesi sabah ve hatta öğleden sonraya kadar sürdürdü.

Telefon 9.28'de çaldı, genç kız uykulu bir sesle, «Sam, telefon benim tarafımda,» dedi.

«Çok dikkatlisin.»

«Açayım mı?»

«Senin yanında olduğuna göre aç.»

«Emin misin? bunu istediğinden»»

Sam gözlerini açtı. Kız doğrulmuş, geriniyordu, üzerindeki örtü sıyrılmıştı. «Çabuk ol,» dedi. Devereaux.

«Eminsen peki.»

«Evlî değilim, annem nerede olduğumu bilmiyor. Aaron Pinkus'u kızdıracak bir şey de yapmadım. Telefonu aç, çabuk konuş ve kapat.»

Kız telefona uzanırken Sam da kıza doğru uzandı.

«Kısık sesle bir adam seni istiyor. Adı Angelo Dellacroce imiş.» Kız telefonu Şam'a verdi.

«Hey, ahbab! Shepherd Şirketinin yazman ve saymanı Sa□ muel Devereaux sen misin?»

9

Düşmana karşı savaşırken görevinin üstünde bir kahramanlık göstererek ülkenin en büyük madalyasını iki kere kazanmış olan emekli Tümgeneral MacKenzie Hawkins eski Binbaşı Sam Devereaux'yu gördüğü anda korkudan titremeye başlamıştı.

Hawkins, Şam'ın North Hampton Golf Kulübünün kapısı önünde taksiden inişini seyrediyordu. Kapının iki kenarındaki taş sütunların üstünde yanan lambalar dışında ortalık karanlıktı, hava soğuk ve bulutluydu. Ama lambalardan Devereaux'nun yüzündeki ıstıraplı ifade okunabiliyordu.

Sam öfkeliydi, MacKenzie bunu anlıyordu. Ama ben yalan söylemedim ki, diye düşündü. Gerçekten söylememişti. Devereaux'ya Angelo Dellacroce'ye başvurmayacağını söylememişti ki. Sam kendisine yüklendiği zaman böyle bir nedeni olmadığını söylemişti sadece. O an için.

Yazman □sayman unvanı da bir başka konuydu. Ortaklık sözleşmesinin üstünde çok güzel duruyordu Şam'ın adı: Samuel Devereaux, Avukat, Drake Oteli Daire 4 F, New York. Shepherd Şirketinin ikinci derecede önemli görevlisi için ayrılmış satırın hemen üstünde. Devereaux'nun kendi iyiliği içindi bu. Bunu da yakında anlayacaktı. Ama şu anda Sayın Samuel Devereaux dışılardan kopartılıp alınmış azgın bir boğa kadar öfkeliydi.

Atmaca, işine geldiği için Dellacroce ile görüşmeye yanaş□

mıştı. İtalyan öylesine kuşkuluydu ki, Mac'la North Hampton Golf kulübünün golf alanında altıncı çukurda geceyarısı ile saat bir arasında buluşmak istemişti. Ama Hawkins buna karşı çıkıp da buluşma yerinin Bell Telefon Şirketi olmasını isteseydi Dellacroce buna da razı gelecekti.

Dellacroce'nin elinde başka seçenek yoktu. Mac'ın elindeki dosya herife Çin Halk Cumhuriyeti mahkemelerini aratacak bir ceza garantisiydi.

Ama ağaçlar, dereler ve havuzlar arasında bir buluşma Hawkins'e de çekici gelmişti. Böyle yerleri severdi. Kamboçya ve Laos değildi kuşkusuz, ama yine de hiç olmazsa bir benzerliği vardı.

Hawkins uçakla öğleden sonra gelip sahte bir kimlikle bir araba kiraladı. Hava kararınca golf kulübünün çevresinde bir kere dolaştıktan sonra arabayı batı tarafında bir yere park etti. Dellacroce kulübün gece kapalı olduğunu ve gece bekçisi olarak adamlarından birinin bulunacağını söylemişti.

Bu da Dellacroce'nin bütün devriyeleri, özellikle altıncı çukurun çevresindekileri iki katına çıkarması demekti.

Hawkins cepleri ince naylon ipler ve geniş yapışkan bantlarla dolu olarak geçmişinde işine çok yarayan bir Ho Şi Min taktiğine başvurdu. Komanda saldırısına düşman bölgesinden en uzak noktada başladı ve ağır ağır cepheye yaklaştı.

Gece saat 11.00'de düşman devriyeleri North Hampton Golf Kulübü alanında yerlerini almışlardı. Altıncı çukurun iki yanındaki yolda kulüp binasına kadar dokuz kişiydiler.

Hawkins devriyelerden sekizini hareketsiz duruma getirdi, silahlarını aldı, ellerini ayaklarını bağladı, yüzlerini —yalnız ağızlarını değil, yüz kaslarını— sıkıca bantladı ve birer **kai sai** vuruşuyla baygın hale getirdi. Sonra giriş kapısında bekleyen dokuzuncu nöbetçiye doğru yürüdü.

Bu adama karşı Pathet Lao'ya çok etkin olan bir yöntemi kullanacaktı. Bunun konuşması gerekiyordu.

Adam işbirliğine hazırdı. Hele Mac pantolonunu bacakaraından paçasına kadar yardıktan sonra.

Geceyarısına on dakika kala Dellacroce'nin kocaman siyah arabası kapıdan geçip kapıya yanaştı. Bir sütunun dibinde kazık gibi duran dokuzuncu nöbetçi, «Her şey yolunda, Bay Dellacroce» dedi. «Çocuklar dediğiniz gibi yayıldılar çevreye.»

Adamın sesi biraz kısıp çıkıyordu ama Hawkins Dellacroce'nin bunu farkedemeyecek durumda olduğundan emindi.

«Pekâlâ.» Dellacroce yanında iki goriliyle indi arabadan. «Rocco, sen burada Augie ile kal, Hey, Parmak sen benimle gel. Et, sen de arabayı bir kenara çek çabuk.»

Dellacroce ile Parmak binanın köşesini dönerlerken dokuzuncu nöbetçi de bir **kai sai** darbesiyle kendinden geçmişti. Dellacroce ile Parmak çimenliğe ayak bastıklarında Rocco da arkadaşının yolunu tutmuştu.

Hawkins'in bundan sonra kurbanı Et denilen adamdı. Bu iş beş dakkia sürdü. Bunun nedeni Et'in deneyimli bir savaşçı olmasıydı. Adam arabayı bir kenara çekmemiş, alanın tam ortasına bırakmıştı. Aferin, diye düşündü Mac, böylece herhangi bir engelle karşılaşmadan çevresini gözaltında tutabilecekti. Bu Et' te iş vardı.

Ama o kadar da değil.

MacKenzie park yerinden çıkıp Golf alanına girdi. Dellacroce kendisine yalnız olacağını söylediğine göre Parmak karanlıkta bir yerde saklanmış olmalıydı. Ağaçlığın kenarında ve şu kadarcık akli varsa üstün bir ateş hattı elde edebilmek için doğuda.

Ama Parmak'ta o kadar akıl yoktu; Batıda çalılıklar arasında kalmış, gerisini emniyete almamıştı.

Bunun gibi bir hıyarı saf dışı bırakmanın hiçbir zevki yok, diye düşündü Hawkins.

Yne de on bir saniyede sessizce bitirdi işini.

Angelo Dellacroe altıncı çukurun başında yapayalnızdı şimdi. Kalın dudakları arasından bir puro sarkıyordu, tombul ellerini arkasına kavuşturmuş, bekliyordu.

Üç dakika sonra Devereaux'nun taksisi yoldan kulübe doğru döndüğünde MacKenzie sütunun arkasındaydı.

Sam ağır ağır yürüyordu. Hawkins ona etkisiz hale getirilmiş devriyelerden söz etmemeye karar verdi. Binbaşı eskisinden daha çok endişelenirdi, Dellecroce'nin sözünün eri olduğuna inanması daha iyi olacaktı.

«Selam, Sam!»

Devereaux kendini yere atıp sıkıca yapıştı toprağa. Sonra başını kaldırdı. MacKenzie cebinden çıkardığı güçlü el fenerini yüzüne tuttu.

Eski binbaşı gerçekten pek kızmıştı. Sanki derisinin altından birden patlayacakmış gibi şişmişti yüzü.

«Ulan orospu çocuğu! Adi adam! İnsan denemeyecek yaratık! Ne yaptın, ulan?»

«Ne biçim sözler bunlar,» dedi Hawkins. «Haydi kalk ayağa, orada çok komik görünüyorsun...» MacKenzie Şam'ın elini tutmak için eğildi.

«Dokunma bana, pis solucan! Moğolistan'ın koyunları bile çok sana! Lin Shoo'nun dört bin yıl boyunca o pis tırnaklarını sökmesine razı olmalıydım. Dokunma bana!» Sam ayağa kalktı.

«Bak, binbaşı...»

«Binbaşı deme bana! Künye numaram yok benim. Askerlikle uzaktan yakından ilişkisi olan bir deyim kullanmasını istemiyorum hakkımda. Ben bir avukatım, ama senin avukatın de□

ğil! Neredeyiz şu anda? Üzerimize toplarını çevirmiş kaç 'torpido' var?»

MacKenzie gülümsedi. «Kimse yok, evlât. Yalnızca arka bahçedeki bir makarna partisinde babacan bir amca gibi duran Dellacroce.»

«Sana inanmıyorum. Buraya gelmeyeceğimi söyleyince o goril telefonda bana ne dedi biliyor musun? Sağlığımın aniden bozulacağını söyledi!»

«Aldırma böyle şeylere canım. O şişkolar hep sert konuşurlar zaten!»

«Bok!» Devereaux karanlığa baktı. «Manyak herif geç kaldığım takdirde yarın hastaneye bir sepet meyve göndereceğini söyledi. Kenti terkedecek olursam Et diye bir ayısı beni hafta sonundan önce bulurmuş.»

Atmaca başını salladı. «Et esaslı herif, ama bana kalırsa sen onunla başa çıkabilirsin. Senin üstüne para koyarım, evlât.»

«Ben ne onunla ne de başkalarıyla başa çıkmak istemiyorum! Bana para falan koymaya kalkışma! Beni bir daha göremeyeceksin. Bu işi burada sona erdirmek istiyorum. Bu Dellacroce ile konuşup kendisine bu işin bir yanlışlık olduğunu anlatacağım. Senin için birkaç sayfa yazı yazdırdım, hepsi bu.»

«Beni dinle, evlât. Aşırı tepki gösteriyorsun. Endişelenecek bir şey yok ortada.» Hawkins golf alanına doğru yürümeye başladı. Devereaux da duyduğu her seste başını o yana çevirerek onu izledi. «Bay Dellacroce işbirliği yapmak isteyecektir, görürsün. Hem bir daha öyle sert konuşmalar, tehditler falan da olmayacak.»

«Neydi o?» Bir ezilme sesi duyulmuştu.

«Sakin ol. Sanırım köpek bokuna bastın. Bana bir iyilikte bulun olmaz mı? Ben Dellacroce ile konuşana kadar hiçbir şey

açıklamaya kalkışma, tamam mı? İki üç dakikadan fazla sürmez benim konuşmam.»

«Olmaz! Kesinlikle olmaz! Gelecek vaad eden bir hukuk mesleğini Mafya'nın golf alanının ortasında feda edemem. Bu insanlar oyun falan oynamıyorlar. Bunlar kurşun, zincir ve çimento kullanırlar. Ve nehirleri. Neydi o?» Karanlık ağaçlar arasından bir kanat sesi duyulmuştu.

«Bir kuş korkuttuk sanırım. Peki, şöyle diyelim, benim sözüm bitene kadar ağzını açmazsan sana bir on bin dolar daha vereceğim. Tamam mı?»

«Delirmişsin sen? Hayır. Hayır. Parayı bir Boston mezarlığında yatarak harcayamam. İstersen on milyon teklif et cevabım yine hayırdır.»

«Öyleyse iş ciddileşti. Ya Bay Dellacroce ile işim bitene kadar ağzını açmadan beklersin ya da yarın sabah FBI'ye telefon edip akli başında bir binbaşının G2 arşivinden yürüttüğü gizli dosyaları okutmaya çalıştığını söylerim.»

«Bunu yapamayacaksın işte! Gerçeği anlatacağım. Bana şantaj yaptığını, beni üçkâğıda getirdiğini sonra bir daha şantaj yaptığını anlatacağım. Pekin'de daha az cezaya çarptırılırdın, hiç kuşkun olmasın!»

«İş iyice karıştı, değil mi? Yani Brokemichael işini yeniden açıyor olacaksın. O zaman ne çıkacak ortaya? Bir insan ülkesinin hizmetinde biraz fazla zaman harcamamak için casusluk yasalarım çiğniyor. Hem savaşarak değil de rahat bir masabaşı işinde çalışmamak' için. Çok zayıf bir şantaj aracı, bana sorarsan.»

«Seni ahlâksız...»

«Tamam tamam! Ezberledim artık,» dedi Atmaca. «Durmadan aynı şeyi tekrarlama. Senin anlaman gereken şey bunun benim için hiç önemli olmadığı. Dediğin gibi bir kere kazık atılar bana. Daha ne yapabilirler ki?»

Hawkins hem konuşuyor hem yürüyordu. Devereaux bakışlarıyla çevresini tarayarak onu izlemekteydi. Korkudan sesi kısılmıştı. «Sizde hiç ahlâk yok mu, efendim? Acıma duygusu yok mu? Hemcinsinizi kalpten gelen bir sevgiyle sevmez misiniz?»

«Sevmez olur muyum? Sen şimdi o dilini ağzının içinde tut biraz. Durumun gidişini beğenmezsen konuşursun. Tamam mı?»

Yüz metre ileride elleri hâlâ arkasında kavuşturulmuş Angelo Dellacroce görünüyordu. Yanık purosunu ağzındaydı.

«Üstü başı kül içinde olmalı,» dedi Hawkins. Sonra yüksek sesle, «Bay Dellacroce!» diye seslendi.

Önlerindeki şişman vücuttan bir homurtu yükseldi. MacKenzie fenerini çıkartıp kendi yüzüne doğrulttu.

«Bizi hedef yapıyorsun,» diye mırıldandı Sam.

«Kim ateş edecek ki?»

İtalyan'a yaklaştılar. Mac elini uzattı. Dellacroce uzatılan eli kabul etmedi. «Çinlileri bile tutsak alırken ellerini sıkarım,» dedi Hawkins. «Bizi hayvanlardan ayıran bir davranıştır.»

Dellacroce istemeye istemeye elini arkasından çıkardı, tokalaştılar. «Ben Çinli değilim, bu da teslim değil,» dedi kısık sesle.

«Değil elbette. Kârlı bir iş ortaklığının başlangıcı. Size değerli dostum ve avukatım Sam Devereaux'yu tanıştırayım.»

«Mac!»

«Sus da tokalaş bakayım.» dedi Hawkins alçak bir sesle. «Size el sıkışın dedim yahu!»

İki eli birbirlerine uzandılar, mikrop kapmaktan korkuyormuş gibi şöyle bir dokunup geri çekildiler.

«Şimdi oldu işte! Artık konuşabiliriz.»

Ve MacKenzie konuşmaya başladı. Angelo Dellacroce'nin hem içteki hem dıştaki yasadışı faaliyetini sıralamaya başladı. Sözü iki dakika sürdü.

«Bay Dellacroce yetkililerin sizi bir türlü enseleyememele-
rinin nedeni bu kârlı girişimlerinizi birbirlerine bağlayan mali ya-
pıyı bilmemeleri. Bunu duymak belki size garip gelecek ama
ben bunu bildiğimi sanıyorum. Cenevre'de bir banka var. Hesa-
bın ilk üç rakamı yedi, bir, beş. Hesapta altmış iki milyon do-
lar...»

«Basta! Basta!»

«.. ve paralar da saydığım yerlerden yatırılmış. Bu he-
saplara ilişkin yeni İsviçre yasalarım incelemiştinizdir sanırım.
Bir ülkede yapılan > üçkâğıtçılığın Cenevre'de aynı suç sayılma-
ması bakımından ilginç yasalar. Ama Interpol'un bu hesapları
ele geçirmek için yeni bir yöntem bulduğunu biliyor muydunuz?
Uluslararası polisin hüküm giymiş bir uyuşturucu madde ka-
çakçısının belirli bir hesaba para yatırdığını gösteren makbuzu
göstermesi yeterli artık. Benim elimde bu tür işlemlerin foto-
kopilerinin bulunması...»

' **«Basta! Sus artık!»** diye bağır-
dı Dellacroce. **«Parmak!
Manny! Carlo! Dino! Gelin buraya!»**

Gecenin seslerinden başka çıt çıkmıyordu ortalıkta.

«Orada kimse yok,» dedi Atmaca. «Ya da var ama seni
duymazlar.»

**«Ne?.. Parmak! Figlio della prostito! Gel buraya, ulan oros-
pu çocuğu!»**

Hiçbir ses yoktu.

«Şimdi siz ve ben, Bay Dellacroce gerçekten özel olarak
konuşmak için avukatımızın yanından uzaklaşalım biraz.» Mac
Kenzie adamın koluna dokununca İtalyan öfkeyle geri çekildi.

**«Et! Augie! Rocco! Beni duyuyor musunuz, çocuklar? Ge-
lin buraya!»** ⁷

«Onlar da uyuyorlar, efendim. Daha iki saat uyanamaz-
lar.»

Dellacroce Mac'a döndü. «Buraya polis mi getirdin yoksa? Kaç polisin var?

«Hiç kimse. Arkadaşımla ben...»

«KaçJxişi! Tek başına yapamazdın!»

«Tek başıma yaptım.»

«En iyi adamlarım!»

«Yedeklerini görmek istemezdim,» diye kıs kıs güldü Mac Kenzie. «Şimdi özel konuşma zamanı geldi artık.»

Atmaca adamı on metre ileri sürükledi. Tam dört dakika otuz saniye konuştu.

O anda kulakları parçalayan bir çığlık duyuldu.

«Mannnaaaaggggiiii!»

Ve Angelo Dellacroce bakımlı çimenlerin üstüne baygın yığılıp kaldı.

Mac Kenzie adamın üzerine eğilip tokatlayarak kendine gelmesini sağladı.

Atmaca şişman kalyanın boynunu tutarken bir süre daha konuştular.

Çığlık yeniden duyuldu.

«Mannnnaaaggggiiii!»

Dellacroce bir daha bayıldı.

Atmaca adamı bir daha ayılttı.

İki dakika daha konuştular.

«Mannnnaaaggggiiii!»

MacKenzie bu kez adamın başını yere bırakıp ayağa kalktı. Bu arada ay da bulutların arasından çıkmıştı. Sam şaşkın şaşkın bakıyordu yerde yatan adama. Devereaux'ya doğru yürüyen Atmaca, artık beklemenin anlamı yok, diye düşündü. Şam'a durumun anlatılması gerekiyordu.

«Eh, Sam iyi bir başlangıç yaptık sanırım. Bay Dellacroce kendisine ayrılan miktar kadar hisse senedi almaya karar verdi. Shepherd Şirketinin ilk on milyon doları hazır artık.»

Devereaux'nun dizleri titriyordu. Atmaca koşup arkadaşını yere düşmeden yakaladı. Toprak pek sert değildi ama Mac Kenzie onu ne kadar düşündüğünü göstermek istiyordu. Bir komutanın yaverinin iyiliğini düşündüğünü göstermesi gerekliydi. «Oğlum bırak bu işi artık! Bay Dellacroce kadar bile oluyorsun. Sen daha sağlam yapılısın oysa!»

Şam'ın gözleri yuvalarında dönüyordu. Ağzından dökülenlerin çoğu anlamsızdı. Ancak bazı sözcüklerinden bir anlam çıkartmak mümkün olabiliyordu. «Yazman—sayman... Tanrım yazman—sayman benim! On milyon dolarlık çimento! On milyon dolarlık boka battım! Beton pijama giydirecekler bana! Öldüm bittim!»

«Kes şu dırdırı artık. Sen büyük bir avukatsın, böyle davranmaman gerek.»

«Keşke seninle hiç tanışmasaydım! Mahvettin beni! Aman Tanrım! O katil bayıldı ha!»

«Az daha sen de bayılıyordun. Tutmasaydım...»

«Şşşt! Hemen gidelim buradan. Ona bir mektup gönderirim, Bellevue Akıl Hastanesinin kâğıtlarından aşırırım... seni bir deli olarak raporlu derim... bir şakaydı bunlar derim...»

«Bay Dellacroce bunun şaka olmadığını biliyor, evlât.» Hawkins bir eliyle Şam'ın boynunu kavramış belden yukarsının hareket etmemesini sağlarken, öteki eliyle—de yanağını okşuyordu. «Dellacroce dinine çok bağlı bir insan. Bu İtalyanlardan çoğu öyledir. Yaşamlarını kazanmak için ne iş yaparlarsa yap-sınlar. O iş ayrı, bu iş ayrı. Ona gerçeği söylediğimi biliyor.»

«Neden söz ediyorsun sen? Dinin ne ilgisi var bunlarla? Çek elini boynumdan!»

«Din bir insanın gerçeği görmesini sağlar. Kendisi bundan hoşlanmayabilir, dini bundan hoşlanmayabilir ve hatta gerçek olduğunu kabul etmek istemez ama, dinine bağlı bir insan gerçeği palavradan ayırt etmesini bilir. Anlatabiliyor muyum?»

«Hiçbir şey anlamadım! Boynum acıyor!»

«Biraz gevşeteyim, ama konuşma zamanı da gelmişti artık.» MacKenzie elini çektiği anda Devereaux kaçmaya kalkıştı, ama Atmaca hemen üzerine abanıp adamı altına aldı. «Sana konuşmamız gerek dedim, evlât. Mantıklı bir insansın...»

«Önemli olan senin mantıklı olmaman,» diye çırpındı Sam yerde. «Ne yaptığını biliyor musun? Onun gibi herifler... bunlar beş kuruşluk kumar borçlarını ödemediler diye masum insanları öldürürler. Bunlar... bunlar... Ben Boston'luyum, bilirim bu işleri.»

«Yne aşırıya kaçıyorsun, evlât. Bay Dellacroce böyle bir şey yapmaz. Nerede olduğunu çok iyi biliyor. Nereye gideceğini de. Cenevre'deki o parayı kendi ortaklarından çaldı.»

«Emin misin?»

I «Hepsi G12 dosyalarındaydı. Bugüne kadar kimse iki üç olayı birbirine eklememiş. Bunu yapmak istemediler sanırım, Dellacroce'nin taraftarları hükümete iş yapan büyük müteahhitler... Şimdi dinleyecek misin artık?»

Sam, gereklilik ve korkudan doğan bir olumlulukla başını salladı. Atmaca kendisini ayağa kaldırdı, iki adam yürümeye başladılar. Yaprakları arasından ayışığı sızan koca bir meşe "ağacının dibine oturdu Sam, Mac da bir dizi üzerinde çömel di önünde. Ateş üssünde emirleri açıklayan bir subay...

«İki hafta önce sana şimdiye kadar pek düşünmediğim şeyleri incelediğimi söylemiştim, hatırladın mı? Tanrı, kilise falan gibi şeyler...»

«Gülmeyeceğimi söylediğimi hatırlıyorum...»

«Çok düşünceliydin, evlât. Evet düşünüyordum, ama senin sandığın şeyleri değil. Seninle ben Komünist propagandasının yüzde doksan dokuzunun palavra olduğunu biliriz, bunu herkes bilir ya. Bizim propagandanın da yüzde elli altmışı palavradır. Neyse, Komünistlerin o yüzde biri beni düşünceye yöneltti. Bu

Katolik durumu konusunda. İnsanları inançları kendi bilecekleri bir şeydir. Ama örgüt iyi çalışıyordu doğrusu. Bu Vatikanlılar öyle esaslı bir şey bulmuşlardı ki, bunu biraz daha yaygınlaştırsalar çok daha iyi olacaktı. Bunların yatırımları var, evlât. Dünyanın herhangi bir yerinde borsada fiyatlar iki puan yükseldi mi bunlar milyarlar kazanıyorlar.»

«İki puan düştümü de milyarlar kaybediyorlar ama.»

«Hiç de değil! Komisyoncular tam zamanında onları devre dışı bırakıyorlar, yoksa Malta Şövalyeleri örgütünden atılırıer. Anlaşmaları böyle. Papayla birlikte resim de çektiremezler sonra.»

«Palavra bunlar!»

«Eğer öyleyse Wall Street'teki o Katolik borsacıların adlarının ardında o harfler ne peki? Ş ile başlayan üniversite derecesi var mı? Malta, Columbus, Lorrdes... Assisi Şövalyeleri! Pe ter Şövalyeleri! Mathhew Şövalyeleri... Toplumsal bir tarikat bu. Bir insan Vatikan için borsada ne kadar çok iş yaparsa, adının ardına o kadar Ş alıyor. Wa! Street bunun yalnızca bir örneği.»

«Sen bu arada garip kitaplar okumuşsun sanırım. 1929 baskısı Ku Klux Klan dergisini mi okudun yoksa?»

«Ben o palavralara kulak asmam. İnsan istediği her şeye inanmak hakkına sahiptir. Ben yalnızca işin mali yönünden söz ettim sana. Bir detaşınmaz mallar var. Vatikanlıların sahip oldukları emlakın miktarını biliyor musun? Ginza'dan Gaza'ya kadar olan her yerden kira topluyorlar. New York, Chicago, Hartford, Detroit'te, İtalyanların, Polonyalıların, İrlandalıların göçüp yerleştikleri her yerde esaslı taşınmazları var. Hep aynı numarayı yapıyorlar —yabancılar gelmeden önce hareket edip toprağı satın alıyorlar, bir de kilise yapıyorlar. Gelen göçmenler de yabancı bir yere düştükleri için kendi evlerini kilisenin yanına dikeyorlar. Bir kuşak sonra çocukları avukatlar, dişçiler,

otomobil satıcıları oluyorlar. O zaman ne yapıyorlar peki? Sayfiyelere yayılıp bir zamanlar oturdukları yerde çalışmaya gidiyorlar. O ilk yerleştikleri yerler şimdi kentin merkezi, iş alanı oluyor. Kilisenin malı da değerlendirildikçe değerlendiriliyor. Kurulu bir düzen bu, evlât.»

Sam heyecandan yerinde duramayan Hawkins'e baktı. «Peki olumsuz nesi var bunun?»

«Sana bu yanlış bir şey demedim ki. Merkezileşmiş bir portföy bu.»

«Merkezileşmiş portföy mü? Yeni sözcükler öğrenmişsin sanırım.»

«Dediğin gibi kendimi okumaya verdim. Hem de öyle sandığın gibi saçma sapan şeyler değil. Sam. Bu Vatikanlıların ürettikleri mal —saygısızlık etmek istemiyorum, yalnızca iş anlamını dile getiriyorum— hiç değişmiyor. Arada sırada orasını burasını buduyorlar, hafif bir değişiklik yapıyorlar ama temel mal hiç değişmiyor. Bu büyük bir masraf unsurunu ortadan kaldırıyor ve ters bakiye vermeyen sürekli bir kârlılık sağlıyor.,,

«Ters bakiye mi?»

«Bir muhasebe terimidir bu.»

«Muhasebe terimi olduğunu biliyorum. Ama bunu sen nasıl öğrendin? Okuduğun kitaplardan mı?»

«Boş ver onu. İşi kavradın sanıyorum. Borsanın ve taşınmaz mal piyasasının sağlam olduğu ekonomik bir durumu ele al, bu bankaları ele alman demektir, çünkü hem parayı hem de toprağı kontrol altında tutuyorsun. Ama ekonomik kaynaklar. Buna çok az üretim değişikliği ve en fazla satış büyümesi gösteren bir ürün ekle... dünya çapında bir altın madeni elde etmiş olursun.»

«Evet, okuduğun kuşkusuz. Ama eğer haklıysan neden din kuruluşlarına bağlı okullar ve bunların artan masrafları konusunda o kadar kıyamet kopuyor?»

«Bunlar hizmettir, Sam. Bambaşka bir sütuna girer bu. Ben yıllık işletme masraflarından değil, temel portföylerden söz ediyorum. Onlar ekonomik koşullara göre dalgalanırlar. Hem bu dediğin şantajdan başka bir şey değildir.»

« ok  zl  konuştun. Boston'da senden hoşlanmayacaklardır.»

Atmaca ağırlığını öteki ayağına aktararak sürdürdü konuşmasını. «Daha önce bana bu işte doğru olmayan bir şeyden kuşkulandığını söylemiştin. Bunu söylemek istemezdim ama gerçekten bir nokta var...»

«Yani bir de ahl ki bir nokta da mı buldun?»

«Ahl k ve ekonomi birbirlerine daha yakın olmalı, bunu herkes bilir. İşe politik açıdan bak. Kızılırla benim kadar çarpışmış adam azdır. Ama bu Vatikan'daki Katolikler ve de bütün güçlü piskoposluklar Bolşevik tehdidini biraz fazlaca kullanıp köylülerin topraktan geçimini sağlamasını düzeltecek her şeye karşı çıkıyorlar.»

Devereaux kuşkuyla baktı Hawkins'e. «Biraz eski bir düşünce bu. Kilise'de birçok büyük değişimer yer almakta şimdi. Bu yeni Papa pencereleri açıyor. Yirmi    nc  John gibi.»

«Gerektiği kadar çabuk tutmuyor elini, Sam. Vatikan büyüklerinin komuta zincirinde, esaslı bir değişiklik gerek. O c b  belerle süslü kı larını daldıkları uyuşukluktan havaya fırlatacak bir şey.»

«İki bin yıllık yerleşmiş bir  rneği bir gecede değiştiremezsin...»

«Bunu anlıyorum. Bu yeni papanın sözünü ettiğin için de sevindim. Bu Francesco. Çok tutulan bir kişi. Yaptıkları için kendisinden nefret edenler bile onun koca kilisede tek değerli şey olduğunu biliyorlar. Din  açıdan demek istemiyorum yani. Ben  yle belirli platformların adamı değilim.»

«Ne açısı? Ne platformu?»

«Bu Francesco bir papadan çok daha fazla bir şey. Sevi-
len bir kişi. Nereye varmak istediğimi anladın mı?»

«Bunu söylememeni yeğlerim.»

«Her Katolik onun için rahat rahat fedakârlıkta bulunabilir,
anlatabiliyor muyum?»

«Bundan da hoşlanmadım.»

Atmaca dizlerini değiştirdi yine; hareketsiz bir durumday-
ken ağırlığı sık sık öteki tarafa atmak iyi idi. «Katolik Kilisesi-
nin toplam üye sayısının ne olduğunu biliyor musun?»

«Neyin? Neyin?»

«Yeryüzünde kaç Katolik var yani? Boş ver, ben söyliyeyim.
Dört yüz milyon. Şimdi ortalama olarak bir Amerikan dolarını
alalım, döviz kuru olarak da ortalama bir rakam aftırsak...
bu tam dört yüz milyon dolar eder.»

«Ne eder?»

«Tahmini brüt tutar.»

«Neyin brüt tutarı?»

«Shepherd Şirketinin iş hizmetinin. 'Dini ürünlerin iktisabı
ve komisyon' Sermaye açısından bire on ama brüt ciroya göre
kâr oranı, gerekli araç gereç ve destek personeli de hesap edilince...»

«Ne konuşuyorsun sen, Tanrı aşkına?»

«Papayı kaçıracağız, Sam.»

«Neeee?»

«Sandıklar dolusu kitabım var, evlât. Taktik sorunları iyice
inceledim, hepsinin üstesinden gelebilirim sanıyorum. Gandolfo'da
Chiesa si San Tommaso di Villanova diye bir yer var Vatikan yolu da
Via Appia Antica denilen bir kır yolu. Bu Gandolfo'ya giden yol bu.
İtalyanlar Castel Gandolfo diyorlar, zaten bir sözcük yerine iki
sözcük kullanmaya bayılır o makarnacılar.»

«Neeee!»

«Abartma artık, Dellacroce'yi uyandıracaksın.»

«Neeeee!»

«Ama önce sermayenin geri kalan kısmını bulmamız gerek. Daha otuz milyon bulacağız. Yatırımcıları üçe indirdim, ama üzerlerinde biraz daha çalışmam gerekecek.» Atmaca elini Devereaux'un açık ağzının üstüne bastırdı. «Başlama yine! Hep aynı şeyi söyleyip duruyorsun.»

Devereaux'nın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu ama vücudu kaskatı kesildi kaldı. Şok geçiriyor, diye düşündü Hawkins. İlk kez ateş altına giren askerlerde çok görmüştü bunu. Hiç olmazsa Sam çabalamıyor, haykırıyordu. Kazık gibi kalmıştı orada. Atmaca sözüne devam etti, zaten bir iki şeyi kalmıştı. Devereaux'nun tepkisinin böyle aşırı olması bir yandan iyi olmuştu. Kendisi heyecanlanınca onun bilmesini istediğinden pek emin bulunmadığı bazı taktik bilgileri ağzından kaçırmıştı.

«Seni kolay kolay seçmedim. Bir komutanın yaverini seçmesi hiçbir zaman kolay değildir. Sen bunu bileğinin hakkıyla kazandın, evlât. İdeal olduğunu söyleyemeyeceğim, senin de eksik yanların var. Bunu daha önce de söyledim. Ama lehinde olan puanların aleyhindekileri silip süpürdü. Bunu hem amirin olarak, hem de namuslu bir dostun olarak söylüyorum.

«Senden, neden yaşamsal önemi olduğunu bilmeden yerine getirmen istenen bazı şeyler olacak. Bunları olduğu gibi kabul etmelisin. Komutanlık yapayalnız bir sorumluluktur. İnsanın kararlarının nedenlerini paylaşmak için her zaman zamanı bulunmaz. Bunu bir taburu savaşa süren herhangi bir cephe subayına sorabilirsin. Ama sen bu işi iyi başaracaksın. Buna eminim. Eğer amirinin emirlerinin nedeninden kuşkulanan olursan ya da vicdanen bunları yerine getiremeyeceğini hissedersen yatırımcımız Angelo Dellacroce'nin, senin Shepherd Şirketinin avukatı ve yazman saymanı olarak, onun yasadışı fa

diyetlerini kendi başına saptayıp bana verdiğine inandığını söyleyebilirim. O yüzden senin elini sıkıkmak istemedi. Yani Gİ2 casusluk suçlamalarıyla birleşince durumunun pek parlak olmadığını söyleyebilirim. Senin durumunda olsaydım yatırımcıyız Bay Dellacroe yerine hükümetin ihanet suçlamasını kabul ederdim. O Mafya köpeğinin seni parça parça doğrayacağından hiç kuşum yok.»

Atmaca'nın elini yaverinin ağzına bastırmasına gerek kalmamıştı artık. Sam tümüyle kendinden geçmişti.

10

Sam Devereaux oteldeki odasının iskemlesine çökerken ölmüş olmayı istedi.

Aslında bunu pek istemezdi ama sorunlarının pek çoğunu ancak ölüm çözümlerdi. Diğer yandan kendisinin isteğine bağlı değildi ölümü. Bu da kendisini elindeki sözleşmeye geri getirdi: hazırlanmış ama henüz imzalanmamış bir ortaklık sözleşmesi. Shephard Şirketi, Başkan MacKenzie Hawkins ile North Hampton Şirketi Başkanı Bayan Angelo Dellacroe. Banka: İsviçre'de Cenevre Bankası. Sam elindeki kâğıda bakarken tırnaklarının nereye gittiğini düşündü.

Birinci sayfada, başkanın adı altında, yazman-Bayman için ayrılan yerde de kendi adı vardı.

Bay Samuel Devereaux, Avukat, New York City, Drake Oteli, Daire 4 F.

Bir an otelin defterindeki kaydımı sildirtirebilir miyim diye düşündü ama sonra bundan vazgeçti. Ne elde edebilirdi bununla? Bir yanda çok kesin casusluk yasalarıyla Birleşik Devletler hükümeti, diğer yanda beyaz gömlekli beyaz kravatlı, kara

elbiseli ve kara gözlüklü onur kıtalarıyla Angelo Dellacroce vardı.

Aaron Pinkus ne yapardı acaba? Sam Pinkus'un ne yapacağını gözlerinin önüne getirince bu düşünceyi de bir yana atıverdi.

Pinkus kendisi için yas tutar, dua ederdi.

Kalkıp odanın içinde gezinmeye başladı. Ne yapacaktı? Ne yapabilirdi? Gözü masanın üstünde duran kâğıda ilişti.

Bu limited şirket sözleşmesinin kopyaları MacKenzie Hawkins, Shepherd Şirketi Başkanı The Watergate Hotel, Washington adresine gönderilmiştir. Talimat Cenevre Bankasına verilmiştir. Para transferi için Shep. Şti. yazman saymanı Samuel Devereaux'nun Cenevre'ye gelmesi beklenmektedir.

- **Uluslararası bir telgraf çekilmişti Şam'ın adına.**

İsviçre'nin bir bankasının mermer döşeli bir salonunda maliyenin güçlü bir temsilcisi hiç kuşkusuz kendisini resmen kurulmamış, ama gerçek bir Shepherd şirketinin on milyon dolarını emniyet edeceği bir yetkilisi olarak görüyordu.

İstese de istemese de yapacağı buydu. Ya Cenevre'ye giderdi ya da ömrünün sonuna kadar taş kıracağı Leavenworth'a. Ya da Dellacroce'nin adaletine... ayakları betonlanıp nehire...

Papayı kaçırmak!

O kaçık herifin söylediği buydu. **Papa'yı kaçıracaktı!**

Mac'in o güne kadar yaptığı bütün çılgınlıklar bunun yanında zemzemle yıkanmış kalırdı. Üçüncü Dünya Savaşı bile daha çok kabul edilebilir bir gerçektir. Basit bir savaş... eh basitti işte. Sınırlar tanımlanır, hedefler gizlenirdi, ideolojiler değişebilirdi. 400 milyon isterik Katolikle kıyaslandığında savaş bir hiçti. Devlet başkanları ellerini ovuşturup inliyorlar, akıllarına gelen her fraksiyonu suçluyorlar (Vatikan'daki o burnunu

her işe sokan adamdan kurtulduklarına gizli gizli sevinerek) aşırı uç olsun olmasın herkese...

Tanrım! Hawkins'in bu hareketinin sonucunda Üçüncü Dünya Savaşı çıkabilirdi!

Sam o zaman ne yapması gerektiğini anladı artık. Mac Kenzie'yi önlemeliydi. Ama Leavenworth'da hücrede yatarken durduramazdı onu. Kim inanırdı kendisine? Hudson Nehrinin derinliklerinde yatarken ise hiç durduramazdı. Kim dinlerdi oradan sesini?

Bu işi önlemenin tek yolu MacKenzie'nin papayı nasıl kaçıracağını öğrenmekti. İnsanın şu anda düşebileceği en büyük yanılgı onun bu işi beceremeyeceğini düşünmekti. Atmaca şaka değildi. Mac'ın akıl almaz başarılarına bir bakmak yeterliydi bunun için —bunların arasında kendisine hayran olan dört olağanüstü karı ve ilk sermaye olarak on milyon doların bulunma biçimi ve otuz yılı kapsayan üç savaşıla sayısız askeri zafer vardı.

Atmaca, suç mesleğine, deneyimli bir generalin liderliğini, disiplinini ve stratejik kaynaklarını getirmekteydi. MacKenzie en üstten başlıyordu işe. Daha şimdiden bir Mayfa babasını kendi arka bahçesinde dize getirmiş bulunuyordu.

Papayı kaçırmak!

Kim inanırdı buna?

Samuel Devereaux inanırdı. Avukat Samuel Devereaux için şimdi tek yol bunu önlemenin bir çaresini bulmaktı. Ve bunu yaparken hem cezaevi duvarlarının dışında, hem de sağ kalmaya zorunluydu. Bulanık bir fikir geliyordu aklına, ama bu hâlâ pek açık olarak düşünemeyeceği kadar karanlıktı. Ama yine de belirli sınırlar içinde bir olasılık vardı.

«Kendine çok güvenme,» dedi yüksek sesle. «Canlı ve hukuksal bir belkemiği menenjit ile karşı karşıyasın.»

Ama bir olasılık vardı. MacKenzie'nin dediğini yapıyor gö

r nerek (bunu istemeye istemeye yapmalıydı, başka türlüsü he-
men belli olurdu) hastalıklı parayı toplamalı, yatırımcıları toplama-
lı ve bütün i i a ıklamalıydı. Kendini kurtarmak için de bol
bol sarfedeceği sözler vardı: 'ani ölümüm sonunda kendi avu-
katlarım kamuoyuna... a ıklayacaklar..'

Bunların içinde Sehpherd  irketinin 'dinî ürünler komis 
yonculuğu'nun çevirisi de vardı.

Kim inanırdı buna?

«**Kes artık!**» Sam kendi sesinden ürkerek bileğini yakaladı.
Aynı anda telefon da  almaya ba lamı tı. Valinin telefonunu
bekleyen bir idam mahk mu gibi ko tu telefona.

«Vay vay vay! Kar ımda Shepherd  irketinin avukatı ve
yazmanı ve saymanı var sanırım! On milyon dolar malvarlığı
olan  irketin! Nasılsın bakalım?»

«Telefonda konuşmak istediğinden emin misin?» diye sor-
du Devereaux.

« nemli değil. Söylememiz gereken bir şeyi s ylemeyece-
điz. Hiç olmazsa ben söylemeyeceğim, sen de neyin doğru ne-
yin eğri olduğunu bilirsin umarım. Ortaklık sözleşmesinin öteki
kopyalarını sana gönderdiğimi bildirmek için aradım seni. Şu
anda aşağıda olmalı. Eskiden tanıdığım bir ba  avu la gün-
dermi tim...» ,,

«Yani **kopyalarını** mı  ıkarttın? O kopya çıkartılan yerler
genellikle bir takımı kendilerine saklarlar. Eğer film  ektirmi  
sen negatifleri orada kalmıştır.»

«Sen hiç merak etme, evlât. Burada Watergate'in lobisin-
de büyük bir makine var. Her sayfa için para atıyorsun. Topla-
nan kalabalığı bir görecektin. Amma korkak olmuşlar burada,
ha"! Çok garipti doğrusu. Kimse bir şey söylemiyor, herkes beni
seyrediyordu. **Washington Post**'tan iki muhabir ko a ko a ge-
lip...»

~ 1

«Tamam tamam, anladık. Peki kopyalar aşağıda diyelim. Ne yapmamı istiyorsun?»

«Sana verdiğim çantaya koy ve Cenevre'ye götür. İsviçre'de bunlara ihtiyacın olmayacak biliyorum ama yolda bir iki yere uğrayabilirsin. Birkaç gün Londra'da Savoy'da kalacaksın. Uçak biletleri falan Cenevre'deki otelde hazır olacak. Londra'da Danforth adında bir bey seni arayacak. Ne yapacağını bileceksin o zamana kadar.»

«Ne yapacağımı bilmiyorum! Bilmiyorum diyorum sana! Beni bu duruma sokup da bana bir şey söylemezlik edemezsin. Üzerimde belge taşıyorum. Adım var hepsinde. On milyon doların transferi ile uğraşıyorum!»

«Sakin ol,» dedi Atmaca. «Sana söylediğimi aklından çıkar. Yaverim olarak zaman zaman verilen emirlere...»

«Bok!» diye gürlledi Sam. «Karşıma çıkanlara ne söyleyeceğim?»

«Birine bok gelen bir diğerine karamela gelir. Seni sıkıştıran olursa eski bir askerin dinî bir tarikatı yaymak için üç beş doiar toplamasına yardımcı olduğunu söylersin.»

«Saçma bu!»

«Shepherd Şirketi bu!» dedi Atmaca.

MacKenzie fotokopisi çekilmiş G2 dosyalarından belirli beş sayfayı alıp masanın üstüne yerleştirdi, kırmızı bir kalemle sol üst köşelerini birden beşe kadar numaraladı.

İşte aradığı sıralama buydu! Bir insan, eğer durum uygunsa, ilk servet yapma yöntemine dönmekten kendini alamazdı. Ayrıca, kâr varsa, zaman insanın yıllar önceki sorunlarını ve baskılarını küçümsemesine yol açardı.

Üç yıl önce Hanoi'den gelen gizli haberler karışık ama gerçektir. Bir İngiliz Kuzey Vietnam'a silah ve cephane satışından milyonlar kazanıyordu.

Büyük bir iş değildi bu aslında; Londra Komünist blokla ticarete pek çatık kaşla bakmazdı. Ancak bu iş, Hanoi, Moskova ve Pekin'de üretim yavaşladığı zaman yapılmıştı. Kuzey Vietnam limanlarına savaş malzemesi sokan herkes tonla para kaldırıyordu.

Lord Sidney Danforth da bunu yapmıştı.

Birleşik Devletler, Batı Almanya ve Fransa'dan aldığı silahları Şili bandırası altında yeni Afrika ülkelerine gönderiyordu. Ancak gemiler Afrika kıtasını uzaktan bile görmeden Pasifik'ten kuzeye çıkıyorlar, Rus adalarında yakıt ikmali yapıp Haip□ hong'a doğru güneye iniyorlardı.

Komünistler paraları Şili şirketlerine ödediklerinden ve Danforth ortalarında görünmediğinden G22 adamın bu işe bulaştığını kanıtlayamamıştı. Washington da bir olay çıkartmak istemiyordu. Danforth İngiliz Dışişlerinde epey sözü geçen bir kişiydi. Vietnam buna değmezdi.

MacKenzie'yi şaşırtan iki nokta vardı: Şili bandırası ve Afrika limanları. Bunlar daha önce de kullanılmıştı. Otuz yıl önce. İkinci Dünya Savaşında.

Haberalma çevreleri belirli Güney Afrika şirketlerinin 1940'ların başında Mihver devletlere büyük kârlarla savaş malzemesi sattıklarını biliyordu. O fırtınalı günlerde, manifesto kayıtları pek gelişigüzel tutulduğu hatta hiç tutulmadığı için, varış limanları hep Capetown ve Port Elizabeth'di. Güney Afrika'ya gitmesi gereken gemilerden çoğu güney Atlantikte yön değiştirirler ve Akdeniz'e genellikle de İtalya'ya giderlerdi.

Lord Sidney Danforth adında birinin otuz yıl önceki çalışmasını tekrarlıyor olması olası mıydı?

1970'lerde Güneydoğu Asya'dan birkaç milyon kopartmak

başka şeydi, İngiliz Aslanının cesaretinin sınıandığı o korkunç günlerde servet kazanmak başka şey. Böyle bir davranış yüzünden insanın Buckingham Sarayı konuk listelerinden adı silinirdi.

Atmaca'nın. Lord Sidney Danforth'la uluslararası bir, konuşma yapma zamanı gelmişti. Yetmiş iki yaşındaki lord İngiltere'nin en zengin kişisi, İngiliz sanayiinin temel direklerinden biriydi.

Shepherd Şirketi gerçekten çok ilginç yatırımcıları kendisine çekiyordu doğrusu!

11

Strand kalabalıktı. Saat beşi geçiyor, büro çalışanları evlerine gitmek üzere sokakları doldurmuş bulunuyorlardı.

Sam Cenevre'den 3.40 uçağıyla Heathrow Havaalanına gelmiş ve hiç zaman kaybetmeden Savoy otelinin rahat bir daireesine kendini atmıştı. Buna ihtiyacı vardı. Cenevre bir karabasandı aklında.

Gelecekteki herhangi bir durum için Shepherd Şirketinin amaçları konusunda kesin bir bilgisizlik izlenimi uyandırması gerekiyordu; bu bilgisizliğini de sözü edilmeyen ilkelere olan derin saygı ile örtmenin en iyi çare olduğuna karar kılmıştı.

Cenevreli bankacılar bu alçakgönüllülüğten aşırı etkilenmişlerdi. On milyon dolar! Ve görevli avukat yalnızca gülümseyip havadan sudan söz ediyor, kimliklerin açıklanması söz konusu olduğunda bu dinî örgüt konusunda esrarlı bir biçimde başını sallıyordu. Adamlar kendisini öyle yemeklerine davet etmişler, içkiler ikram etmişler, inanılmaz türde jimnastik oyunla□

rımın yapıldığı yatakodalarından dem vurmuşlardı. Öğle yemekleri akşam ziyafetlerine dönüştükçe Cenevreli bankacılar adamın ya Amerikan barosunun en aptal avukatı ya da sınırlarını geçen en ağızsıkı komisyoncu olduğunu düşünüyordlardı.

Devereaux bu oyunu üç gün üç gece sürdürmüştü; bunun kendisinde yarattığı gerilimi anlatmak olanaksızdı. Sonunda öyle bir hale gelmişti ki, kendi sert ve boş gülümsemesinden başka bir şey düşünemez olmuştu. Cenevre Bankası müdürü kendisini geçirmeye geldiğinde hâlâ bu rolüne öylesine dalmış bulunuyordu ki, adam sonunda dayanamayıp üstüne başına kustuğunda. Devereaux yalnızca gülümseyip 'Teşekkür ederim,' diyebilmişti.

Cenevre'den öyle aceleyle çıkmıştı ki, traş takımını bile otelde unutmuştu. Şimdi de o yüzden sokağa çıkmış bir eczane arıyordu. Alışverişini yaptıktan sonra uzun ve sıcak bir banyo, traş, ardından otelin lokantasında keyifli' bir yemek düşünerek yürürken arkasından bir ses duydu.

«Binbaşı Devereaux!» Amerikalı bir kadındı bu. Ses otelin önünde duran bir taksiden geliyordu.

Eğimli ama etkiliydi bu. Dördüncü Bayan Mac Kenzie Hawkins. Güzel Anne. Kadın Şam'ın kucağına atıldı, kollarını boynuna doladı, yanaklarını ve vücudunun çeşitli yerlerini yüzüne ve vücuduna dayadı.

Sonra birden geri çekildi. «Özür dilerim. Çok heyecanlandım birden. Ne olur affedin, tanıdık bir yüz görünce kendimi tutamadım.»

«Özür dileyecek bir şey yok.» Sam. Eğimli ama Etkilinin kadınların içinde en genci ve en saf görünüşlüsü olduğunu hatırlamıştı. «Savoy'da mı kalıyorsunuz?»

«Evet. Dün gece geldim. İngiltere'ye ilk gelişim bu, o yüzden sabahdan beri dolaşıyorum. Ayaklarım isyan ediyor artık.»

Kadın pahalı süet pardesüsünün önünü açıp kısacık etekleri altında uzanan güzel bacaklarına baktı.

«Öyleyse onları hemen sizi taşıma yükünden kurtaralım. Bara gidelim, yani.»

«İnsanın tanıdığı birine rastlaması şahane bir şey!»

«Yalnız mı geldiniz?» diye sordu Devereaux.

«Ah, evet. Don, kocam yani, yat kulüpleriyle lokantalarıyla o kadar meşgul ki geçen hafta Los Angeles'te, 'Annie sevgilim bu ay epey işim var neden bir süre ortadan kaybolmuyorsun?' dedi. Meksika'yı Palm Springs'i falan düşündüm, sonra hiç Londra'ya gelmediğimi hatırladım. Don bana deli misin, dedi, Londra'da tanıdığın kim var ki.. Ama ben hep tanıdık yüzler olmayan bir yere gitmek istiyordum. Değişik bir yere.»

«Umarım sizi düş kırıklığına uğratmadım.»

«Nasıl?»

«Benim tanıdık bir yüz olduğumu söylemiştiniz?»

«Öyle dedim ama onu kastetmedim. Ginny'nin evinde kısacık bir öğlen sonrasında insan tanıdık olur mu hiç!»

«Ne demek istediğinizi anlıyorum. Bar hemen yukarda.» Sam Savoy'un Amerikan Barı'na çıkan merdiveni işaret etti. Ama Anne hâlâ onun kolunu tutarak durakladı.

«Binbaşı, müthiş yorgunum, başımı kaldırıp bakmaktan boynum ağrıyor. Biraz kendime çekidüzen vermek isterdim.»

«Elbette, kusura bakmayın düşüncesizlik ettim. Doğrusunu isterseniz ben de... kendime biraz çekidüzen verecektim. Traş takımıımı İsviçre'de bırakmıştım.» Sam elindeki torbayı gösterdi.

«Çok güzel!»

«Sizi bir saate kadar ararım...»

«Ne gerek var? Yukardaki tuvaletleri gördünüz mü? Bazıları Don'un lokantalarındaki kadınlar tuvaletlerinden bile daha geniş. Çok yer var yani... öyle yumuşacık kocaman havlular da

var ki... Havlu kumaşından çarşaf sanki.» Kadın erkeğin kolunu sıkıp göz kırptı.

«Eh, bu bir çözüm...»

«Hem de tek çözüm. Haydi yürü, oda servisinden içki de getirtiriz.» Asansöre doğru yürüdüler.

«Çok iyisin...»

«İyilik, hah! Ginny ona telefon ettiğini söyledi. Bize kurum satmaya kalkıştı. Şimdi sıra bende. Cenevre'de miydin?»

Sam durdu. «Ben İsviçre demiştim...»

«Cenevre değil mi orası?»

Anne'in dairesi de altıncı katta ve Thames nehrine bakan yandaydı ve kendisinininkinden ancak on beş metre uzaklıktaydı.

İsviçre. Cenevre değil mi orası? Devereaux ne düşüneceğini bilemiyordu, ama daha fazla düşünemeyecek kadar yorgundu. Ve günlerdir ilk kez düşüncelerin kendisini rahatsız etmesini istemeyecek kadar rahat.

Anne'in odaları da kendisinininkiler gibiydi. Yüksek tavanlar, pırıl pırıl cilalı eski mobilyalar, kanapeler, konsollar, ayaklı saatler, lambalar, yüksek pencereler, kadife perdeler. Ve pencereden Waterloo Köprüsü manzarası.

Sam ayakkabılarını çıkarmış, kadehini eline almış, kanape de oturuyordu. BBC 1'de Londra Filarmoni orkestrası Vivaldi'nin bir konçertosunu çalıyor, kaloriferden yayılan sıcaklık odaya konforlu bir hava yayıyordu. İyi şeyler hak edenlere gelir, diye düşünüyordu Sam.

Anne banyodan çıkıp kapı eşliğinde durdu. Devereaux'nun dudaklarına giden kadehi yarı yolda kalıverdi birden. Kadın in

sanın düş gücüne hiçbir şey bırakmayan saydam bir kılıfa bürünmüştü. Eğimli ama Etkili göğüsleri incecik kumaşın altında pembe pembe görünüyordu. Saçları tahrik edici bir biçimde omuzları üstüne atılmıştı. Uzun bacakları kılıfın içinde tümüyle gözler önündeydi.

Kadın hiçbir şey söylemeden parmağını kaldırıp erkeğin gelmesi için işaret etti. Sam kalkıp kadının ardından yürüdü.

Mermer döşeli banyoda küvet buhardan tüten sıcak suyla doldurulmuştu. Binlerce kabarcık havaya bir gül ve bahar kokusu yayıyordu. Anne uzanıp erkeğin kravatını çözdü, gömleğini çıkardı, kemerini açtı, fermuarını indirip pantolonu yere bıraktı. Sam bir tekmede kurtuldu kumaştan. Kadın sonra elini erkeğin beline koydu, donunu indirirken kendisi de çömeldi.

Sam, çorabı çıkarılırken banyonun kenarına oturdu. Kadın onun sol kolunu tuttu suyun içine girip vücudu beyaz kabarcıklar altında kaybolurken.

Sonra doğruldu, boynundaki san fiyongu çekti, üzerindeki saydam kılıf yerdeki kalın beyaz halının üzerine döküldü.

İnanılmayacak kadar güzeldi.

Şam'ın ardından suya girdi.

. Kadın örtülerin altından, «Yemeğe inmek istiyor musun?» diye sordu.

«Elbette,» dedi Devereaux.

«Üç saatten fazla uyuduğumuzun farkında mısın? Saat dokuz buçuk olmuş.» Anne gerindi. «Yemekten sonra o ünlü İngiliz meyhanelerinden birine gidelim.»

«Nasıl istersen...» Devereaux hâlâ yattığı yerden seyrediyordu kadını. Anne şimdi doğrulmuş, örtü beline kadar açılmış□

tı. Eğimli ama Etkili çift çevresindeki her şeye meydan okuyordu.

«Vay canına!» Anne dönüp Şam'a baktı. «Amma da utanmasız oldum.»

«Dostça demek istiyorsun yani.»

«Ne demek istediğimi anlarsın artık.» Kadın erkeğin üzerine eğilip gözlerini öptü. «Senin başka bir işin vardır belki de; yapacak bir şeyin falan...»

«Benim yapmak istediklerim, bütün planlarım çok esnektiler, yalnızca keyfime ve kaprislerime bağlıdır.»

«Çok seksi bir şey bu.»

«Ben de kendimi öyle hissediyorum.»

«Teşekkür ederim.»

«Ben **sana** teşekkür ederim.» Sam uzanıp kadının kadife gibi sırtı üzerine çektii örtüyü.

On dakika sonra (belki de birkaç saat sonraydı) karara varmışlardı. Yemek yemeye ihtiyaçları vardı, ama önce buz gibi birer viski içeceklerdi. Bunu iki yumuşacık, kocaman havlu altında oturma odasında içtiler.

«Neden artık giyinip yemeğe gitmiyoruz?» diye sordu Sam.

«Tamam. Bir iki saniyede hazır olurum.» Kadın erkeğin yüzündeki ifadeyi farketti. «Gerçekten de olurum. Saatlerce bekletmem. Mac bir keresinde...» Utanmış gibi durdu.

«Önemi yok.» dedi Sam. «Bilmek isterdim.»

«Dışını değiştirmek için çok uğraşırsan, içini de karıştırmaktan kurtulamazsın, derdi. Esaslı bir nedenin yoksa bunu yapmamalıydın. Ya da kendini gerçekten sevmiyorsan.» Anne altına aldığı bacaklarını ileri uzatarak ayağa kalktı, havluyu beline sardı. «Bir, ben böyle bir neden görmüyorum ve iki, ben kendimi severim. Mac bana bunu da öğretti. Bizi severim.»

«Ben de. İşin bitince benim odama geçelim, ben de giyineyim.»

«Çok iyi. Ben de gömleğinin düğmelerini ilikler, kravatını bağlarım.» Anne gülerek bir koşu gitti yatakodasına. Devereaux çırılçıplak kalktı, uzun havluyu omzuna attı, gümüş içki tepsisine gitti, kendine küçük bir viski doldurdu. Mac Hawkins' in yatak felsefesini düşünüyordu.

Dışını çok fazla değiştirirsen için de karışır.

İyice düşündüğünde hiç defena değildi doğrusu.

Devereaux'nun kapısındaki kırmızı ve yeşil ışıkların ortasındaki beyaz lamba yanıyordu. Koridorda yürürken ışığı ikisi de aynı anda gördüler. Oda sakini için aşağıda bir mesaj bulunduğunu belirten işaretledi bu. Devereaux bir küfür savurdu.

Lanet olsun! Cenevre o kadar kolay unutulamazdı! Hawkins hiç olmazsa bir gece rahat bir uyku çekmesine izin vermiyordu!

«O ışıklardan biri bugün beni bekliyordu,» dedi Anne. «Ayakkabılarını değiştirmeye geldiğimde görmüştüm. Aşağıdan telefonla arandığını gösteriyor.»

«Ya da bir mesaj bırakıldığını.»

«Benimki, telefodu. Santa Monica'da Don'dan. Sonunda onu bulduğumda California'da saat sabahın sekiziydi.»

«Erken kalkıp telefon etmesi düşünceli olduğunu gösteriyor.»

«Hiç de değil. Kocamın Santa Monica'da iki şeyi vardır: lokantası ve sevgilisi. Lokanta sabah sekizde açık değildir. Don benim gerçekten yedi bin mil uzakta olduğumdan emin olmak istemiştir.» Anne erkeğe bakıp safça gülümsedi. Sam ne cevap vereceğini bilemedi.

«Bir kontrol için epeyce zahmet.» Sam, dairenin hol ışığını yaktı. İçerde beş saat önceden açık bıraktığı oturma odası ışıkları yanıyordu.

«Kocamda, ucuz zamparalara özgü akıl hastalığı vardır. Yakalanmaktan ödü kopar. Ahlâki açıdan değil de parasal ba-

kımdan, ha. Açılacak bir dava sonunda büyük bir nafaka iste-
yeceğimden korkar.»

«Başka bir konuya geçelim,» diye Sam kanapeyi işaret et-
ti. «Sen otur, ben şimdi gelirim. Unuttum sanma sakın. Göm-
leği sen ilikleyip kravatımı bağlayacaksın.» Sam yatakodasına
yürüdü.

«Aşağıya telefon etmiyecek misin?»

«Acelesi yok. Sakin bir yemeğe iş karıştırmak istemiyo-
rum. Hatta bir iki meyhane dolaşmaya da. Tabii, yemeğimiz bit-
tiğinde hâlâ açık meyhane bulursak.»

«Seni arayanın kim olduğunu öğrenmen gerek ama, önemli
olabilir.»

«Önemli olan sensin,» diye Sam içerde elbisesini dolaptan
alırken seslendi.

«Çok önemli olabilir ama.»

«Çok önemli de sensin.» Sam, kırmızı bir çizgili kravat seç-
ti.

«Ben beni ariyanı, adını daha önce de duymamışsam bile
aramadan edemem.»

«Avukat değilsin de ondan. Bir avukatı tuttuğunun ertesi
günü aramayı denedin mi? Sekreteri inanılır yalanlar söyleme
uzmanıdır.»

«Neden?» Anne şimdi yatakodasının kapısında idi.

«Adam bir kere paranı almıştır. O anda gidip başka bir iş
düşürmeye çalışıyordu. Üstelik senin davan herhalde karşı ta-
rafın avukatlarıyla uzun bir yazışmayı gerektiriyordu. O yüzden
bir karışıklık olmasını istemez.»

Anne kırmızı çizgili gömleğini giyen erkeğin yanına gelip
düğmelerini iliklemeye başladı. «Çok serinkanlısın. Burada ya-
bancı bir ülkedesin ve...»

«Hiç de yabancı sayılmam,» diye güldü Sam. «Daha önce
de geldim buraya. Şenin rehberinim unuttun mu?»

«Yani, herhalde kötü birkaç gün geçirdiğin Cenevre'den yeni geldin ve...»

«Çok kötü sayılmaz, yaşıyorum işte.»

«.. ve şimdi de umutsuz biri seni bulmaya çalışıyor...»

«Ne umutsuzu? Ben bu kadar umutsuz birini tanımıyorum.»

«Yeter artık!» Kadın gömleğin yakasını sertçe çekti. «Beni sinirlendirir böyle şeyler!»

«Neden?»

«Kendimi sorumlu hissedirim.»

«Etmemelisin.» Devereaux iyice şaşırmıştı. Anne çok ciddi-di. Acaba...

Telefon çaldı o sırada.

«Alo?»

«Bay Samuel Devereaux mu?» diye sordu bir İngiliz erkeği.

«Evet, benim.»

«Telefonunuzu bekliyordum...»

«Şimdi geldim,» diye Sam adamın sözünü kesti. «Daha gelen mesajlara bakmadım. Kimsiniz?»

«Şu anda yalnızca bir telefon numarasıyım.»

Devereaux sıkılmış bir tavırla duraksadı. «O zaman sabah-kadar bekleyebileceğinizi söyleyebilirim size. Ben telefon nu-maralarına cevap vermem.»

«Rica ederim, bayım. Bu sırada bundan daha önemli bir telefon beklemiyorsunuz.»

«Bu biraz küstahlık oluyor sanırım... Ben düşünüyorum ki...»

«Siz ne düşünürseniz düşünün, efendim! Benim çok acelem var. Nerede buluşmak istiyorsunuz?»

«Buluşmak istediğimi hiç sanmıyorum. Haydi defol git. Bas-il ya da adın her neyse ol!»

Hattın öteki ucunda bir duraksama oldu. Sam adamın so-luklarını duyabiliyordu. Bir iki saniye sonra, «Yaşlı bir adama

lütfen acıyın,» dedi karşıdaki ses. «Size bir kötülük yapmadım.»

Sam birden üzülmüştü. Adam gerçekten umutsuz bir sesle konuşuyordu. Hawkins'in son sözlerini hatırladı birden. «Yksa siz...»

«Lütfen ad söylemek yok.»

«Peki, ad yok. Tanınmanız kolay mı?»

«Hem de nasıl. Bunu bildiğinizi sanıyordum.»

«Bilmiyordum. şu halde pek kalabalık olmayan bir yerde buluşmalıyız.»

«Evet, yle. Bunu da bildiğinizi sanıyordum.»

«İkide bir aynı şeyi söyleyip durmayın!» Dawkins telefon-daki İngiliz kadar Hawkins'e de kızmıştı «Savoy'a gelmek rste□ . miyorsantz yerini siz seçin yleyse.»

«Savoy olmaz! Belgravia'da birkaç apartmanım var. Biri Hampton Arms, orasını biliyor musunuz?»

«Bulabilirim.»

«İyi. Orada olacağım. 47 numaralı daire. Londra'ya bir saat sonra gelebilirim.»

«Acele etmenize gerek yok. Ben bir saat sonra buluşmak istemiyorum.»

«yle mi? Kata peki?»

«Meyhaneler kaçta kapanıyor?»

«Geceyarısında. Bir saatten biraz fazla var.»

«Bok!»

«Efendim?»

«Saat birde yleyse.»

«ok güzel. Hampton güvenliğine haber vereceğim. Sakın; ad söylemek yok, unutmayın. Daire kırk yedi.»

«Kırk yedi.»

«Ve Devereaux, kâğıtları getir.»

«Hangi kâğıtları?»

İngiliz artık güçlükle soluyordu. «Sözleşmeyi, **eşek herif!**»

Kadın, yemeklerinin kısa süreceğini ve  am'ın otelden  ı-kıp gideceği gerçeğini hem kabul ediyordu hem de buna sevi-niyor gibiydi.

Sam giderek daha az merak etmeye ba lamı tı bu duru-mu. Döndüğünde bir içki içmeye söz verdi. Saat  nemsiz, de-di Anne odasının anahtarını verirken.

Taksi Hampton Arms'ın önünde durdu.  am'ın daire kırk yediden söz etmesi üzerine kapıcı kendisini arka kapılardan, kı-sa bir arka merdivenden, y k asans r nden yararlanarak yu-karı çıkardı.

Dairenin arka kapısını açan köylü aksanlı, kötü yüzlü bir adam kimliğini kontrol ettikten sonra  am'ı bir mutfak, bir oturma odası, bir koridordan geçirdi, ufak tefek çirkin bir adamın pencerenin yanında oturduğu bir odaya aldı. Kapı kapandı. Devereaux gözlerini lo  i ığa ve koltukta oturan çirkin adama alı tırarak durdu.

«Bay Devereaux... elbette,» dedi ya lı adam.

«Evet. Siz de Havkins'in sözünü ettiği Danforth olmalısı-nız.»

«Lord Sidney Danforth.»  irkin adam çirkin sözleri tükürür gibi söylemişti. Ama sesi birden tatlılandı. «Patronunuzun bulduğunu bilemiyorum, şu anda bir şey de kabul ediyor deği-lim, ama bu olanlar o kadar akıl almaz şeyler ki. O kadar zaman geçti aradan. Y ne de ben iyi yürekli, yardımsever bir insanım. Verin  u lanet kâğıtları!»

«Ne?»

«Sözleşmeyi, münasebetsiz herif!»

Sam  a kın bir halde cebindeki Shepherd  irketi s zle -mesini çıkarıp çirkin adama uzattı. Danforth koltuğun kenarın-dan bir tahta çekip masa gibi uzattı, ucundaki i ığı yaktı. Kâğıt-ları incelemeye ba ladı.

«Çok güzel! Hiçbir şey açıklanmıyor tabii!» Ufak tefek İngiliz kalemını alıp boş satırları doldurdu, kâğıtları yüzünü buruşturarak Devereaux'ya iade etti. «Haydi, defol git artık! Ben iyi bir insanım, herkesin hayran olduğu alçak gönüllü bir mülti milyonerim. Hak ettiğim onura kavuşmuş bir insanım. Bunu herkes bilir. Kimse, ama kimse beni böyle bir çılgınlıkla bağdaştıramaz. Ben yalnızca kardeşlik yapıyorum, anlıyor musun? Kardeşliği yaymak için...»

«Hiçbir şey anlamıyorum,» dedi Sam.

«Ben de,» dedi Danforth. «Para Kayman Adalarında verilecek. Banka oradadır ve on milyon kırk sekiz saat içinde oraya gönderilecektir. Ondan sonra sizinle hiçbir ilişkim kalmıyor!»

«Kayman Adaları mı?»

«Karayiplerdedir, eşek herif!»

12

Savoy otelinin koridorunda on beş metre uzaktan görebiliyordu kapının altından sızan parlak ışığı. Bunun kendi odasının kapısı olduğunu anlaması için daha fazla ilerlemesine neden yoktu. Ayrıca oraya gitmemek Anne'in dairesine girmek için gayet iyi bir nedendi.

«Sam, eğer gelen sen değilsen başım dertte demektir,» diye yatakodasından seslendi kadın.

«Benim. Dertlerin de mutlu dertlerdir.»

«Tam sevdiğim gibi desene.»

Devereaux nehre bakan yatakodasına girdiğinde Anne yatağında oturmuş, parlak kapaklı bir kitap okuyordu. «Ne okuyorsun? Epey etkili bir cildi var.»

«Sekizinci Henry'nin karılarının tarihçesi. Bu sabah Kule'den aldım. Herif canavarın biriymiş.»

«Yok canım. Onun dertlerinin çoğu jeopolitikti. Bir içki ister misin?»

«Önce telefon etmen gerek. Döndüğünde ilk iş olarak telefon edeceğine söz verdim.»

Kadın sakın sakın bir sayfa çevirdi. Sam hem şaşmış hem de meraklanmıştı. «Ne dedin?»

«MacKenzie aradı. Ta Washington'dan.» Bir sayfa daha çevirdi.

«Mac Kenzie mi?» Devereaux kendini tutamamış, gürlendi mişti. «**Mac Kenzie** aradı... hepsi bu, ha! Sanki oda servisi aramış gibi sakın sakın orada oturuyorsun ve Mac Kenzie aradı diyorsun, ha! Onun aradığını nereden biliyorsun? Seni mi aradı?»

«Sam, bu kadar sinirlenmene gerek yok!» Kadın buz gibi bir tavırla bir sayfa daha çevirdi. «Sanki onu tanıımıyormuşum gibi. Yani, ne de olsa...»

«Aman, kurban olayım gereksiz kıyaslamalara girme şimdi! Yalnızca bu olağanüstü rastlantıyı merak ettim ben: evinden yedi mil uzakta olan sen, üç bin mil uzaktan beni arayan eski kocanın karşısına nasıl akabildin?»

«Sakin olursan, anlatırım. Yok eğer böyle devam edecek sen ben de kitabımı okurum.»

Devereaux bir içki için yanıp tutuşuyordu, ama yine de öfkesini bastırıp sakın konuşmaya çalıştı. «Sakinim işte ve senin konuşmandan büyük bir zevk alacağım. Lütfen!»

Anne kitabını kucığına bırakıp başını kaldırdı. «Bir kere şunu söylüyeyim, telefona ben çıkınca Mac da en az senin kadar sinirlendi.»

«Sen telefona nasıl çıktın?»

«Endişeleniyordum da ondan.»

«Bu nasılı değil,, nedeni.»

«İyice hatırlamaya çalış, beni aşağıda yemek salonunda bırakmıştın. Geç kaldığın için bunda ben ısrar etmiştim. Hesabı imzalayıp yukarı çıkacağımı söylemiştim sana. Tamam mı?»

«Tamam, sana bir yemek borçluyum, devam et.»

«Beyaz kravatlı ve smokinli genç bir adam masaya gelip seni uluslararası hattan aradıklarını söyledi. Bunlar hep böyle mi giyinirler?»

«Savoy'da adet böyledir. Sen ne dedin?»

«Geç saate kadar dönmeyeceğini, kesin olarak kaçta geleceğini de bilmediğimi. Adam o kadar bozuldu ki kendisine yardımcı olup olamayacağımı sordum. Arayanın Washington'dan General Hawkins adında biri olduğunu söyledi. Sanırım rütbe ve kent adamı epey telâşlandırmıştı. Mac hep böyle yapar zaten, telefonda da hiç bir sıkıntı çekmez bu yüzden. Ben de yakışıklı gence hiç üzülmemesini, morukla konuşacağımı söyledim. Bundan hoşlandı işte. » Anne kitabını açtı. «Şimdi git de telefon et. Numarası öteki odada masanın üstünde. Aynı zamanda senin odanda masanın üstünde ve aşağıda otel kâtibinde. Önce buraya geldiğin için çok duygulandım doğrusu.»

Olabilir, diye düşündü Sam. Pek olası değil ama yine de bilinmez... belirli radyo dalgaları uzayda da başka uygarlıklar bulunması olasılığını nasıl akla getiriyorsa, bu da... «Hawkins ne dedi?» diye sordu. «Neden öyle sinirliymiş?»

«Benim burada olmamdan, herhalde.» Kadın istemeye istemeye gözlerini okuduğu sayfadan ayırdı. «Küfür etmeye emirler yağdırmaya başladı. Ben de, 'Mac git de ağzını arap sabunuyla yıka,' dedim. Eskiden de hep öyle derdim. Neyse biraz yatıştı da, gülmeye başladı.» Arme'in bakışları tavana kaydı. Hatırlıyor, diye düşündü Sam. Ve hatırladıkları da buz gibi anılar değil. O jigolo garsondan kurtulup kurtulmadığını sordu, Don'u öyle çağırır . Kurtulmadıysam da neden kurtulmamışım?

Sonra senin ne esaslı adam olduğundan söz etti. Mac seni çok takdir ediyor, biliyor musun? Senin onu araman gerektiğini, bunun çok önemli olduğunu söyledi. Ben belki de sabahın üçünde geleceğini söylediğimde önemli olmadığını, Washing□ ton'da o zaman ancak saat on falan olacağını belirtti.»

«Sabaha kadar bekleyemez miymiş?»

«Hayır, bu konuda çok ısrarlıydı. Eğer telefon etmeyi ge□ ciktirmeye kalkarsan sana seni arayan bir İtalyandan söz etmemi istedi.»

«Adamın cenaze işleriyle de uğraştığını söyledi mi?»

«Hayır. Ama bana sorarsan telefon etsen iyi olur. Özel konuşmak istiyorsan yan odadan et.»

«Vay canına, evlât! Ne kadar da küçük dünya, değil mi? Dünyanın öteki ucuna gittin ve karşına bizim Annie çıktı, ha!»

«Dellacroce'nin selamlarını iletildiğini duydum,» dedi Sam. «Dinine sıkı sıkı bağlı dostuna bu sefer ne dedin! İsa'yı çarmıha benim gerdiğimi mi?»

«Yok canım, telefon etmek istemezsin diye yalnızca küçük bir blöf yapmıştım. Dellacroce ile konuşmadım bile. Benimle konuşmak istediğini pek sanmıyorum. Nasıl, şimdi düzeldin mi biraz?»

Devereaux bir sigara yaktı. Midesinde baş gösteren hafif sancıyı giderebilirdi belki. «Seninle açık konuşacağım Mac. Beni araman bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyor. Söyleyeceğin her sözün beni Boston'dan, annemden, gerçek patronum olan Aaron Pinkus'tan uzaklaştıracığından korkuyorum.»

«Ne kadar da kuşkululu bir insansın,» diye kıs kıs güldü Hawkins. «Avukatlık yanın ağır basıyor olmalı. Danforth işi nasıl gitti?»

«Herif ılğının biri. Kâğıtları imzaladı ama; bilemediğim bir nedenle on milyon içeri girdi. Bankası Kayman Adalarındaki sanırım senin telefonunun nedeni de bu.»

«Yani senden Kayman Adalarına gitmeni isteyeceğimi mi sandın?»

«Eh, böyle bir olasılık aklımdan geçmemiş değildi.»

«Bunu yapamam. Kayman Adaları eğlence yeri değildir. Bir sürü banka ve bankacı dolu küçük bir cehennemdir hepsi. Yeni bir İsviçre yapmayı umuyorlar orasını... Hayır, oraya ben gide-
rim. Hesabına bir on bin daha yatırıldı. Bunu bilmek seni mem-
nun eder sanırım.»

«**Mac!**» Devereaux'nun midesine şidetli bir ağırlı saplanmış-
tı şimdi. «Bunu yapamazsın!»

«Yaptım bile! Para yatırmak basit iş.»

«Onu demek istemedim! Benim hesabıma para yatırmaya
hakkın yok!»

«Banka bir şey demedi ama...»

«Banka bir şey demez! Ben diyorum! Tanrım, anlamıyor
musun? Bu bana para ödediğin anlamına gelir.»

«Yüzde birin onda biri mi? Bu seni dolandırıyorum demek
aslında, evlât.»

«Ben senden para almak istemiyorum! Senin paranla hiç-
bir ilişkim olsun istemiyorum! Bu beni suç ortağı yapar!»

«Ona aklım ermez benim. Ama bir insanın zamanında ve
yeteneklerinden yararlanıp ona hakkını ödememek de doğru bir
davranış olmaz.»

«Sus artık, orospu çocuğu!» Devereaux yenildiğini anlamış-
tı. «Danforth bir yana, başka ne için aramıştın?»

«Bak şimdi sen söyledin de aklıma geldi, Batı Berlin'de
konuşmanı istediğim biri var.»

«Dur. Gerisini söyleme. Uçak biletleri ve otel rezervasyonu
Savoy'un müdüriyetinde hazır.»

«Eh, hiç olmazsa sabaha kadar hazır olacak.»,

«Pekâlâ Mac, yenildiğim zamanı çok iyi bilirim.» Giderek bulaşıyordu bu işe. Her nasıl olursa, artık bir gün, yolunu bulup kurtulmam gerekecek, diye düşündü.

MacKenzie paranın toplamını sayılarla yazdı.

\$ 20.000.000

Sonra bir daha yazdı.

YJrmi milyon dolar.

Bunun üzerinde hiçbir etkisi olmaması çok garipti. Bir araçtı bu, amaç değil. İşe bitti gözüyle bakıp paraları toplar, Fransa'nın güneyine yerleşirdi isteseydi. Ne Dellacroce ne de Danforth ardından koşup dava falan açacak değillerdi nasıl olsa. Ama amacı bu değildi ki. Para, hem bir kolaylık hem de bir yan üründü. Bir bakıma da yasal bir cezaydı. Heriflerin ikisi de bunu hak etmişlerdi.

Ama zaman giderek kısalıyordu, planının sapmasına izin veremezdi. Yaza birkaç ay kalmıştı, daha yapacak çok işi vardı. Destek personelinin seçimi ve eğitilmesi çok yoğun bir çalışmayı gerektiriyordu. Manevra alanının kiralınması ve malzeme depolanması, hele araç gerecin gizlice alınması zorunluluğu, epey güç olacaktı. Manevralar da haftalar sürecekti. Kısacası, kısa bir süre içinde çok şey başarmak zorundaydı. Bu yüzden, ilk plandan sapıp sermayenin tümünü elde etmekten kaçınma eğilimi doğal sayılırdı, ama bu yanlış bir hareket olurdu. Kırk milyon dolar hedefini dört yüz milyona olan oranından çok, bu paranın son anda akla gelmedik ihtiyaçlar için gerekeceğini düşünerek seçmişti.

Evet, kırk milyonu tamamlamalıydı. Üçüncü yatırımcı için her şey hazırdu zaten.

Heinrich Koenig. Berlin.

Herr Koenig işi kolay olmamıştı. Sidney Danforth Şili'de kendini tekrarlamış, Angelo Dellacroce ise Akdeniz ödemelerinde pek rahat davranmıştı, oysa Heinrich Koenig açık bir hata yapmamıştı ve diğerlerinin aksine Berlin'in yirmi mil dışında bir kasabada sakin bir köy ağası yaşamı sürdürmekteydi.

Ancak Koenig de yirmi iki yıl önce çok tehlikeli bir oyunu çok kurnazca oynamış bulunuyordu. Kendisine hem esaslı bir servet getiren ve çeşitli girişimlerinin sermayesini oluşturan ve başarısını sağlayan çok esaslı bir oyun.

Soğuk savaşın en şiddetli döneminde Koenig hem ikili ajan hem de büyük çaplı bir şantajcıydı. Her iki tarafa, tek yanlı ajanları bildirmiş, hem de kimliklerinin açıklanmasından korkanlardan koruma parası sızdırmıştı. Kısa bir sürede her iki dev ülkenin ekonomik iyiniyetine bağımlı bir sürü ülkeden yeni şirketleri adına ayrıcalıklı kolaylıklar sağlamış bulunuyordu. Sonunda Washington, Londra, Berlin, Bonn ve Moskova onun şirketlerini başka sanayilerin bağılı oldukları hukuksal durumların dışında ilan etmişlerdi. Koenig bu ülkelerden herbirine geçmiş faaliyetlerini diğerlerine açıklayacağını bildirerek sağlamıştı bu üstünlüğünü.

Sonra da, pek çok hükümeti derin bir rahatlığa sevk ederek emekliye ayırmıştı kendini. Zincirleme tepki ve misilleme korkusuyla dokunulmaz bir kişi oluvermişti. Hangi bürokrat, hangi bakan ve devlet adamı (hatta hangi başbakan) bu kirli çıkının açılmasını isterdi ki? Böylece Koenig, emeklilik günlerinde de, en faal olduğu dönemdeki kadar güvenlik içindeydi.

Koenig'in anahtarı da korkuydu. Ama ulusal olsun, uluslararası ya da sınaî olsun misilleme ya da tepkiye pabuç bırakmayan bir insan hiçbir şeyden korkmazdı ki.

İşte Hawkins'in silahı da buydu.

Hiçbir ceza görmeyeceklerini bildiklerinde saldırıya gönüllü uluslararası bir kurban ordusu vardı bir kere. Bu adamlar Koenig'in geçmiş günahlarının kamuoyuna açıklanacağını bir bilselerdi... İşte Mac'ın en büyük tehdidi de buydu.

Koenig bu yaklaşımın mantığını görmekte gecikmeyecekti. Servetinin sürekliliğini sağlayan şey böyle bir tehdidin olmamasıydı. Dünyanın iktidar mevkilerinde bulunan yüzlerce kişisine aynı anda gönderilecek yüzlerce uzun telgrafın sonuçlarını önceden bilebilirdi. Evet, Koenig çabuk konacaktı, adlar, tarihler ve eylemlerden oluşan bir topçu ateşi altında fazla direnemeyecekti.

MacKenzie fotokopi dosyasını alıp masanın üstüne yaydı, her sayfadan bir iki noktayı kırmızı kalemle işaretlemeye başladı.

İş çok hızlı ilerliyordu. Bütün sorun insanın yeteneğini gerçekçi bir yaklaşımla değerlendirmek ve bu yetenekleri güçlendirecek lojistik bilgiye sahip olmaktı. Basit bir envanter. Mac Kenzie ayırdığı kağıtları toplayıp telefonun önüne dizdi.

Heinrich Koenig on milyon dolarından ayrılmaya hazırdı artık.

Gözlerinin kenarı yorgunluktan kıpkırmızı kesilmiş bir Sam Devereaux Berlin'in Tempelhof Havaalanında gümrükten geçerken her an alının ortasına bir neo Nazi'nin indireceği damgayı bekliyordu. Şu Almanlara bir lastik mühür ver, herifler bir anda çılgına dönüveriyorlar, diye düşünüyordu bir yandan da.

Bir ara bavulunun öylesine düzenli olmasına şaşıtı. Her şey tek tek katlanmış, düzenle yerleştirilmişti. Kendisi böyle bir şey yapma huyunda değildi oysa. Sonra zihnini saran sis

ler arasında hepsini Anne'in yaptığını hatırladı. Yalnızca bavulunu toplamakla kalmamış, birlikte aşağı inip hesabını ödemesinde de yardımcı olmuştu.

Bütün bunları Şam'ın kendi başına hiçbirini yapamayacağı için yapmıştı. Sam durumunun umutsuzluğunu görünce avunmayı bir şişe viskide bulmuştu. Hatırladığı tek şey o lanet ortaklık sözleşmesini Hawkins'e postaladığıydı.

Berlin'in Kempinsky Oteli New York'un eski Sherry □Net□ herland'ı hatırlatmıyor değildi, ama epey sert çizgileri vardı. Fazla doldurulmuş koltuklar meşinden çok betondan dökülmüş gibiydi. Yine de cilalı koyu renk ahşap duvarları, korkunç derecede düzen düşkünü personeliyle bas bas para diye bağıyordu. Otel katibi kaydını etkin ve hızlı bir işlemle bitirdikten sonra kendini yaşlı bir SS çavuşuna teslim etti. Adam dairesinin odalarının perdelerini idam mangasına emirler yağdırmaya alışmış bir insanın otoriter havasıyla kaldırdı. Yaşamından korkan Devereaux adama gereğinden fazla bahşiş verdi ve sanki önemli bir diplomatmış gibi kendisini kapıya kadar geçirip saygılı bir 'Auf Wiedersehen' dedi.

Bavulunu açtı sonra. Anne Savoy havlularından birine bir şişe viski saracak kadar öngörüşlü davranmıştı. Midesinin isyan ettiği içkiyi içmek için bundan uygun zaman olamazdı, en azından motorlarını yağlamak için...

Birden kapı vurulunca Sam şc/şkınlıkla ağzındaki viskiyi yatağa boşalttı. Şişeyi tıpalayıp saklayacak bir yer aranmaya başladı.

Yastığın altına! Üstüne de örtüyü örttün mü, tamam! Birden durdu. Ne yapıyordu? Nesi vardı böyle? Ne oluyordu? Lanetler olsun sana. MacKenzie Hawkins!

Derin bir soluk aldı, şişeyi konsolun üzerine bıraktı, bir soluk daha alıp kapıyı açtı. Açmasıyla birlikte de ciğerlerindeki tüm havayı bir solukta boşalttı.

Karşısında Palo Alto'lu sarışın Afrodit duruyordu. Dar ve Sivri. Üçüncü Bayan MacKenzie Hawkins. Lilüan.

«Senin olduğunu biliyordum. Aşağıda katibe 'Bu, odur!' dedim.»

Sam, Lillian'ı neden Dar ve Sivri diye sınıflandırdığını bilemiyordu. 'Dar' kadına haksızlık olurdu. Bu belki de diğer altısına kıyasla uydurulmuş bir terimdi. •

Lillian karşısında oturmuş da üç gün önce bir yemek kursuna katılmak için Berlin'e geldiğini anlatırken, Devereaux eline ilk kez Ressamlar ve Modelleri'ni geçirmiş on iki yaşında bir oğlan gibi kadına bakıp bu saçma şeyleri düşünmekteydi.

İnanılmaz bir şeydi bu. Kendisi deneyimli bir avukattı. Kolaylıkla uçkağıda getirilemezdi. Üçüncü Bayan MacKenzie'ye neyin ne olduğunu açıkça söyleyecekti. Ama kadına dikkatle bakınca birden herşeyi boşverdi. Ne çıkardı yani!

«İşte böyle, Sam. Sana diyebilirim, değil mi? Güzel yemek pişirme merakı insana neler getiriyor, bak!»

«Rastlantı, Lillian. Rastlantıları rastlantı yapan budur işte!» Sam bakışlarını kontrol altında tutmaya çalışarak isterik bir sesle güldü. Ama başarılı olamayacak kadar yorgundu. Kendini tutmaktan vazgeçip doya doya baktı kadına.

«Berlin'i gezmek için bundan iyi bir fırsat düşünemezdim. Hele bir de kapalı bir tenis kortu bulabilirsek! Otelin bir yüzme havuzu varmış diyorlar, bir de jimnastikhanesi varsa...» Lillian birden susunca Devereaux kendini pek çok şeyden yoksun hissediverdi. «Ama ben de herşeyi oldu bittiye getirdim. Yalnız mısın?»

Yapmamalıydı bunu. Yapmaması gerektiğini biliyordu.

«Yaşamım boyunca olmadığım kadar hem de.»

«Bak bu olmadı işte. Kusura bakma ama çok yorgun görünüyorsun. Ölesiye çalışmış gibisin. Sana bakacak birine ihtiyacın var sanırım.»

«Beri yalnızca varlığımın sıcak bir gölgesiyim...»

«Zavallı kuzucuk. Gel de biraz sırtını ovuşturayım. Ne kadar iyi gelir, bilemezsin.»

«Bir boşluğum ben. İçim erimiş kurşun dolu...»

«Çok yorgunluktan ölüyorsun, kuzucuğum. Hah, işte böyle! Uzan hele, başını da Lilly'ciğinin kucağına daya. Vay vay, alnın ne kadar da sıcak, boyun adalelerin de kasılmış. Hah, * tamam, işte böyle!»

«Sen gül ve bahar kokan hava kabarcıklarıyla dolu sıcak banyolardan hoşlanır mısın?» diye mırıldandı Sam.

«Doğrusunu istersen, hayır. Ben sıcak duşları severim. D,imdik ve ayakta.»

Sam mutlulukla gülümsedi.

13

Parfüm kokusu çevresindeki havayı sarmıştı, Sam bunun kaynağını öğrenmek için gözlerini açma gereğini hissetmedi

Bir gece öncesini bütün açıklığıyla gözlerinin önüne getirebildiği takdirde —ki, belden aşağısındaki uyuşukluk bunu yapabileceğinin kanıtıydı— geceyi Kempinsky duşunun altın-da geçirdiklerini hatırlıyordu.

Sam gözlerini açtı. Lillian, hafifçe kalkık burnu üstündeki gözlüğüyle yastıklara dayanmış olarak yanibaşındaydı. Göğsünü örten ince bez bir an bile altındaki kabarıklıkları örtemi-yordu. Lillian'ın elinde kocaman bir karton vardı.

«Merhaba,» dedi Sam.

«Günaydın.» Kadın erkeğe bakıp mutlulukla gülümsedi, «Saatin kaç olduğunu biliyor musun?»

Sarışın yaratık gerçekten sağlıklı bir tip diye düşünüyor-
du Sam. California'da bütün gün su kayağı yapıyor olmalı, ya da MacKenzie jimnastik yapmasını öğretmiştir. «Saatim örtü-
nün altındaki kolumda. Kaç olduğunu bilmiyorum.»

«Onu yirmi geçiyor. On bir saattir uyuyorsun. Kendini nasıl hissediyorsun bakalım?»

«Yani biz dün gece yattık mı? Yani ben gece on bir bu-
cuktan beri uyuyor muyum demek istiyorsun?»

«Horlaman Brandenburg Kapısından duyulmuştur sanırım. Seni susturmak için dürtükledim durdum. Başın nasıl?»

«Sandığımdan da sağlam. Neden acaba?»

«O kadar buhar. Ve beden çalışması. Aslında pek içkiye dayanıklı değilsin. Kan dolaşımın isyan etti sanırım.» Lillian masadan bir kalem alıp yemek listesini işaretledi.

«Ne güzel kokuyorsun.» Sam kadının kucağından görü-
nüşünü ve göğsüne değen melekleri hatırladı.

«Sen de öyle, kuzucuğum.» Lillian gözlüğünü çıkartıp er-
keğe baktı. «Biliyor musun, çok güzel bir vücudun var.»

«Eh, belirli avantajları vardır.»

«Yani fizik olarak yapın uyumlu ve dengeli. Böyle kendini bırakmış olman yazık doğrusu.»

«Kendimi bırakmış sayılmam, bir kere tenis oynamıştım, gayet iyiydim.»

«Herhalde on yıl önce falan. Şuraya bak...» Lilly gözlü-
ğünü bırakıp erkeğin göğsünden örtüyü çekti. «Şuraya, şura-
ya ve şuraya! Yıllardır kullanılmamış adegeler. Hele şurası!»

«Uhh!»

«Şu adegelere bak, yok gibi bir şey. En son ne zaman jim-
nastik yaptın, ha?»

«Dün gece. Duşun altında.»

«O bakımdan tartışılmaz bir gücün var, ama yine de o'se□
nin varlığının pek küçük bir kısmı...»

«Benim için hiç de öyle değil!»

«... tüm adelerine kıyasla. Vücudun tapınağıdır senin, onu kullanmayarak ya da kötü kullanarak yıkıma terketme. Ona soluk alacak, yararlı olacak bir fırsat tanı. MacKenzie'ye bak...»

«İtiraz ediyorum! MacKenzie'ye bakmak istemiyorum!»

, «Ben tıbbi açıdan konuşuyorum.»

«Biliyordum,» diye mırıldandı Sam. «Ondan kaçmama olanak yok. Büyüledi beni.»

«Mac'ın elli yaşını çoktan aştığının farkında mısın? Vücuduna bak hele! Gergin Kurulu bir yay gibi....»

Lilly'nin gözleri tavana kaydı. Savoy'da Anne'nin yaptığı gibi. O da hatırlıyordu. Ve anıları hiç de soğuk değildi.

«Hawkins yaşamını askerlikte geçirdi. Koşmak, sıçramak, adam öldürmek, işkence etmek... Yaşadığı sürece dipdiri kalır elbette. Beşka seçeneği yoktu ki.»

«Yanıyorsun. Mac tüm yeteneğin anlamını iyi bilir. Bir keresinde fcjana demişti ki... ama boş ver, önemli değil.» Kadın elini Devereaux'un gözünden çekip gözlüğünü aldı.

«Hayır, lütfen.» Kempinsky'nin yatak odası Savoy'un yatak odası olabilirdi, ama kadınlar birbirleriyle değiştirilebilir değildi. Her biri kendine özgü yeteneklere sahipti. «Mac'ın ne dediğini bilmek istiyorum.»

«Vücut insan zihninin gerçekçi bir uzantısı olmalı, son sınırına kadar itilmeli ama kötü kullanılmamalıdır.»

«Ben 'dışardaki değişikliklerle içerdeki karışıklığı' daha çok sevmiştim...»

«Ne?»

«Mac'ın başka bir sözü; belki de ben anlamıyorum, entel□
lektüel ve bedensel birbirlerinden çok ayrı şeyler. Eyfel kule□

siniri tepesinden uçmayı hayal edebilirim ama herhalde bunu denemeye kalkışmam.»

«Gerçekçi olmaz da ondan, vücuduna zarar vermiş olursun. Ama kuleden iple aşağı iniş zamanını rekor düzeye indirebilirsin. Bu gerçekçi olur işte, hayalinin fiziksel uzantısı. Ve bunu denemeye kalkışmak önemlidir.»

«Eyfel'den iple aşağı inmek mi?»

«Eğer uçuş fikrinde ciddi isen.»

«Değilim. Yani senin dediğin, eğer bir şeyi yapmayı düşünüyorsan bunu fiziksel koşullara en yakın bir biçimde denemelisin, öyle mi?»

«Evet. Önemli olan hareketsiz kalmamak.» Lilly sözlerini vurgulamak için kollarını salladı, örtü iyice açıldı.

Dayanılmayacak kadar güzel, diye düşündü Sam. Ama şu anda dokunulmaz.

«Bu söylendiğinden ya daha çok karmaşık ya da çok basit.»

«İnan bana karmaşıktır,» dedi kadın.

«Bu meydan okuma kavramına inanıyorsun değil mi? Yani temelde bu meydan okumaya karşı çıkmanın verdiği tatmin, öyle mi?»

«Sanırım. Sen de hayal edebildiğini elde etmeye çalış. Kendi yeteneklerini sına.»

«Buna inanıyor musun?»

«Elbette. Neden sordun?»

«Çünkü şu anda hayalim öylesine çalışıyor ki, artık dayanamayacağım. Bedensel bir anlatımda bulunmak istiyorum. Yeteneklerimi sınamak istiyorum. Mantıklı sınırlar içinde kalmak şartıyla tabii.» Sam doğrulup kadınla göz göze geldi, uzanıp gözlüğünü aldı, bir kenara bıraktı. Elini uzatıp yemek listesini de aldı.

Lillian'ın gözleri parlıyordu, dudakları mutlu bir gülümse

meyle aralanmıştı. «Bunu ne zaman isteyeceğini merak ediyordum», diye mırıldandı.

Tam o anda Nazi telefonu çaldı.

Telefonun ucundaki ses, gelişme yıllarını Wamers Brot hers'in savaş filmlerini seyretmiş olan birine aitti. Adamın her; hecesinden kötülük akıyordu.

«Telefonda konuşmamalıyız... konuşamayız...»

«Pencereyi aç bağır öyleyse.»

«Zaman çok önemli. Aşağı in, girişin sağ yanındaki pencerenin önündeki koltuğa git. Kolunun altında bir Der Spiegel olsun. Yirmi saniyede bir de bacak bacak üstüne at.»

«Oturacak mıyım?»

«Bayım, ayakta dururken bacak bacak üstüne atarsanız • komik olursunuz.»

«Peki ya o koltukta bir başkası oturuyorsa?»

Karşı taraftaki duraksama hem öfke hem de adamın kafasının iyice karıştığını gösteriyordu. Çaresizlik içinde viyaklayan bir domuz yavrusundan çıkmışa benzeyen bir ses duyuldu. «Kaldır onu oradan!»

«Saçma bir şey olur bu!»

«Ne dersem onu yap! Tartışacak zaman yok! Seninle bağlantı kurulacak. On beş dakika.»

«Hey, dur bir dakika! Daha yeni kalktım, kahvaltı bile etmedim. Traş olmak...»

«On dört dakika kaldı, bayım!»

«Kamım aç diyorum sana!»

Telefon kapanmıştı. «Canın cehenneme!» diye Devereaux heyecanla olağanüstü kadın Lillian'a döndü.

Ama Lillian olması gereken yerde değildi. Yatağın öte tarafında, Şam'ın robdöşambrını giymiş ayakta duruyordu.

«Bizi gong kurtardı, sevgilim. Senin yapacak işin var, ben de dersime yetişmeliyim.»

«Ders mi?»

«Yemek dersi! Paris'teki Cordon Bleu kadar uzman değil-
ler belki, ama burası daha zevkli. Ders öğlen başlıyor. Unter-
den Linden'in berisinde Leipziger Caddesinde. Gerçekten ace-
le etmem gerek.»

«Peki ya **biz?** Kahvaltı... sabahları duş yapmaz mısın?»

Lillian içten bir kıkılda attı. «Okul saat üçte biter. O sa-
atte burada buluşuruz.»

, «Oda numaran kaç?»

«511.»

«Benimki de 509.»

«Biliyorum. Ne iyi, değil mi?»

«Ya da...»

* *

Kempinsky'nin lobisindeki karışıklık gerçekten gülünçtü.
Pencere önündeki koltukta, başı öne düştükçe kat kat gerdanı
ortaya çıkan yaşlıca bir bey uyuklamaktaydı. Rastlantıya ba-
kın ki önün da kucağında bir **Der Spiegel** bulunuyordu.

Kendisini koltuğundan kaldırıp kendileriyle gelmesi için
çekıştiren iki adam yaşlı beyefendiyi iyice kızdırmıştı. Sam iki
kere araya girip elinden geldiğince kendisinin de kolunun al-
tında bir **Der Spiegel** bulunduğunu boşuna söyledi. Adamlar
yalnızca koltukta oturanla ilgileniyorlardı. Devereaux sonunda
iki adamın önünde durup her yirmi saniyede bir bacak bacak
üstüne atmaya başladı.

Tam o anda resepsiyon memuru yanına, gelip kusursuz bir
ingilizceyle erkekler tuvaletinin yolunu tarif etti.

Bu sırada iri yarı bir kadın yaşlı adamın yardımına koş-
muş, elindeki çok kocaman kara bir çantayı iki Gestaponun
kafalarına indirmeye başlamıştı.

Devereaux, bu işin ancak bir çözümü var, diye düşündü. Adamlardan birini boynundan yakalayıp ateş hattı dışına çekti.

«Ulan çılgın serseri! Aradığınız benim! Koenig'den geliyor-sunuz, değil mi?»

Otuz saniye sonra otelden dışarı alınıp bir yan sokağa götürülmüştü bile.

Sokağın ortasında açık bir kamyon park etmişti. Üzerine gerili brandanın altında üstüste yığılmış yüzlerce dermeçatma sandık, sandıkların içinde de yüzlerce, belki binlerce cıyak cıyak bağırان piliç vardı.

Kamyonun ortasında elli santim genişliğinde bir aralık bırakılmıştı. Burada da iki tahta tabure vardı.

«Hey, olmaz böyle şey! Saçmalık bu! Bu., bu... sağlığa zararlı bir şey!»

Adamlar Alman gibi başlarını sallayıp Alman gibi güldüler ve Şam'ı Alman gibi daracık koridora kaldırıp taburelere doğru ittiler.

Şam'ın çevresinde üzerine doğru uzanan keskin ıgagalar vardı şimdi. Üstündeki kalın branda öğle güneşini tümüyle örtüyordu. Pislik kokusu dayanılır gibi değildi.

*
**

Bir saat kadar yöl aldılar, yolda Doğu Alman askerleri sık sık kendilerini durduruyordu. Sonunda büyük bir çiftliğe girdiler. Otlakta hayvanlar otluyor, sandıklar arasındaki küçük açıklıklardan silolar ve ambarlar görünüyordu. Kamyon durunca adamlardan biri yine Alman gibi sırtıp Şam'ı günışığına çıkardı.

Öküz çışı ve taze gübre kokan bir samanlığa sokulan Sam, pis kokulu yapıda bir sürü koridor döndükten sonra boş bir bölmeye sokuldu. Duvardaki bir dizi mavi kordele orasının değerli bir hayvana ait olduğunu gösteriyordu.

İçerde bir süt sağma taburesi üzerinde, Şam'ın o güne kadar gördüğü en iriyarı adam olan Heinrich Koenig oturmak-taydı.

Adam yerinden kalkmadan uzun uzun baktı Şam'a. Et tor-
balıyla çevrili gözlerinden yıldırımlar fışkırıyordu.

Adamları eliyle göndererek, «Eee...» dedi.

«Eee?» dedi Sam da. Sırtı ıslak tavuk pislikleriyle doluydu.

«O canavar General Hawkins'in temsilcisi sensin demek?»

«Bir konuyu açıklığa kavuşturmak isterim,» diye Sam sahte bir kahkaha attı. «Doğrusunu isterseniz ben uzaktan bir tanıdığım olurum, kendisini pek tanımam. Boston'lu küçük bir avukatım. Hatta avukat yardımcısı da diyebilirsiniz. Pinkus adında bir Yahudinin yanında çalışıyorum. Onu tanışmanız hoşlanmazdınız. Annem Ou'mcey'de oturur, büyük bir rastlantı eseri...»

«Yeter!» Taburenin ardından gürültülü bir osuruk sesi duyuldu. «Bu cehennem zebanisinin aracısısın!»

«O konuda yasai bir ilişki biraz kuşku sayılır. Bu söylediğiniz amacın önceden bilinmesini gerektirir kim, ben böyle bir...»

«Bir çakalsın sen! Sırtlansın! Ama senin gibi köpekler ancak yeterli et bulurlarsa havlarlar. Bu Hawkins'i anlat bana. Bir Gehlen ajanı, değil mi?»

«Ne ne?»

«Gehlen!»

Devereaux hatırlamıştı. Gehlen, İkinci Dünya Savaşı Al-
manyasının en büyük casusu olup savaştan sonra parayı verenin hesabına çalışmıştı. Koenig'in, Hawkins ile Gehlen arasında bir ilişki olduğunu düşünmesi doğru olmazdı; sonra bu yolla bir ilişki de Sam Devereaux ile kurulabilirdi.

«Hiç sanmıyorum. General Hawkins'in o söylediğiniz adı

bildiğini hiç sanmam. Ben duymadım bir kere.» Tavuk bokları şimdi etine geçmişti.

Koenig kalkışını belirten ikinci büyük hava gürültüsüyle doğruldu. Sesi sakın ve düşmancaydı.

«Generale istesem de istemesem de saygı duyuyorum. Bana tam bir sersem göndermiş. Kağıtları ver, sersem herif!»

«Kağıtlar...» Sam cebinden Shepherd Şirketi sözleşmesinin bir kopyasını daha çıkardı.

«Korkunç bir şey bu! Haksızlık! İnsanın siyasal düşmanları nasıl da çevresini sarıyorlar! Hepsi beni mahvetmek istiyor!» Koenig'in ağzının kenarından salyalar akıyordu.

«Ben de sizinle aynı fikirdeyim. Yerinizde olsam fırlatır atardım.»

«Bunu yapmamı istersin, değil mi? Hepiniz istersiniz bunu, hepiniz. Aklınızca beni alt edeceksiniz. Benim katkılarım la yeryüzünde barış var şimdi. Oysa sizler sırtımdan konuşuyorsunuz. Olmayan banka hesaplarından, hatta evlerimden söz ediyorsunuz. Sahip olduğum her markı alnımın teriyle kazandığımı unutuyorsunuz. Emekliye ayrıldığımda hiçbiriniz hoşlanmadınız, değil mi? Şimdi de bu! Haksızlık bu!»

«Anlıyorum.»

«Hiçbir şey anlamıyorsun! Bana bir kalem ver, sersem herif!»

Koenig bir daha osurduktan sonra sözleşmeyi imzaladı.

14

Angelus çanları çalıyor, ses Aziz Peter alanında yankıyor, Bernini'nin mermer nöbetçilerinin üzerinde uçuyor, kubbenin ardında Vatikan bahçelerinde çınılıyordu. Beyaş taştan bir sı□

raya oturmuş yetmiş yaşlarında, cüsseli bir adam batan güneşin son ışıklarını seyretmekteydi. Adamın yüzü dolgun, yüz kemikleri bir köylü yapısına sahip, gözleri iri ve birbirinden ayrıktı. Bakışlarında güçlülük, öngörü, teslimiyet ve neşe okunuyordu.

Makamının beyaz cübbesi vardı üstünde. Katolik Kilisesinin en yüksek makamı. Aziz Peter'in vekili. Roma Piskoposu, yer yüzünde, 400 milyon insanın ruhani lideri.

Papa I. Francesco.

Yüzyılın başlarında Padua'nın kuzeyinde küçük bir köyde Giovanni Bombalini olarak doğmuştu. Bombaliniler pek varlıklı olmadıklarından doğum günü kesin olarak bilinmiyordu. Köyün ebesi sık sık yaptığı gibi emeğinin ürününü köy katibine yazdırmayı unutmamıştı. Kilisenin nasıl olsa işe el atacağını bilirdi kadın: Vaftiz para demekti. Giovanni Bombalini'nin babası üç köy uzaktaki kuzeni ile ikinci çocuğunun erkek olacağı üstüne bahse girmeseydi, doğum belki de hiç kayda geçmeyecekti. Baba Bombalini kuzeninin bahisten vazgeçmemesi için bir erkek çocuğunun doğduğunu köy katibine kendisi gidip haber vermişti.

Bahsin ikinci kısmı, aynı ayda doğum yapacak olan kuzen Frescobaldi'nin karısının bir erkek çocuk doğuramayacağı idi. Ama ardından o da dünyaya bir erkek çocuk getirince, bahis kendiliğinden iptal olmuştu. Pek kesin olmayan kayıtlara göre bu Frescobaldi, kuzeni Giovanni'den iki gün sonra doğmuştu.

Giovanni daha çocukluğunda köyün diğer çocuklarına benzemediğini ortaya koymuştu. Bir kere din derslerini kulaktan ezberlemek istemiyor, önce okuyup sonra ezberlemek istiyordu. Bu davranışı erken gelişmişlik koktuğundan, köy papazı bunu ayrıca yetkisine bir hakaret saymışsa da, çocuğun istediğini yapmamak mümkün olamamıştı.

Giovanni Bombalini tarlada çalışmasını hiç aksatmaması□

no. karşılık, geceyarılarına kadar eline geçen her şeyi okumaktan da kaçınmıyordu. On iki yaşına geldiğinde Padua kitaplığını keşfetmişti. Burası bir Milano, bir Venedik ve kesinlikle bir Roma kitaplığı değildi kuşkusuz, ancak Giovanni'yi tanıyanlar onun Padua'daki kitapların tümünü okuduğunu, arkasından Milano ve Roma kitaplıklarını da sıradan geçirdiğini söylerlerdi. Bu sırada papazı da kendisini Roma'daki kutsal pedere tavsiye etmişti artık.

Kilise, Giovanni'nin dualarına bir cevaptı. Ne kadar çok dua ederse — ki dua etmek de tarlada çalışmak kadar çok zamanını alıyordu — o kadar çok okumaya zaman bulabiliyordu

Yirmi iki yaşında papaz olmuştu. Kimi onun Roma'nın en çok okuyan papazı olduğunu söylüyordu. Ama ne var ki, Giovanni günlük gerçekler karşısında belirlenmiş kesin tavırlar takınamıyordu. Din tarihinde esneklikler, istisnalar buluyor, kilise yazılarının güçlülüğünü dürüst çelişkilerden aldığını gösteriyordu.

Giovanni Bombalini yirmi altı yaşına geldiğinde Vatikan'ın başına belâ olmuştu. Roma'nın ileri gelenlerinin o kadar tutukları zayıf yapılı akademisyenin tam aksine aşırı gelişmiş bir vücudu vardı. Kuzeyli bir köylü karikatürüydü. Kısa boylu, tıknaz, göbekli haliyle Vatikan colegialarının mermer salonlarından çok, keçi ağıllarına yakışır bir hali vardı. Bu yüzden kendisine Altın Kıyısı, Sierra Leone, Malta ve bir yanlışlık sonucu Monte Carlo'da görevler bulunmuştu. Yorgun bir Vatikan görevlisi Montes Claros'u yanlışlıkla Monte Carlo okuyup öyle yazıvermişti. Öte yandan adamın Brezilya'nın Montes Claros'unu bildiği de kuşkuluydu ya neyse... İşte ondan sonra Giovanni Bombalini'nin talihi yüzüne gülmeye başlamıştı artık.

O aşırı paraların ve aşırı heyecanların dalgalandırdığı kaza neşeli bakışlı, tatlı huylu ve on iki uluslararası bankacının bilgi toplamından çok bilgiyi kafasında taşıyan basit gö-

rünüşlü papaz gelivermişti. Altın Kıyısı, Sierra Leone ve Malıta'da yapacak çok az şeyi olmuş, dua etmediği ya da yerlilere bir şey öğretilmediği zamanlarında, zaten olağanüştü olan bellegini biraz daha geliştirmişti.

Sürekli hareket, yüksek tehlike ve aşırı içki ile bir arada yaşayan insanların sık sık ruhsal avuntuya ihtiyaçları olduğu herkesçe bilinir. İşte Peder Bombalini de sürüden ayrılmış birkaç koyunu huzura kavuşturmaya başladı. Bu ilk birkaç koyun kendilerine belirli cezalar verecek basit bir papaz yerine, karşılarında istedikleri konuyu enine boyuna tartışacakları bir adam buıunca çok şaşırdılar. Dünya pazarlarının ekonomik durumu, beklenen jeopolitik olayların tarihsel örnekleri ve özellikle yemek konuları gibi.

Aradan pek uzun bir süre geçmeden Peder Bombalini büyük otellerin lüks darielerinin ve Cote d'Azur'daki büyük villaların konuk listeleri arasına girdi. Bu garip görünüşlü, topaç gibi papaz, şahane bir hikâye anlatıcısıydı. Bir insanın komşusunun karısına suianmaya kalkışmadan onu çevresinde bulundurması herkesin içini huzura kavuşturuyordu.

Kiliseye de Peder Giovanni'nin adına büyük bağışlar yapılmaya başlanmıştı. Bunların miktarları giderek artıyor, aralarındaki süre de kısalıyordu.

Roma, Bombalini'yi görmezlikten gelemezdi. Vatikan maliyecileri böyle diyorlardı.

Monsenyör Bombalini savaş süresince çeşitli Müttefik başkentlerinde bulundu, zaman zaman da çeşitli Müttefik ordularına karıştı. Bunun iki ana nedeni vardı. Biri, üstlerine Hitlerin bilinen amaçlarının ışığı karşısında tarafsız kalamayacağını inatla söylemesi idi. Görüşünü on altı sayfalık tarihi ve dini geçmiş örnekle güçlendiriyordu. Yazdığını Cizvitlerden başkası zaten anlamıyordu, onlar da onun yanındaydılar. Bu yüzden Roma, gözlerini yumup beklemekten başka çare göreme

di. Savaş yolculuklarının ikinci nedeni de 1930'ların Monte Carlo zenginlerinin şimdi albaylar, generaller ve diplomatlar olmalarıydı. **Hepsi** de kendisini istiyorlardı. Müttefikler arasında onu isteyen o kadar çok kişi vardı ki, Washington'da Edgar Hoover, Bombalini'nin dosyasına özel bir işaret koymuştu: **Çok Kuşku. Eşcinsel olabilir.**

Savaş sonrası yılları Cardinal Bombalini'nin yükseliş dönemi olmuştu. Başarısının büyük bir kısmını Angelo Roncalli ile olan dostluğuna borçluydu.

Papa Francesco — Giovanni Bombalini — Vatikan bahçelerinde otururken akşam dualarından sonra birlikte şarap içip zaman zaman iskambil oynadıkları Roncalli'yi özlüyordu. Birlikte pek çok iyi iş başarmışlardı. Francesco arkasında ayak sesleri duyunca döndü. Adını unuttuğu bir papa yaveri geliyordu. Genç papazın elinde bir not defteri vardı. Defterin kabindeki istavroz resmi çok budalaca bir şeydi!

«Sayın Peder, duadan önce küçük birkaç sorunu görüşebilir miydik?»

«Elbette, söyle bakalım!»

Yaver, hepsi de törensel ve önemsiz bir sürü şey saydı. Giovanni genç papazı onurlandırmak için çoğunda onun fikrini sordu.

«Amerikan Yemeksevenler Dergisi **Viva** Gourmei'den bir istek var. Birleşik Devletler Silahlı Kuvvetleri Haberalma Merkezinin güçlü bir tavsiye mektubu ile birlikte gelmeseydi, sizi rahatsız etmeyecektim, efendimiz.»

«Çok garip bir bileşim, değil mi?»

«Evet, efendimiz. Anlaşılmaz bir şey.»

«Ne istiyorlar?»

«Kutsal Pederden, en sevdiği yemekler konusunda bir kadın gazeteciyle görüşüp görüşmeyeceğini sormak küstahlığında bulunuyorlar, efendimiz.»

«Küstahlık bunun neresinde?»

Genç papaz, duraksadı, bir an şaşırmış gibiydi. Sonra güvenle devam etti. «Kardinal ûuartze öyle dedi, efendimiz.»

«Bilge kardinalimiz nedenlerini de söyledi mi? Yoksa her zaman olduğu gibi kendi başına Tanrıya sorup kutsal kararı mı bildirdi?» Francesco, Ignatio ûuartze'ye karşı doğal tepkisinin aşırıya kaçmamasına özen gösteriyordu. Kardinal doğrusu iğrenç bir yaratıktı. Güçlü bir İtalyan İsviçreli ailesinin soylu bir evladiydi. Rahatı kaçırılmış bir kobra yılanı kadar acımasızdı. Yılana da benzemez değil, diye düşündü Giovanni.

«Nedenlerini söyledi, efendimiz.» Yaver daha sözü bitmeden birden şaşırmış, utanmıştı. «Şey... dedi ki... Şey...»

«Ben söyleyeyim. Bizim süslü kardinalimiz, papanın sevdiği yemeklerin pek öyle etkileyici olmadığını belirtmiştir. Tamam mı?»

«Şey...»

«Evet, anlaşıldı işte. Evet, Peder, doğrudur, ben burnu akan kardinalimizden daha basit şeyler yerim, ama bu bilgisizliğimden değildir. Bu daha çok gösterişi sevmediğimdendir belki. Konuşurken gözü hep sağa seyiren kardinalimizin gösteriştten hoşlandığını demek istemiyorum. Bunu hiç aklından geçirmediğine eminim.»

«Elbette, efendimiz.»

«Ancak bu yüksek fiyatlar ve yaygın işsizlik zamanında Papanızın nispeten ucuz, ama epey lezzetli yemekler önermesi de fena fikir değil doğrusu. Gazeteci kimmiş? Bir hanım dedin, değil mi? Sakın benden duyduğunu kimseye söyleme Peder, ama kadınlar her zaman en iyi aşçılar değillerdir.»

«Elbette, efendimiz. Adı Lillian von Schabe. California'lı bir Amerikalı. Hitler'den kaçmış yaşlı bir Almanla evli. Bir rastlantı eseri kendisi şu anda Berlin'de bulunuyor.»

«Ben yalnızca adını sormuştum, Peder. Özgeçmişini istememiştim. Bunları nereden öğrendin?»

«Haberalma Merkezinin yazısında belirtilmişti, efendimiz. Askeriye anlaşıldığı kadarıyla kendisini pek tutuyor, efendimiz.»

«Demek kocası Hitler'den kaçmış, ha? İnsan böyle merhametli kadını reddedemez. Bu yüksek fiyatları da düşünürsek biraz ucuza malolan yemekler gerekir. Bir randevu sapta, Peder.. Bizim ünlü kardinalimize de kararımızın kendisine hakaret amacını gütmediğini anlatırsın. Vivo Gourmet. Tanrı beni seviyor. Acaba Berlin'de ne işi varmış? Bonn'da çok iyi Sauerbraten yapan bir monsenyör vardır.»

Sam içeri girerken Lillian, «Yemin ederim ki ağzın tüy dolu senin,» dedi.

«Tavuk pisliğinden iyidir.»

«Ne?»

«İş için buluştuğum adamın garip bir ulaşım yöntemi vardı da.»

«Ne diyorsun sen?»

«Bir duş almak istiyorum.»

«Benimle değil ama, sevgilim.»

«Hayatımda bu kadar acıkmamıştım. Bir çörek almak için bile durmadılar. Ein. zweier. drei! Mach sermeli! Çabuk! Çabuk! Açlıktan öldüm be! Bunlar savaşı kendilerinin kazandığını sanıyorlar.»

Lillian geriledi. «Hayatımda gördüğüm en pis kokulu erkeksin! Seni otele nasıl aldılar bilemiyorum doğrusu.»

«Kaz adımlarıyla girdik!» Şam'ın gözüne masanın üstündeki beyaz zarf takıldı. «Bu nedir?»

«Otel kâtipliğinden geldi. Acele olduğunu söylediler, belki mesaj var mı diye uğramazsın diye buraya gönderdiler.»

«Eski kocan yine çalışmaya başladı sanırım.» Devereaux

zarfı açtı. İçinde uçak biletleri ve bir not vardı. Notu okumasına gerek yoktu, biletler her şeyi açıkça söylüyordu.

Cezayir.

Sonra notu okudu.

«Olmaz! Olamaz! Bir saat bile yok!»

«Ne? Uçak mı?»

«Ne uçağı? Uçak olduğunu nereden biliyorsun?»

«MacKenzie telefon etti. Washington'dan. Karşısına ben çıkınca ne kadar şaşırdı bilemezsin..»

«Bana uydurma ayrıntılara girişme şimdi!» Devereaux telefona koştı. «O namussuz orospu çocuğuna edecek bir çift sözüm var! Tutuklulara bile haftada bir gün istirahat veriler! En azından yemek ve duş molası!»

«Onu şimdi bulamazsın. O yüzden telefon etti zaten. Bugün dışarda olacaktı.»

Sam, dişlerini gıcırdatarak geri dönerken, birden kendini toparladı. Bu kadın kendisini ikiye biçerdi kuşkusuz. «Herhalde neden o uçağı binmem gerektiğini de söylemiştir,» dedi. «Tabii senin o tatlı sesini duyunca girdiği şoktan kurtulunca.»

Lillian şaşırmış görünüyordu. Devereaux bir an bu şaşkınlığın tümüyle gerçek olamayacağını düşündü. «Mac, Koenig adında bir Alman'dan söz etti. Bu adam, senin şu ya da bu yolla bir an önce Berlin'den ayrılmanı istiyormuş.»

«Bunun en uygun yolu da Air France'la Paris'e, oradan da Cezayir'e, öyle mi?»

«Evet, öyle dedi. Tam o sözcüklerle değil ama. Seni çok seviyor, Şam. Oğluymuşsun gibi söz ediyor senden. Hiç sahip olamadığı oğlu.»

«Cezayir'de ne bok varmış peki!»

«Azazlavarak adında bir şeyh,» dedi Lillian Hawkins von Schnabe.

Hawkins, Watergate binasından aceleyle çıktı. Şam'la konuşmak istemiyordu. Lillian'a güveni tamdı. Kızların hepsi de görevlerini başarıyla yapıyorlardı! Üstelik, eğer talihi varsa, bulmacanın parçalarını yerine yerleştirecek olan bir İsraili bir binbaşıyla buluşacaktı. Bulmaca Şeyh Azaz Varak'tı. Devereaux Cezayir'e vardığında bir telefon konuşması yapılacaktı. Ancak Atmaca Shepherd Şirketinin bu son sermayesini garantilemek için bir şeye daha muhtaçtı.

Azaz Varak'ın dünya çapında bir hırsız olması yeni bir şey değildi. İkinci Dünya Savaşı sırasında Müttefiklere de, Mihverlere de petrol satmıştı. Hangisi parayı daha önce verirse. Bu durum kendisine düşman kazandırmamış, aksine dost çevresi Detroit'ten Essen'e kadar genişlemişti.

Ama savaş eski bir hikâyeydi. O savaş yani. Azaz Varak'ın Hawkins'i ilgilendiren yanı, daha yakın bir çatışmaya, Orta Doğu bunalımına karşı tutumuydu.

Azaz Varak hiçbir yerde bulunmuyordu.

Orta Doğu'da ordular birbirleriyle savaşırken, bunalım yüklü konferanslar birbiri ardından toplanırken ve büyük servetler kazanılırken, şeyhlerin bu en gözüdoymazı zona hastalığına tutulduğunu ileri sürüp Virgin Adalarına gitmişti.

Lanet olsun! Hiçbir anlamı yoktu bunun! Hawkins bu yüzden Azaz Varak'ın kapanmamış dosyalarını önüne çekip bir uzman gözüyle yeniden incelemeye başladı. 1946 ile 1948 yılları arasında belirli bir düzen ortaya çıkıyordu. Şeyh Azaz Varak, Tel Aviv'de epey uzun bir süre bulunmuştu!

Raporlara göre ilk birkaç yolculuğu açıkça yapılmıştı. Adamın haremi için İsraili kadın aradığı söyleniyordu. Ama ondan sonra hep geceleri, kendisinin en modern ve pahalı özel uçaklarının inebileceği uzak havaalanlarına inmişti.

Yeni kadınlar mı? Hawkins, uzun süren aramaları sonunda

Azaz Kuveyt şeyhliğine gitmiş olan tek bir İsraili kadın adına rastlayamamıştı.

Peki Azaz Varak'ın İsrail'de işi neydi öyleyse? Neden sık sık gitmişti oraya?

Mac Kenzie aradığı cevabı Azaz Varak'ın Orta Doğu sa-
vaşı sırasında kaçtığı St. Thomas adasındaki deniz kuvvetle-
rinin haberalma bölümünde buldu. Adam orada kimsenin sat-
maya yanaşmadığı miktarda toprak almaya çalışmıştı.

Adalıların yeteri kadar dertleri vardı. Haremleri ve kulele-
riyle Arapların istilâsına uğramak istemiyorlardı. Köleler! Bu-
nun düşüncesi bile turizm bürosunu çılgına çevirmişti. O uşak
güruhunun bir de ayaklanmaya kalkıştıklarını düşünmek kor-
kunç bir şeydi. Azaz Varak'ın bir kova dolusu bile toprak satın
almasına engel olunmuştu. İkinci ve üçüncü kişiler aracılığıyla
anlaşma yapmaya çalıştığı öğrenilince onun da çaresi bulun-
muştu. Adalıların koydukları kural çok basitti: Hiçbir Arap
adada toprak alamaz, kiralayamaz, hatta ziyarete bile gele-
mezdi.

Buna kızan şeyh, Buffalo Şirketi adında bir Amerikan şir-
ketini satın alıp onun aracılığıyla emeline erişmeye çalışmıştı.
St. Thomas, Amerikan toprağıydı ve orada Amerikan yasaları
geçerliydi. Hawkins'in Buffalo Şirketinin ayrıntılarını öğrenme-
si güç olmadı. Adresi: Albany Caddesi, Buffalo, New York; te-
lefon numarası. Rehberde yok. Şirket merkezi Beyrut'ta ve onun
da telefonu kayıtlı olmayan Pan Friendship adında bilinmeyen
bir başka şirketin bir kolu olarak görünüyordu.

İsrail'e edilen birkaç telefondan sonra Azaz Varak'ın ora-
da ne aradığı ortaya çıkıverdi. Tel Aviv'in yarısı onundu, özel-
likle kentin yoksul kesimleri... Şeyh Tel Aviv'in gecekondü ağı-
sıydı.

Buffalo Şirketi kentin dört bir yanından kira topluyordu.
Levazım subayı olan İsraili binbaşı, Atmaca'nın CIA'deki eski

Kamboçya arkadaşlarından aldığı raporu doğrularsa Buffalo Şirketi'nin çok başka şeylerle de uğraştığı ortaya çıkacaktı.

Rapor çok basitti: MacKenzie yalnızca bunun bir asker tarafından doğrulanmasını istiyordu. CIA, Orta Doğu savaşı sırasında İsrail ordusuna yakıt ve petrokimya ürünlerini sağlayan şirketin Buffalo olduğunu öğrenmişti.

Şeyh Azaz Varak Tel Aviv'in yarısına sahip olmakla kalmamış, Kahire'deki manyakların • yatırımlarını yerle bir etmelerini için İsrail savaşgücünü beslemişti.

Bu, uluslararası bir konuşmayı gerektiren bir bilgi, diye düşündü MacKenzie Hawkins. Azaz Kuveyt şeyhliği ile...

Devereau*, Air France hostesinin gösterdiği yakınlığa minnettardı ama yiyecek bir şeyler verselerdi çok daha mutlu olacaktı. Doğru anladığına pek emin değildi ama, Air France ikram servisini yürüten Alman firmasının kamyonları Rusların neden olduğu bir trafik tıkanıklığı yüzünden otobanda kalmışlar, uçağın mutfağında kalan öteberi de Prag'da Çekoslovak yer mürettebatı tarafından yürütülmüştü. Durum Paris'te düzeltilecekti, üstelik Paris'teki yiyecekler çok daha iyiydi.

Sam, açlıktan sigarasının tütününü çiğnerken MacKenzie Hawkins'i bir ele geçirirse neler yapacağını düşünüyordu. Yanında Doğulu biri, belki de bir Sih, oturmaktaydı. Adamın kap-kara küçük bir sakalı, bir fareyi andıran gözleri, kahverengine yakın teni ve başında dd mor bir sarığı vardı. MacKenzie'yi daha rahat düşünülebilirdi Sam; Paris'e kadar konuşma zorunda kalmayacaktı.

Hawkins üçüncü on milyonunu bulmuştu. Şimdi sonuncusunu bir Arap şeyhinden alacaktı. MacKenzie o eski dosyalar

dan termonükleer bir şantaj bombası patlatabilmişti. **Kırk mil*
yon dolar!**

Bununla ne yapacaktı acaba? 'Araç gereç ve destek personeli' (bunlar her ne demekse) nasıl bir şeydi de bu kadar paraya ihtiyaç gösteriyordu?

Doğru, insan Papa'yı bir iki dolarla kaçıramazdı, ama bunu yapmak için İtalya'nın tüm dış borçlarını mı ödemek gerekiyordu?

Bir şey kesindi: Atmaca'nın adam kaçıрма planı büyük paraların el değiştirmesini gerektiriyordu. Bu yüklü paraları kabul edenler de yeryüzünün en ahlâksızca adam kaçırmaya suç ortağı olacaktı. Bu, kendisinin süreceği bir başka iz olabilirdi. Hem de iyi bir iz. Mac'a malzeme satanlardan bir ikisinin adlarını öğrenirse onları korkutma olanağı vardı. Atmaca gidip de birine, **'Senin şu trenini satın almak istiyorum. Papa'yı kaçıracağım da'** diyemezdi. Hayır, deneyimli bir generalin yaklaşımı böyle olmazdı kuşkusuz. Ama Sam aynı adama gidip de, **'O sakallı budalaya sattığın o tren var ya? İşte onu Papa'yı kaçırmak için kullanacak. Haydi, iyi geceler...'** derse durum değişirdi kuşkusuz. Tren satılmazdı o zaman. Trenin satılmasını önleyebilirse belki diğer malzemenin de Hawkins'e erişmemesini sağlardı. MacKenzie askerdi, herhangi bir operasyon için önemli olan malzemeydi. Askerliğin kutsal yasağı sıydı bu.

Yıyeceksiz bir Air France uçağından Alman akşamının alacakaranlığına bakan Devereaux, evet en iyisi bu, diye düşündü. Hawkins'in kaçırmayı nasıl yapacağını, yatırımcılarına nasıl şantaj yaptığını ve ikmal malzemesini alacağı kişilerin adlarını öğrendiği,takdirde bu işi başarabilirdi.

Orly Havaalanında Cezayir yolcularına uçaktan çıkmamaları söylendi. Devereaux beyaz ikmal kamyonetini ve beyaz üniformalı kişilerin paslanmaz çelikten kutuları uçağa yükle-

diklerini gördükten sonra rahatlamıştı artık. Yanındaki Sıçan Göz'e bakıp gülümsedi hatta. Adamın sarığı hafifçe alnına kaymıştı. Sam, tam bunu söyleyecekti ki, birden kendini tuttu. Fermuarlarının açık olduğunu söylediğin zaman yabancılar bile memnun olurlardı ama bu odanın Paris'te uçağa bir sürü sarıklı dostu binip kendisini selamlamışlar ve hiçbir şey söylememişlerdi. Üstelik ötekilerin de sarıkları hafifçe yana kayıktı. Belki de bu, o özel tarikattan olanların adeti idi.

Ancak Sam daha çok şimdi uçağın mutfağına sağ salım? girmiş olan tepsi tepsi yemeği düşünüyordu. Bir hesap edince son yemek yediğinden bu yana otuz altı saat geçmiş olduğunu farkettiler.

Uçağın hoparlörlerinden anlaşılmaz şeyler söylendi, 727 Uçuş pistine doğru hareket etti. İki dakika sonra havalanmışlardı ve hostesler Şam'ın dünyanın en anlamlı edebiyat eseri olarak kabul ettiğii yemek listelerini dağıtıyorlardı.

Şam'ın yemeğini sipariş etmesi, durmadan ağzının sulanmasından ve yutkunma zorunda kalmasından, epey uzun sürdü. Ondan sonra ıstıraplı bir saat geçti. Normal olarak bu kokteyl saati olduğu için hiç de kötü değildi. Ancak Sam bugün içki içemiyordu, midesi bomboştu.

Sonunda hostesler küçük masa örtülerini, peçeteler içinde çatal bıçağı dağıtmaya başladılar. Sam yerinde duramıyor, dakikada bir dönüp arkasına bakıyordu. Mutfaktan gelen kokular kendisini çıldırtıyordu. Her koku burnuna bir ziyafetti, tanıdığı her kokuyla boğazından aşağı sular boşanıyordu.

¹ Ve tabii ki olması gereken şey oldu.

Yanındaki korkunç görünüşlü Sih yerinden fırlayıp mor sarığını açtı. Kumaşın içinden kocaman bir tabanca düştü. Sıçan. Göz silahı yerden alıp bağırmaya başladı.

«Aye! Aye! Aye! El Fetih! Aye!»

Uçak boyunca aynı çığlık çeşitli yerlerden tekrarlanmaya başladı. Sıçan Göz pantolonunun bir yerinden korkunç görünüşlü bir pala çıkardı.

Sam tam bir yenilgiyle kalakaldı olduğu yerde.

Adam Sih değildi demek. Araptı. Lanet bir Filistinli Arap hem de.

Hostes şimdi korkunç palayla karşı karşıya kalmıştı. Kocaman tabancanın namlusu göğüsleri arasına gömülmüştü. Kadın elinden geleni yapıyor ama duyduğu dehşeti saklayamıyordu.

Filistinli, «Pilota telefon et!» diye bağırdı. «Uçak Cezayir'e gidecek. El Fetih böyle istiyor. Cezayir'e! Yalnızca Cezayir'e! Yoksa hepiniz öleceksiniz!»

«Elbette, efendim!» diye bağırdı hostes. «Uçak zaten Cezayir'e gidiyor! Varış yerimiz zaten orası, beyefendi!»

Arap çok şaşırmıştı. O delici bakışları birden donuklaştı. Bulanık gözlerinde soru işaretleri belirdi. Ama sonra birden yeniden bir canlılık geldi bakışlarına.

Kocaman palasını havada sallayarak bağırmaya başladı. Çığlıkları, yüksek basınca dayanacak biçimde yapılmış camları bile parçalayacak kadar tizdi.

«Aye! Aye! Arafat! Arafatı dinleyin Yahudi köpekler ve Hıristiyan domuzları! İnene kadar yemek de yok su da! Arafat'ın sözleri bunlar!»

Şam'ın bilinçaltının derinliklerinde küçücük bir ses, 'İşte şimdi sıçtın yavrum,' diye mırıldandı.

Sahne yönetmeni yüzünü buruşturdu; iki keman ve üç korna 'Musetta Valsi'nin kreşendosunda yine yanlış nota çalmışlardı. Final berbat olmuştu. Bir kere daha.

Çirkin sesin farkına bile varmamış olan orkestra şefine hatırlatmak için bir not yazdı. Ama anlaşılır bir şeydi bu; adamın kulakları iyi duymuyordu artık.

Sahne yönetmeni ışıkçının da ya uyumuş ya da tuvalete gitmiş olduğunu farkettiler. Işık Mimi yerine, sahne dışına kaymış, şaşkın bir flütçüyü aydınlatıyordu.

Bir not daha yazdı.

Sahnede ise bambaşka bir sorun vardı. İki sorun daha doğrusu. Kahvenin iki yana açılan kapıları yukardan aşağı asılmıştı. Seyirciler kapının altından sahne arkasında çıplak ayaklarını ovuşturanlarla, sıkıntıdan oralarını buralarını kaşıyanları görüyorlardı. İkinci sorun da sahnenin solundaki basamaktı. Basamak yerinden ayrılmış Rodolfo'nun bacağı olduğu gibi içeri girmişti.

Sahne yönetmeni içini çekerek iki not daha düştü.

Puccini'nin La Boheme'i oyuncular tarafından sergilenmekteydi. **Mannagia!**

Akşamın yirmi üçüncü notunu yazarken gişe yetkilisi gelip bir mesaj uzattı yönetmene.

Mesaj, Guido Frescobaldi içindi. Herhangi bir şey operayı seyretmekten daha iyi olacağı için sahne yönetmeni kağıdı açıp okudu.

Birden soluğu kesilir gibi olmuştu. Frescobaldi bunu görünce bayılacaktı. Seyirciler arasında bulunan bir gazete muhabiri, oyundan sonra Frescobaldi ile tanışmak istiyordu.

Son (ve tek) muhabir kendisiyle görüşmek istediğinde Guido'nun itirazlarını ve gözyaşlarını hatırlayan sahne yönetmeni

esefle başını salladı. Aslında bir değil iki muhabir gelmişti. Biri Roma'dan diğeri de onun Çinli meslektaş. İkisi de komünistti.

Frescobaldi'yi sarsan gazetecilerle görüşmek değil, bu görüşmenin sonucunda çıkan yazıydı.

Yoksul Opera Sanatçısı Halka Kültür Götürmek İçin Şarkı Söylerken, Kuzeni Papa, Ezilen Emekçilerin Terieriyle Lüks İçinde Yaşıyor!

Bu yalnızca başlığıydı. **II Popola** gazetesinde hikaye baş sayfada yer almıştı. Yazıda gazetenin kapitalizmin örgütlenmiş dinle olan ittifakının eşitsizliğine karşı tetikte olan muhabirlerinin dünyanın en güçlü ve en despot liderinin bu kendisine ikizi kadar benzeyen akrabasına karşı yaptığı vahşi adaletsizliği dile getirmek için sıkı bir çalışma yaptıkları bildiriliyordu. Guido Frescobaldi kendini sanatına feda ederken, kuzeni Papa Francesco, önüne geleni soyup soğana çevirmekteydi. Guido yeteneklerini kitlelerin yararına kullanıyor, maddi çıkar gözetmiyor, katkılarının insan ruhunu yüceltmesiyle mutlu oluyordu. Oysa kuzeni Papa, korkuttuğu yoksullardan para sızdırma yöntemine hiçbir yenilik getirmeden işini sürdürmekteydi. Guido Frescobaldi yeryüzünde yaşayan bir azizdi; kuzeni de, hiç kuşkusuz katakomblarda, çevresi hazinelerle dolu olduğu halde, alemler yapan yeraltı şeytanı...

Sahne amiri Guido'nun ne kuzenini ne de yeraltı alemlerini bilirdi, ama Frescobaldi'yi iyi tanırdı. **II Popolo**'nun muhabiri kendilerinin tanıdığı Guido'ya hiç benzemeyen birinden söz etmekteydi. Ama ne var ki, Milano dışındakilerin hakkında yazılar okudukları **bu** Guido'ydu. **II. Popolo** bir başyazıda bu hikâyenin Çin de dahil olmak üzere bütün Sosyalist ülkelerde yayınlanacağını belirtiyordu.

Frescobaldi, nasıl da çığlık çığlığa bağırıyordu! Kükreme-
leri gerçekten utanan bir insanın itirazlarıydı. Sahne yönetmeni

Guido'yu perde arasında bulup notu vermeyi düşündü. Gidip odasına koysa nasıl olsa görüp de okumazdı. La Scala Minuscula, dünyaca ünlü operanın beşinci sınıf bir şubesiydi. Burası hem bir eğitim yeri, hem de müzik dünyasının mezarlığıydı. Acemiler titrek kanatlarını burada çırpırlar, yokuş aşağı inmiş olanlar da Büyük Şef kendilerini gökyüzündeki o görkemli galaya çağırana kadar burada çalışır dururlardı.

Sahne yönetmeni sonunda Guido'yu bir kenarda kıstırıp notu okudu. O gece seyirciler arasında kendisiyle konuşmak isteyen bir kadın muhabir vardı: Signora Greenberg. Kendisini Amerika Birleşik Devletler Silahlı Kuvvetleri Haberalma Servisi göndermişti. Sahne yönetmeni Signora Greenberg'in notuna bunu neden eklediğini biliyordu. Komünistlerin o korkunç şeyleri yazmasından bu yana Guido gazeteden gelenlerle konuşmuyordu. Hatta Papa'ya olan benzerliğini azaltmak için bıyık ve sakal da bırakmıştı.

Komünistler çok aptaldı. Il Popolo, adeti olduğu üzere Vatikan'la uğraşıyordu, ancak onlar da kısa zamanda herkesin bildiği şeyi öğrenmişlerdi: Papa Francesco kötülenecek adam değildi. Aksine çok iyi bir insandı.

Sahne yönetmeni, Guido Frescobaldi de iyi bir insan, diye düşündü. Pek çok gece şarap şişesi başında sabahlamışlardı. Bu orta yaşlı suflörle yaşamını müziğe adanmış olan yaşlı karakter oyuncusu.

Frescobaldi'nin gerçek hikayesi bir dramdı. Puccini'ye lâ-yık bir dram hem de!

Bir kere adam yalnızca sevgili operası için yaşardı. Bunun dışında her şey önemsizdi. Bedeni ile müziksever ruhunu bir arada tutmak için gerekli şeylerdi. Yıllar önce evlenmişti. Altı yıl sonra karısı altı çocuğunu alıp Padua'ya babasının pek o kadar da küçük, olmayan çiftliğinin güvenliğine dönmüştü. Frescobaldi'nin durumu da aslında pek kötü sayılmazdı. Geli-

rinin kendisi için yeterli olmaması kendisinin böyle istemesin□ dendi. Frescobaldiler iyi halliydiler; akrabaları Bombaliniler ise üçüncü oğullarının kiliseye girmesine izin verecek kadar zengindiler.

Ama Guido dini, ticari ve tarımsal her şeye sırt çevirmişti, O yalnızca müziği ile operasını istiyordu. Babasıyla annesine kendisini Roma'daki akademiye göndermeleri için uzun uzun yalvardıktan sonra gittiği akademide bu tutkusunun yeteneklerini kat kat aştığı anlaşıldı.

Frescobaldi'nin Latin ırkına özgü o ateşi ve ruhu vardı ama kulağı yoktu. Baba Frescobaldi ise durumdan hiç hoşnut değildi; Guido'nun düşüp kalktığı insanlar işsiz güçsüz kimselerdi, öyle de garip giyiniyorlardı ki.

Guido yirmi iki yaşına gelince babası Padua'nın kuzeyindeki köylerine dönmesini emretti. Guido sekiz yıllık öğrenimi süresince hiçbir ilerleme kaydedememişti. Müzik dalında da olsa hiçbir iş bulamamıştı, kendisi için müzikle ilgili bir gelecek görünmüyordu ufukta.

Guido'nun ise bunlara aldırdığı yoktu. Önemli olan müziğe ilişkin her şeye kendini kaptırmaktı. Babası bunu anlamı□ yordu. Ama evden gelen para kesilince genç köyüne dönmek zorunda kaldı.

Baba Frescobaldi oğluna, koca bulmakta güçlük çeken kuzeni Rosa Bombalini ile evlenmesini söyledi, düğün armağanı olarak kendisine bir fonografo verecekti, o zaman istediği kadar müzik dinlerdi. Ayrıca eğer Rosa ile evlenmeyecek olursa eşek sudan gelene kadar dayak yiyecekti.

Böylece, kuzeni ve kayınbiraderi Peder Giovanni Bombalini Vatikan'da eğitim görüp yabancı diyarlara gönderildiği altı yıl süreyle Guido Frescobaldi de yüz elli kiloluk Rosa ile yaşamak zorunda kaldı.

Yedinci evlilik yıldönümü sabahı artık dayanamayacağını

anlayıp pes etti. O sabah uyandığında bağıırıp çağırmaya başladı, camı çerçeveyi indirdi, mobilyaları parçaladı, Rosa'ya kendisinin ve altı çocuğunun hayatında gördüğü en iğrenç yaratıklar olduğunu söyledi.

Basta!

Yeterdi bu kadarı artık!

Rosa çocuklarını toplayıp baba evine döndü, Guido da babasının lokantasına gitti, adamın yüzüne bir çanak domates salçası geçirip Padua'yı terketti. Milano'ya gidiyordu.

Dünya kendisine büyük bir tenor olma fırsatı vermeyecekse, hiç olmazsa büyük şarkıcıların, büyük müziğin yanında olacaktı.

Helaları temizleyecek, sahneleri süpürecek, kostümleri onaracaktı. Ne olursa olsun yapmaya hazırdı.

La Scala'da yaşayacaktı!

Ve kırk yıldır da 'dediğini yapıyordu. Helâ temizleyiciliğinden süpürgeciliğe, yırtık sökülük dikmekten mızrakları taşımaya yükselmişti. Sonunda sahnede birkaç sözcük konuşmasına izin verildi. **Şarkı değii. Guido... konuşur gibi, tamam mı?** Adamın duygularının açıklığı kendisini operaseverlerin pek titiz olmayanları arasında hemen sevdirmişti. La Scala Minuscula'da. Biletlerin daha ucuz olduğu yerde.

Frescobaldi artık bir demirbaş olmuştu. Provalarda herkese yardım eder her yere koşar, suflörlük yapar, gelmeyenlerin yerine geçer, ezberler okurdu. Bilgisi inanılmayacak kadar engindi.

Guido'nun kimseye bir zararı dokunmamıştı bunca yıl boyunca. Tek olay o Popolo muhabirinin kuzeni Papa'yı karalamak için kendisini kullanması olmuştu. Neyse ki Komünist yazar Frescobaldi'nin Papa'nın kızkardeşi ile evli olduğunu öğrenememişti. Rosa Bombalini otuz yıl önce aşırı yemekten öldüğü için bu çok güç bir durum yaratırdı yoksa.

Sahne yönetmeni Frescobaldi'nin soyunma odasına koştı. Geç kalmıştı ama. Guido ile konuşan kadın kuşkusuz Signora Greenberg'di. Kadın çok Amerikalı ve çok esaslıydı. İtalyan□ cası biraz garipti ama. Esniyor gibi konuşuyordu, ancak hiç de uykusu gelmişe benzemiyordu.

«Signor Frescobaldi, amacımız Komünistlerin yazdığı o çirkin şeyleri yalanlamak olacak.»

«Ah, evet! Lütfen! Kötü insanlardı onlar! Kuzenim Papa' dan daha iyi bir insan yoktur yeryüzünde. Ona getirdiğim utançtan yerin dibine geçiyorum.»

«Eminim o sizin gibi düşünmüyordur. Sizden övgüyle söz ediyor.»

«Öyledir o işte!» Frescobaldi'nin gözleri yaşarmıştı. «Çocukken tarlalarda oynardık. Giovanni, özür dilerim yani Papa Francesco, kardeşlerimin ve kuzenlerimin içlerinde en iyisiydi.»

«Sizi tekrar göreceğine seviniyor,» dedi Signora. «Daha kesin zamanını saptamadık ama kendisiyle bir resim çektireceğinizi umuyor.»

Guido Frescobaldi kendisini daha fazla tutamadı. Onurundan hiçbir şey kaybetmediği halde tek ses çıkarmadan hüngür hüngür ağlamaya başladı. «Öyle iyi bir insandır ki. O korkunç yazı çıktığında bana kendi el yazısıyla bir mektup göndermişti. 'Guido, kuzenim ve dostum: Neden bunca yıl sakladın kendini? Roma'ya geldiğinde lütfen beni görmeye gel. Seninle bahçede bocce oynarız. Seni kutsarım, Giovanni,» Frescobaldi makyaj havlusunun ucuyla gözlerini sildi. «Ne bir öfke ne de bir hoşnutsuzluk belirtisi. Ama ben hiç öyle büyük bir insanı rahatsız eder miyim. Ben kimim ki?»

«O, olanlarda senin suçun bulunmadığını biliyordu. Kuzenin bu komünist aleyhtarı hikayeyi hazırladığımızı bilmemesi gerek ama. Politika öyle bir şeydir ki...»

«Ben ağzımı bile açmam,» dedi Guido. «Sizden haber alın-caya kadar beklerim, sonra Roma'ya gelirim. Eğer o gün ro-lüm varsa yardımcımı bırakırım yerime. Seyirciler sahneye çü-rük meyve atarlar belki, ama Francesco için herşeyi yaparım.»

«Buna çok sevinecek.»

Frescobaldi öne eğilip, alçak bir sesle, «Bu bıyığımı ke-since tıpatıp kuzenime benzediğimi biliyor musunuz?» diye sordu.

«Yani gerçekten birbirinize benzer misiniz?»

«Çocukluğumuzdan beri hem de.»

«İşte bu aklıma bile gelmemişti. Ama şimdi siz söyleyin-ce ben de biraz benzetir gibi oldum.»

Sahne yöneticisi kapıyı sessizce kapattı. Aralık kapının önünde durmuştu, kendisini de görmemişlerdi. Konuşmalarını kesmenin anlamı yoktu. Soyunma odası çok küçük olduğu için Guido rahatsız olabilirdi. Demek Frescobaldi kuzeni Papa'yı görmeye gidecekti, ha! Buonnissimo! Belki de Kutsal Pederden La Seal a Minuseula için birkaç kuruş para kopartabilirdi. Buna ihtiyaçları vardı doğrusu.

«Aye! Ei Fetih!, Aye!»

Filistinli teröristler çığlıklar atarak çıkış kapısından geçip Dar el Beida havaalanının pistine ayak bastılar. Birbirlerini ku-caklayıp öpüştüler, palalarını salladılar. Talihsizin biri neşe anında parmağının ucunu koparmıştı ama gürültüde pek ilgi uyandırmadı bu. Sıçan gözün liderliğinde alanı çevreleyen tel örgüye doğru koştular.

Kimse kendilerini durdurmaya kalkışmamıştı. Yetkililer bu

dalaların alanı bu biçimde terketmeleri gerektiğini anlıyorlardı. Terminale girip de kapıdan çıkacak olsalar bir dereceye kadar utanacaklardı. Üstelik ne kadar çabuk defolup giderlerse o kadar iyiydi. Turizme pek bir katkıları olmuyordu nasıl olsa.

Son Filistinli de uçaktan çıkınca Sam doğruca mutfak bölümüne koştu. Ama boşuna. Bu bunalım sırasında Air France kendini kaybetmemiş, yiyecekleri gelecek yolculara saklamak için çelik tepsileri kilitlemişti.

«Ben bir iki lokma yemek yiyebilmek için dünyanın parasını verdim,» diye bağırdı Sam.

«Kusura bakmayın,» diye boş boş gülümsedi hostes. «Kurallar inişten sonra yemek vermemizi yasaklıyor.»

«Kaçırılmıştık ama!»

«Biletinizde Cezayir yazıyor. Biz de Cezayir'e geldik. İndik de. İnişten sonra yemek servisi yoktur.»

«İnsanlık değil bu!»

«Bu, Air France'tır, mösyö.»

Devereaux Cezayir gümrüğünden elinde oyun kağıdı gibi tuttuğu dört tane beşer dolarlık banknotla geçti. Gümrükçülerden dördü birer banknot aldılar, gülümsediler, bavullarını açmadan adamı yolcu ediverdiler. Sam doğruca havaalanı lokantasına gitti.

Lokanta kapalıydı. Dini bir bayram günüydü.

El Khettabi Cadesindeki Aletti Oteline taksiyle gitmek ne sinirlerini yatıştırmıştı ne boşluktan guruldayan midesini. Araba eski, sürücü de arabasından kat kat yaşlı, yol tehlikeli virajlarla doluydu.

«Çok özür dileriz Mösyö Devereaux,» dedi esmer tenli otel katibi. «Cezayir sabah güneş doğana kadar oruç tutuyor. Hazretti Muhammed'in emri bu.»

Sam mermer tezgahın üzerine eğilip alçak bir sesle, «Bakın, ben herkesin kendi bildiğince dininin gereklerini yerine

getirmesine saygı duyarım, ama karnım çok aç, biraz da param var...» diyecek oldu.

«Mösyö!» Cezayirli otel katibinin gözleri dehşetle irileşti, bir elli kadar boyunu gösterecek biçimde doğruldu. «Hazreti Muhammed'in emri! Allah'ın emri!»

• «Aman Tanrım! Gözlerime inanamıyorum!» Yüksek tavanlı, loş lobiden yükselen sesin sahibi gölgeler arasındaydı. Sam, m farketdiği tek şey bunun boğuk ve dişi bir ses olduğuydu. Belki daha önce de duymuştu bu sesi, pek emin değildi. Bir Cezayir oruç ayında, bir Cezayir otelinin köşesinde ve açlıktan ölmek üzereyken neden emin olabilirdi ki!

Kadın tavandan sızan ışıkların arasından geçerken ortaya bütün görkemiyle havayı yaran iki kusursuz göğüs çıktı.

Dolgun ve Yuvarlak. Şaşırmış görünmesine neden bile yoktu. On milyon., otuz milyon... kırk milyon artık kendisini şaşırtmıyordu. İki numaralı Bayan MacKenzie Hawkins neden şaşırtacaktı ki.

Kadın yatakta sırtüstü yatan erkeğin alnına serin nemli bir havlu bastırdı. Altı saat önce ayakkabılarını, çoraplarını ve gömleğini çıkartmış yatmasını söylemişti. Ve artık titrememesini emretmişti. Bu arada da Naziler, tavuk pislikleri, gitmeleri gereken yere gittiği için uçağı havaya uçurmaya çalışan çılgın Araplardan söz etmemesini de.

Ama bu altı saat önceydi. Bu arada Şam'ın aklından ne MacKenzie Hawkins, ne Azaz □Varak diye bir şeyh ne de Pa□pa'nın kaçırılması kalmıştı.

Kadın çılgınlığın boyutlarını ürkütücü bir karabasanın boyutlarına indirebilmişti sonunda.

Adı Madge'di; bu kadarını hatırlıyordu. Regina Greenberg'

in odasında yanındaki fasulye çuvalı gibi koltukta oturmuş, sözlerini vurgulamak istedikçe kendisine dokunmuştu. Bunu çok iyi hatırlıyordu, çünkü her eğildiğinde Dolgun ve Yuvarlak köylü buluzundan fırlayacak gibi olmuştu. Şimdi üzerindeki ipekli bluzdan fırlayacak olduğu gibi.

Madge, o boşuk, soluksuz sesiyle, «Biraz daha dayan,» dedi. «Resepsiyondan mutfaktan çıkacak ilk tepsinin sana getirileceğini söylediler. Sakin ol artık.»

«Bir daha anlat.»

«Yiyecekleri mi?»

«Hayır, burada ne işin olduğunu. Yemeği düşünmeyi unuturum belki.»

«O zaman yine saçmalamaya başlarsın. Bana inanmıyorsun ki.»

«Belki de hikayende iyi anlamadığım bir şey vardı...»

«Benimle dalga geçiyorsun.» Madge tehlikeli bir biçimde öne eğilip Şam'ın alnındaki havluyu düzeltti. «Pekâlâ. Kısa ve kesin. Merhum kocam Afrika sanat eserleri ithal ederdi. Sanat galerisi California'nın en büyük galerisiydi. Öldüğünde on yedinci yüz yıl Musso □ Grossai heykellerine 100.000 dolardan fazla para bağlamış bulunuyordu. Benim beş yüz çıplak pigmi heykeliyle ne işim Var? Yerimde olsaydın sen de aynı şeyi yapardın. Teslimi önlemek ve parayı geri almaya çalışmak! Cezayir de bu işin merkezi... İşte yine başladın!»

Devereaux'un elinden bir şey gelmiyordu, kahkahadan gözyaşları boşanmaya başlamıştı yine. «Özür dilerim. Bu, gözü başka çöplüklerde olan kocadan ayrılıp Londra'da bir tatil yapmaktan öyle çok yaratıcı bir şey ki... Ya da Berlin'de aşçı kursundan. Şahane bir şey. Tanrım! Beş yüz çıplak pigmi! Bunu sen mi buldun, yoksa Mac mı?»

«Çok kuşkulusun.» Madge bilmiş bilmiş gülümseyip havlu-yu aldı. «Böyle her şeyden kuşkulunarak yaşanmaz ki. Bunu

buzlu suya hatırayım bir daha. Kahvaltı on beş yirmi dakikaya kadar gelir.» Kadın yataktan kalkıp pencereye yürüdü. Yeni günün ilk ışıkları görünmüştü. «Güneş doğdu işte.»

Devereaux şafak ışığının aydınlattığı kadına baktı. Yüzü genç bir kadın yüzü değildi, ama gençlikten daha iyi bir şeye sahipti. Yılları kabul eden ve onlarla alay eden bir açık yüreklilik. Şam'ı çok etkilemişti bu.

«Müthiş bir insansın,» dedi.

«Sen de öyle. Bir dostumun dediği gibi, yakından tanımak isteyeceğin bir yüze sahipsin. Bakışların dürüst. Arkadaşım 'gözlere dikkat et, özellikle kalabalık arasında, onların seni dinleyip dinlemediklerini öğren" derdi. Doğrusunu istersen Mac demişti bunu. Uzun yıllar önce. Saçma değil mi? Dinleyen gözler.»

«Hiç de saçma değil. Gözler gerçekten dinler. Benim de Washington'da sık sık kokteyle partilere giden bir dostum vardı. Kalabalık arasında dolaşırken hep 'hamburger' derdi. Başka hiçbir şey söylemezdi. Çevresindeki insanların yüzde doksan 'çok ilginç, bu konudaki istatistiklere bakmalıyım' ya da 'bunu bakan yardımcısına söylediniz mi?' dediklerini anlatırdı. Bunları söyleyenlerin gözleri hep fıldır fıldır dönermiş; önemsiz bir kişiydi dostum, yani.»

Madge hafifçe güldü. Bakışları karşılaştı. «Bana ise çok önemliymiş gibi geldi,» dedi.

«Sen de çok iyi bir insansın.»

«Öyle olmaya çalışırım. MacKenzie pek çok insanın insanlarla ilişki kurmak gibi doğal bir eğilimden kaçtıklarını söylerdi. Sanki insanları düşünmek bir zayıflıkmış gibi. Ben şimdi gelirim.»

Banyo kapısı açıldığında Madge eşikte durup bilerek gülümsedi erkeğe. Görüntüsünün neler yarattığını bilen gözleri neşeyle parıldıyordu. Eteğini çıkarmıştı. Şimdi göğüslerini fil□

sa söylediğim şey benim kulaklarımın başına gelebilir. Derhal Tizi Ouzou'ya gitmemiz gerek.»

«Tizi... ne?»

«Ouzou, Bay Devereaux.»

«Ouzou mu? Ouzou mu dediniz?»

Birden hiçbir uyarı olmadan beklenmedik bir şey oldu. Madge telefonu elinden kaptı.

«Ver şunu bana! Ben Tizi Ouzou'yu bilirim, kocamla bir kere orada kalmıştık. Korkunç bir yerdir... Her kimsen bana bak, arkadaşımın Tizi Ouzou'ya gitmesini istemek için çok iyi bir nedenin olmalı. Cehennem dibidir orası! Ne adam gibi bir otel, ne bir lokanta, hatta ne de doğru dürüst bir tuvalet vardır orada!»

• Kadın iki üç saniyede bir başını sallayarak dinlemeye başladı. Telefondaki yakarma çok daha belirgindi şimdi.

«Madge bu işi ben kendim...»

«Sen sus! Bu orospu çocuğu Cezayirli bile değil... Evet... Evet... Pekâlâ. İkimiz de geleceğiz öyleyse!.. Canın isterse, seni çöl sivrisineği seni! Başka yolu yok bunun!.. Bana ne, kulaqlar senin, tatlım... Bir şey daha var. Oraya geldiğimiz anda arkadaşşıma mükellef bir yemek çıkarılmasını istiyorum, tamam mı?.. Bisküvi ya da deve boku değil hem de! Pekâlâ! Beş dakika!»

Kadın telefonu kapatıp çıplak ve solgun olan Şam'a baktı.

«Çok iyisin ama, bu yaptığın hiç de...»

«Aptallaşma. Sen bu insanları tanımazsın. Sert olman gerek. Aslında o lanet kamalarına rağmen zararsızdırlar. Üstelik seni bir an bile gözümden ayırır mıym sanıyorsun? Öyle tatlı şeyler düşündüğünü gözlerimle gördükten sonra hem de...» Kadın uzanıp Şam'ı bir daha öptü. «Çok etkileyici doğrusu...»

Devereaux o zayıf haliyle hayâl görmeye hazırdı ama Alet ti'nin lobisinde kendilerini bekleyen iki araba hiç de hazırlıklı değildi.

Peter Lorre ile Boris Karloff. Son fotoğraflarından biraz daha genç, ama onun dışında kesin olarak onlar.

Bundan sonraki yirmi dakikayı pek hatırlamıyordu. Yine de kafasını toplaması gerekiyordu. Azaz Varak (her kimse ve: her neredeyse) yatırımcıların sonuncusuydu. Sam, karşı stratejisini geliştirmeye başlamıştı artık.

Peter Lorre arabayı süren Boris'in yanına oturmuştu. Araba sabah saatinin boş sokaklarında yıldırım gibi gidiyordu. Dimdik bir yokuştan çıkarlarken Devereaux Dar el Bedia havaalanına doğru gitmekte olduklarını anladı.

«Uçağa mı bineceğiz?» diye sordu korkuyla.

«Elbette tatlım,» dedi yanında oturan Madge. «Tizi Ouzou iki yüz mil doğudadır. Arabayla gitmek ölümdür. Unutma, ben orada bulundum.»

«Unutmadım. Anlayamadığım burada benim yanımda ne aradığın. Neye. bulaştığını biliyor musun? Ne yaptığını biliyor musun?»

«Yardımcı olmaya çalışıyorum.»

Helikopterin içi Pennsylvania tren istasyonundan biraz küçüktü. Her yana yastıklar saçılmıştı, her koltuğun yanında süslü birer nargile vardı. Arka tarafta da açık bir mutfak bulunuyordu.

Havalandıktan üç dakika sonra Şam'a küçük bir fincan içinde zehir gibi bir kahve ikram edildi. Hafif bir kahve koku su vardı ama sıvı aslında bayat balıkla hindiba kokuyordu.

Sam kahveyi bir yudumda içti, yüzünü buruşturdu ve sıvı kendisine doldurup uzatan carsaflara sarılı ufak tefek in

ler yaptı, altındaki gaz deliğine bir kibrit tuttu. Bir yerlerden çıkarılan ucu lastik bir boru Şam'a uzatıldı.

Sam elindeki bu garip şeye baktı. Bir işe yaramayacağı kuşkusuzdu, ama ne de olsa ağza sokulacak bir şeydi ve şu anda hiçbir şey midesindeki o korkunç ağrı kadar berbat olamazdı. Marpucu dişlerinin arasına sokup derin bir nefes çekti.

İçine dolan duman değil, buhar gibi bir şeydi. Tatlı ve ekşi. Çok hoş bir şey aslında. Keyif verici.

Daha sık soluklar almaya başladı. Karşısında yastıklara serilmiş oturan Madge'a baktı. Birkaç nefes daha çekti. «Sevgilim, lütfen üstündekileri çıkarır mısın?»

«Ben olsam biraz ağırdan giderdim,» dedi kadın en kışkırtıcı fısıltısıyla.

Bir şey mi mırıldanıyordu? Sesi başka başka düzeylerden geliyor gibiydi.

«Önce bluzundan başla.» Sam, ağzından çıkan sözlerle kendisi de şaşıyordu. «Sonra yumuşak bir göbek dansı yaparken de eteğini...»

«İndir şunu aşağı!»

«Kalkmış mıydı ki?» Sam kadının kokusunu duyabiliyordu. Midesindeki korkunç kramplar gitmişti ürtük. Şimdi bütün vücudunu saran korkunç bir güç duyuyordu'içinde. Büyük işler başarabilirdi; Neydi... çöl rüzgarlarının sahibiydi. Gökğürültü sü prensiydi, yıldırımlar fırlatırdı. Judea'nın bütün aslanların yürekliğini kendisinde toplamıştı.

«O içtiğin Lucky Strike sigarası değil, saf eroin.»

«Ne...?» Bilgi beyninin hâlâ çalışan küçücük bir bölümüne girdi. Ne bok yiyordu burada? Marpucu ağzından atıp helikopteri dengede tutmaya çalıştı. Bir şey durmadan dönüyordu çevresinde bu ancak helikopter olabilirdi. Judea aslanı porsuyor, yerini uyuz bir kedi alıyordu.

O sırada pilot bölmesinden gelen Peter Lorre'un sesini duydu. «Tizi Ouzou'nun güney güneydoğusu yönünde uçuyoruz.»

«Neden ama?» Madge sıkıldığını saklamaya gerek görmedi. «Siz Tizi demiştiniz. Rue Joucif'de dostlarım vardır, pis herif! Merhum kocam Cezayir hükümetine büyük yardımlarda bulunmuştu.»

«Binlerce kere özür dilerim, Devereux'lu hanım, ama benim hükümetim Azaz Kuveyt'tir. Şeyhim, şeyhlerin şeyhi, şahinlerin gözü, aslanların...»

«Bana seslendiğin zamaaaan... bana seslen... diğın za aaman...» Sam birden şarkıya başlamıştı. Ya da kendisine şarkı gibi gelen sesler çıkarmaya.

«Sus, Binbaşı!» diye bağırды Madge.

«Bu gece seninle... birlikteee...»

«Lütfen susar mısın!»

«Çok uygun geldi,» diye mırıldandı Sam.

«Nereye gidiyoruz?» diye sordu Madge, Devereaux'ya çok dikkatle gözlenmesi gerek bir insanmış gibi bakan Araba.

«Tizi Ouzou'nun yetmiş mil güney doğusunda yalnız Bedevilerin geçtikleri bir çöl vardır. Gözlerden uzak olan bu yer böyle bir randevu için idealdir. Şeyhlerin şeyhi, bütün hanların tanrısı için orada bir kartal çadırı kuruldu. Muhteşem Azaz Varak kutsal krallığından uçakla oraya gelecek Devereaux adındaki köpekle konuşmak için.»

Watergate otelindeki yatağın üzerinde, sehpalarda, yerlerde, aynanın önünde, kanapenin sırtında haritalar serilmişti. Benzin istasyonlarının yol haritaları, demiryolu haritaları, yük

selti krokileri, jeolojik haritalar, 200, 600, 20000 ve son olarak da 7000 metreden çekilmiş hava fotoğrafları karmakarışık duruyordu.

İncelenen bölgenin her karış toprağını kapsayan 363 de fotoğraf vardı.

Hiçbir şey şansa bırakılmamıştı.

MacKenzie Hawkins beş dakika önce kesin kararını vermişti. Les Chateaux Suisses des Grand Siecles uluslararası emlak şirketi temsilcisi az sonra gelecekti. Gizlice, kuşkusuz, İsviçre Şatoları firmasının ilk kuralı tam bir gizlilikti.

Mac, İsviçre'nin Valais kantonunda, Zermatt'ın güneyinde gözlerden uzak bir şato seçmişti. Şato iki yüz dönüm arazisi içinde Matterhorn'un eteğindeydi ve hemen hemen girilmesi olanaksızdı.

Kafasını kurcalayan iki nokta vardı. Birincisi arazi. Toprağın kendi kafasındaki yere tıpatıp uyması gerekiyordu. Yolun her dönemeci, geliş ya da kaçışta rol oynayabilecek her iniş çıkış mümkün olduğu kadar aslına uygun olarak yapılmalıydı. Eğitim alanı savaş bölgesini yansıtmıyorsa manevranın hiçbir yararı olmazdı.

İkinci unsur da kolay erişme durumu olmamasıydı. Kiraladığı yere verdiği adla harekât üssü hem çevredeki yollardan hem de havadan saklı olmalıydı. Büyük parçaların birkaç saniye içinde saklanabileceği bir yer. olmalı, burada en aşağı bir düzine insan en az sekiz hafta yaşayıp eğitim görebilmeliydi.

Sözkonusu şato bütün bu özelliklere sahipti. Ayrıca Zürihten de çok uzak sayılmazdı. Shepherd Şirketinin sermayesi Zürih'e havale edilecekti. Devereaux sermayenin bu tek yerde toplanma işini başarırdı. Şatonun kira kontratını da incelerdi ayrıca.

Otel odasının kapısı hafifçe tıklatıldı. MacKenzie harita

larının üstüne basmamaya çalışarak gidip kapının yanında durdu.

«Mösyö Dartanyan mı?» Le Chateau Suisse hep takma ad kullanırdı.

«Evet, sayın general.»

Hawkins kapıyı açınca karşısında orta yaşlı, iripe, sıradan! bir adam gördü. Adamın hafifçe briyantınlanmış bıyığı bile sıradan, diye düşündü. Kalabalık içinde seçilmesi olanaksızdı, aşırı hiçbir yanı yoktu.

«Size gönderdiğimiz bilgileri incelemiştiniz,» dedi Mösyö Dartanyan, gereksiz sözlere yer vermeden. Atmaca bunun için minnettardı kendisine.

«Evet. Kararımı da verdim.»

«Hangisi?»

«Machenfeld Şatosu.»

«Ah, **La** Machenfeld! Magnifique! Şahane! O çayırlar üzerinde tarih yer almış, granit duvarları önünde savaşlar kaybedilip kazanılmıştır! Su tesisatı da modernidir. Fevkalâde bir seçim. Sizi kutlarım. Siz ve tarikat üyeleriniz çok mutlu olacaksınız.» Dartanyan cebinden Hawkins'in o güne kadar gördüğü en şişman zarfı çıkardı. Gizlilikle meraklı şirkette evrak çantası taşınmazdı. Şirket elemanları yalnızca bir tek iş için gerekli belgeleri taşırlardı yanlarında.

«Kira kontratı mı onlar?»

«Evet, sayın generalim! Her şey istediğiniz gibi hazırlandı, imzanıza kaldı iş. Bir de altı aylık kira, tabii ki.»

«Ondan önce koşullan bir kere daha...»

«Yeni koşullar mı var, generalim?»

«Hayır, yalnızca eskileri iyi anladığınızdan emin olmak istiyorum.»

«Ama generalim, her şey anlaşılmıştı. Koşulları siz kendiniz dikte ettiniz, politikamız gereği ben yazdım, taslağı da

onayladınız. İşte, bakın.» Adam Hawkins'e kağıtları verdi. «Müşterilerimizin isteklerini hiçbir zaman değiştirmedığımızı bildiğinizi sanıyorum. Biz yalnızca istenen şatonun adını yazar, müşterinin her isteği yazılmış mı diye bir kere daha kontrol ederiz.»

MacKenzie iki haritayı kaldırıp kendine oturacak bir yer açtı.

«Okuduklarımın duyduklarımın olduğundan emin olmak isterim.»

«İstediğinizi sorabilirsiniz. İsviçre Şatoları politikasına göre şirketin her elemanı tüm koşulları bilir. İşimiz tamamlanınca kontrat mikrofilme alınıp şirketin Cenevre'deki kasasına konacaktır. Sizin de aynı şeyi yapmanızı öneririz. Böylece hiçbir iz kalmış olmaz.»

Hawkins yüksek sesle okumaya başladı. «Kiracı söz konusu olan...» sonra biraz daha aşağısını okudu. «Kiracı ile kirala-
yan arasında bağlantı kurulamadığı takdirde... Çok güzel, sizler gizli harekât uzmanı olarak eğitilmişsiniz...»

Dartanyan gülümsedi, briyantini bıyıkları biraz gerildi. «Sö-
rularınızı bekliyorum, mösyö.»

Kontratta bütün kimlikler hiçbir zaman kimseye açıklan-
mayacak, hükümet ya da mahkeme yetkililerine bildirilmeye-
cekti. Ulusal ya da uluslararası hiçbir yasa bu kontrattan üstün
olamazdı. Tek yasa buydu. Ödemeler nakit ya da bloke çekle
yapılacaktı. Shepherd Şirketi ödemesini Kayman Adası'ndaki
bankası aracılığıyla yapacaktı.

'Kaynağın' açıklanması, örneğin bir dış merakı gidermek
için, gerektiğinde bu belirli bir biçimde yapılacaktı. Shepherd
Şirketinde 'kaynak' tarihi bir dini incelemek ve yaymak için
uluslararası iyilikseverlerden oluşmuş bir tür birlikti.

Bütün malzeme, nakliye ve hizmetler İsviçre Şatoları Şir-
ketince gizlice sağlanıp şirketin Zermatt, Interlaken, Chamonix
ya da Grenoble şubelerine sevkedilecekti. Machenfeld Şato

sunu yapılacak önemli teslimat geceyarısı ile sabahın dördü arasındaki saatlerde yapılacaktı. Mümkün olduğu takdirde sü-rücüler, teknisyenler ve işçiler Şirketin adamları arasından se-çilecekti. Bu olmadığı takdirde bu işleri İsviçre Şatoları'nın en az on yıl hizmetinde çalışmış olan adamları yapacaklardı.

Bütün ödemeler peşin olarak yapılacak, İsviçre Şatoları bu özel hizmetine karşılık yüzde 40 bir komisyon alacaktı.

«Bu epey bir para,» dedi MacKenzie.

«Bu çok geniş bir cadde,» dedi Dartanyan. «Biz dar so-kaklara alışmış olanlara hizmet götürmeyiz zaten. Danışma ücretimiz de bunun kanıtı.»

Evet öyle, diye düşündü Atmaca. Danışma ücreti, kira kont-ratı kaç olursa olsun, hatta ister yapılsın ister yapılmasin, 500.000 dolardı.

Hawkins kalemini aldı. «İyi "çalışıyorsunuz, Bay Dartan-yan.»

«Emin ellerdesiniz, efendim. Birkaç gün sonra yer yarılmış da, içine girmiş gibi gözden kaybolacaksınız.»

«Bundan memnun olacak pek çok insan var.» Atmaca kıs kıs gülerek imzasını attı: George Washington Rappaport.

Dartanyan MacKenzie'nin Kayman Adaları Amirallik Ban-kasının bloke çekini alıp çıktı. Çek 1.495.000 dolarlıktı.

Atmaca bir avuç fotoğraf alıp koltuğa oturdu. Ama şu an-da Machenfeld'e hayran kalacak zamanı olmadığını da biliyor-du. Sınırları içinde eğitecek personel olmadan beş para etmez-di Machenfeld. Ama iki kere Kongre Onur Madalyası almış olan Tümgeneral MacKenzie Hawkins nereye hangi yoldan git-tiğini çok iyi biliyordu. Sıfır noktasına daha birkaç ay vardı. Ama yolculuk başlamıştı.

Sam ile Madge ne yapıyorlar acaba, diye düşündü. Bu oğ-lan da epey geziyordu doğrusu!

Helikopter, altındaki çölde kum fırtınaları yaratarak iniyordu. Yerden kalkan toz bulutu öylesine yoğundu ki, Sam indiklerini ancak kızakların sert bir biçimde yere değmesiyle anladı.

Beklenilenden daha çok kalmışlardı havada. Küçük bir seyir sorunu çıkmıştı: pilot yolunu kaybetmişti. Azaz Varak'ın kartal çadırı yanlış yerde kurulamayacağına göre bunun bir pilot hatası olduğu kuşkusuzdu. Ama sonunda altlarında çadırları gördüler.

Kumlar yatışınca Peter Lorre kapıyı açtı. Çöl güneş gözleri kör edecek parlaklıktaydı. Helikopterden inerlerken Sam Madge'nin kolunu tuttu. Güneş körletici ise kumlar da kaynıyordu. «Hangi cehennemdeydiniz böyle?»

«Aye! Aye! Aye! Aye!»

Birden dört bir yanlarından çığlıklar koptu, çevrelerinde bir hareket farkedildi. Sarıklı Araplar, cübbeleri arkalarından beyaz yelkenler gibi dalgalanarak çeşitli çadırlardan üzerlerine doğru koşmaya başladılar. Peter Lorre ile Boris Karloff Şam'ın iki yanına geçip bir hayvan leşi gösteriyorlarmışçasına kollarını tuttular. Madge önde duruyordu. Bir mezbaha kesicisine emir vermek üzereymiş gibi, diye düşündü Devereaux. Cübbeter ve sarıklar iki sıra oluşturdular; aralarında elli metre kadar öteki büyük çadıra uzanan dar bir yol belirmişti.

Peter Lorre'un genizden gelen çığlığı havayı doldurdu. «Aye! Aye! Şahinin gözü! Yıldırımlar fırlatan! Bütün hanların tanrısı, şeyhler şeyhi!» Sonra Şam'a döndü. «Diz çok pis beyaz çakal!»

«Ne?» Devereaux karşı çıkıyor değildi, yalnızca kumun pantolonunu eriteceğini düşünüyordu.

Boğuk sesli Boris Karioff, «Bacaksız kalmaktansa diz çökmek daha iyidir değil mi?»

Kum gerçekten de çok rahatsızdı. Sam, insanca bir yak

laşımlla, çöl çizmelerinin üstünde çok kısa bir etek giymiş olan Madge'in ne yapacağını düşündü. Dönüp kadına baktı.

Bu insanca yaklaşıma hiç gerek yoktu. Madge diz çökme□ mişti. Bir kenara çekilmiş ayaktaydı.

«Ayee! Yıldırım ve gökgürültüsü prensi geliyor!» diye bağırdı Peter Lorre.

Yıldırım ve gökgürültüsü prensi ufak tefek bir Araptı; çadırın önünde Devereaux'nun o güne kadar gördüğü en çirkin yüz belirmişti. İri ve gaga burnun altında adamın ağzı gerçekten aşağıya doğru kıvrıktı. Örtülerinin altından görülebildiği kadarıyla derisinin rengi hastalıklı bir bejdi, bu da şiş gözlerinin altındaki kara gölgeleri daha da belirginleştiriyordu.

Azaz□Varak başını sallaya sallüya yaklaştı. Yalnızca Madge'a bakıyordu. Konuşmaya başladığında sesinde otoriter bir hava seziliyordu.

«Aslan ininin kadınları, haremim... hiçbiri benim sorumluluklarımı anlamıyorlar. Bir deve ister miydiniz, hanımefendi?»

Madge da kendine özgü otoriter havayla başını salladı. Azaz□Varak gözlerini kadından ayırmadı.

«İki deve peki? Ya da uçak?»

«Yas tutuyorum,» dedi Madge. «Zengin şeyhim geçen ay öldü. Yaasları bilirsiniz.»

Azaz□Varak'ın şişkin gözleri düş kırıklığıyla doldu, dudaklarını şapırdattı. «Dinimizin korkunç yükleri,» diye içini çekti. «Daha iki ayınız var. Allah şeyhinize rahmet eylesin. Belki de süreniz dolunca saraylarımı ziyaret edersiniz.»

«O zaman düşünürüz. Şu anda refakatçim çok aç. Allah onun beni korumasını istiyor, açlıktan bayılacak olursa bunu yapamaz.»

Azaz □Varak bir hayvan leşine bakıyormuş gibi baktı Sam'dan yana. «İki görevi var şu halde. Biri değerli, diğeri iğrenç Gel, köpek. Gel, kartalın çadırına.»

«Yemekler orada mı?» diye Devereaux en sevimli gülümsemesiyle ayağa kalktı.

«İşimiz bitince soframda yemek yersin. Dua et de çöl karla kapanmadan işi bitirelim. O lanet sözleşmeyi getirdin mi?»

Devereaux başını salladı. «Sen de biftek getirdin mi?»

«Sus!» diye bağırdı Peter Lorre.

Azaz Varak Madge'a döndü. «Hanımefendi, uşaklarım her istediğinizi yerine getireceklerdir. Saraylarım gerçekten çok güzeldir, onları severdiniz.»

«Çok hoş olurdu. Bir ay sonra bakalım nerede olacağım, o zaman düşünüyoruz.» Madge Azaz Varak'a bakıp göz kırptı. Adam dudaklarını şapırdattı. bir süre, sonra parmaklarını şaklatıp kartal çadırına doğru yürüdü.

Dakikalar çeyrek saatlere, bunlar saate, saat iki saate dönmüştü, Devereaux artık ölümünün yakın olduğunu düşünüyordu. Gelecek vaad eden bir hukuk mesleği Kuzey Afrika'da Tizi Ouzou diye saçmasapan bir yerin yetmiş mil güneyindeki çölün ortasında yok olmak üzereydi.

Bu sonu komik yapan şey Azaz Varak'ın Shepherd Şirketinin ortaklık sözleşmesinin her satırını büyük bir dikkatle okuması ve sonra bunu omuzundan bakan sekiz Arapla tartışmasıydı. Her sayfa, sanki başka sayfalar yokmuş gibi, tek tek taranıyor, didik didik ediliyor, orada olmayan anlamlar çıkarılıyordu. Sam korkunç bir şey keşfetmişti: her avukatın geçimini sağlayan o karmaşık hukuksal saçmalıklar şimdi onun ölümüne neden olacaktı.

Çılgınca bir fikir geldi aklına: bütün hukuksal belgeler yemekler arasında anlaşılacak üzere yazılsa ve anlaşılardan yemek yenmeyeceği belirtilse adalet düzeyi çok daha yüksek olacak, tanıdığı avukatlardan pek çoğu da işsiz olacaktı.

Azaz Varak'ın adamlarından biri arada sırada yanına geliyor ve kusursuz bir ingilizceyle belirli bir maddenin ne anlama

geldiğini soruyordu. Devereaux bunun klişeleşmiş bir madde olduğunu ve önem taşımadığını söylüyordu.

Peki önemli değilse neden dili bu kadar karıştı? Yalnızca önemli maddeler karmaşık sözcüklerin ardına saklanırdı; aksi halde karışıklığa neden yoktu ki.

Ayrıca, iyi şeyler açıkça dile getirilirdi; bulanıklığın ardına gizlenen şeyler değersizdi. Klişeleşmiş değersiz mi demekti?

Bir ara Sam artık bu kadarına dayanamayıp tiz bir çığlık kopardı.

Hepsi o kadar.

Azaz □Varak'la adamları dönüp ona baktılar. «Haklısın,» der gibi başlarını sallayıp yine birbirlerine bağırmaya başladılar.

O anda bir karanlık perdesi örter gibi oldu Şam'ı, sonunun geldiğini anlamıştı, şeyhler şeyhinin sesini duydu karanlıklar içinden.

«Kuzeyin karları çöle geldi, lanet adam. Bu pis kâğıtlar kum fırtınasında develerin ayak izleri gibi anlamsız. Allanın gazabını ya da belirli uluslararası yetkililerin gazabını çekecek bir şey yok bunlarda. Biz iyiliksever ve bilge bir kişi olarak imzamızı attık. Seni pis köpek seni!»

Azaz□Varak üstüne oturduğu yastıklardan kalkıp adamlarıyla çadırın arka tarafındaki ipekli perdenin ardında kayboldu.

Peter Lorre, elinde limited şirketi sözleşmesi olduğu halde Şam'ın yanına geldi. Belgeyi Şam'a uzattı. «Bunu hemen cebine sok. Şahinin gözü bir daha görmesin bu pisiği.»

«Şahin yenir mi?»

Ufak tefek Arap şaşkınlıkla baktı Şam'a. «Gözlerin yuvalarında dönüyor, Abdül Devereaux.»

«Yemek yiyecek miyiz?»

«Elbette. Hanların tanrısı en sevdiği yemeği hazırlattı: haşlanmış deve yumurtası ve çöl faresi işkembesi.»

«Ayeeeeee!» Devereaux'nun yüzü sapsarı kesildi, birden

havaya fırladı. Her şey bitmişti artık. Sonu gelmişti. Ne olursa olsun bunu düşünmeksizin karşılayacaktı. Kilimlerin yastıkların üstünden atlayıp kuma çıktı. Güneş batıyordu, sonu çöl ufkuna gömülen turuncu bir güneş altında gelecekti.

Haşlanmış deve yumurtası! Fare işkembesi!

«Madge! Madge!»

Kadına bir erişebilseydi. Hiç olmazsa annesine ve Aaron Pinkus'a ölümünü bildirirdi. Kahramanca öldüğünü bilsinler□ di.

«Madge! Neredesin, Madge?»

«Hey, tatlım! Buraya gel, bak ne buldum! Koş!»

Sam dizlerine kadar kuma batmış, susuzluktan dudakları çatlamış bir halde döndü. Elli metre kadar ilerde bir grup Arap helikopterin çevresine doluşmuşlar, pilot bölmesine bakıyorlardı.

Devereaux gelince Araplar homurdandılar ama bir yol da açtılar. Sam camın kenarına tutunup kuma iyice batmış olan helikopterin içine baktı.

Helikopterden küçücük bölmeyi dolduran bir parazit sesi geliyordu. Madge yardımcı pilot koltuğundaydı, bluzunun düğmeleri iyice açılmıştı.

Sam parazit arasında bir ses duyunca birden donup kaldı, açlık ve yorgunluk yerini dehşete bırakmıştı şimdi.

«Midgey! Midgey, kız! Orada mısın?»

«Buradayım, Mac! Sam geldi. O bilmem ne ile işi bitirmiş.»

«Yok canım! Sam nasıl peki?»

«Aç, hem de çok aç.» Madge usta hareketlerle telsizin düğmelerini çeviriyordu.

«Yemek için çok zamanı olacak. Bir ordu midesi ile hareket eder, ama önce ateş bölgesini terketmesi gerekir. Sırtından kurşunu yemeden! Kâğıtları almış mı?»

«Cebinde görüyorum...»

«Esaslı avukat, bu çocuk! Çok yükselecek! Şimdi hemen kaçın oradan, Midgey. Onu Dar el Beida'ya götür, Zermatt uçağına yetişsin. Tamam mı?»

«Anlaşıldı, tamam.» Madge bir bilgisayar programcısıymış gibi sekiz on düğmeyi açıp kapattı. Sonra Şam'a bakıp gülümsemi. «Çok rahat edeceksin, Sam. Mac gerçekten bu tatili hak ettiğini söylüyor.»

«Kim? Nerede...?»

«Zermatt, tatlım. İsviçrededir.»

üçüncü kesim

17

İnce ve soylu yüz hatları kuşaklar boyu süre gelen soyluluk görevi belirten Kardinal Ignatio Quartze Vatikan'daki odasının kalın halıları üstünde öfkeyle yürüyerek Aziz Peter Alanına bakan pencerenin önünde durdu. Dudakları öfkeyle kasılmıştı, burundan gelen sesi bir kurşun vınlaması gibiydi.

«Bombalini köylüsü fazla ileri gidiyor artık! Tanrı yardımcımız olsun ama kendisini seçen bizler için bir yüz karası olmaya başladı.»

Kardinalin karşısında şişmanca, çocuksu yüzlü bir papaz

cübbesinin izin verdiği kadar bir rahatlıkla odanın ortasındaki mor koltukta oturmaktaydı. Pembe yanakları ve kalın dudakları amirinden biraz daha az soylu bir geçmişin izlerini taşıyorsa da, lükse düşkünlüğü en az kardinalinki kadardı. Sesi mutlu bir mırıltıydı.

«O yalnızca bir uzlaşma dönemi insanı, Kardinal. Sağlığının uzun süre başta kalmasını engelleyeceği konusunda güvence vermişlerdi.»

«Her gün katlanılma sınırının ötesinde bir zaman parçası oluyor ama.»

«Onun bize yararlı olanı;., belirli alçakgönüllülükleri var. Bizze düşman olan basını susturdu. Halk kendisini seviyor; dünyanın her yanından gelen para bağışları da Roncalli zamanındaki gibi yükseldi yine.»

«Rica ederim! Ondan söz etme! Kutsal Peder şişko parmağını dokundurabildiği her şeye yardım edecek diye binlerce akordeon gibi uzayıp kısalan bir hazineden yarar mı gelir? Dost bir basına da ihtiyacımız yok. Kendi taraftarlarımızı güçlendirmek için bölünmüş olmak daha iyi bir yoldur. Bunu kimse anlamıyor.»

«Ben anlıyorum, Kardinal. Ben gerçekten...»

Papaz sanki konuşmamış gibi Ouartze, «Onu bugün gördün mü?» diye sordu. «Açıkça küçük düşürdü beni! Hem de herkesin önünde! Afrika'ya ayırdığım paraları sordu!»

«Herhalde o korkunç karaderiliyi yatıştırmak için. Adam durmadan yakınıyor.»

«Sonra da komik fıkralar anlatıyor... hem de Vatikan muhafızlarına! Müzeyi dolaşan kalabalığa karışıyor ve Sicilyalı bir damızlık kısırağın kendisine uzattığı dondurmayı yiyor. Dikkat et, dondurma yiyor! Bundan sonra bir de bakacaksın erkekler tuvaletine girmiş, ardından da tuvalet kapakları çalınivermiş!

Ne küçük düşürücü şeyler bunlar! Aziz Peter'in kemikleri sızlıyor.»

«Bu daha uzun zaman devam etmeyecek, sayın Kardinalim.»

«Yeteri kadar uzun sürdü artık! Hazineyi tamtakır edip Cu□ria'yı çılgın bakışlı radikallerle dolduracak!»

«Ondan sonraki papa sizsiniz. Geniş orta hiyerarşinin olumsuz tepkileri sizi güçlendiriyor. Şu anda seslerini çıkarmıyorlar ama güceniklik epey derinden akar.»

«Seçmenlere sahip olduğumuza ben de inanıyorum. Ro□rtaldı, bana San Vincente'deki villamın planlarını getirsene, onlara bakmak sinirlerimi yatıştırıyor.»

«Elbette, efendim. Sakin olmalısınız. Yaz geldiğinde Bombalini köylüsünden kurtulacaksınız. En az altı hafta Castel Gandolfo'da kalır artık.»

«Planlar, Ronaldi! Çok canım sıkıldı. Bu karmaşıklığın ortasında bile Vatikan'ın en serinkanlı insanı olarak kalmalıyım... Planlar, ulan eşcinsel herif!»

Papanın yaveri elinden hiç ayrılmayan not defteriyle odadan çıktığı an Papa I. Francesco dik aralıklı yüksek beyaz kadife koltuktan kalkıp Viva Gourmet dergisi muhabiri kadının yanına divana oturdu. Kadının sesi kendisini etkilemişti: sıcak ve tatlı. Çok hoş. Böylesine sağlıklı görünümlü bir kadına çok uygun.

Yaveri görüşmenin yirmi dakika ile sınırlandırılmasını önermişti, ama papa görüşmenin sona erdiği zaman biteceğini söylemişti. Kadın gazeteci utançla kızarmış, Giovanni hemen ingi□lizceye dönüp kapaklarında kabartma haç bulunan not defterle□

ri için bir pazar olup olmadığını sorarak onu rahatlatmıştı. İngilizce bilmeyen yaver not defteri plastik bir yara gibi göğsüne yaslanmış olarak kapı önünde dururken kadın gülmüştü.

Bu yaverin yerine bir yenisini bulmak gerekecek, diye düşündü papa. Bu da Ignatio Quartze'nin hayâllerine kapılan genç bir papazdı. Kardinalin hareketleri çok açık seçikti, daha papanın cenazesi kaldırılmadan papalık dairesine adamlarını yerleştirmeye başlamıştı bile. Ama Francesco kararını vermişti. Kilise Ignatio Quartze'nin ellerine bırakılmayacaktı. Bir kere herifin elleri Âyin'de kutsal kadehi sanki bir tavuğun boynunu sıkıyor□muş gibi tutuyordu.

. Viva Gourmet'nin Lillian von Schnabe'si olan görüşme verimli ve hoştu. Giovanni en sevdiği iki konuya parmak basmaktaydı: iyi ve doyurucu yemekler ucuz malzemeden yapılabilir, bunlara basit baharatlı soslar eklenebilirdi; ve fiyatların alabildiğine yükseldiği bu günlerde insanın lokmasını komşusuyla paylaşması Hristiyanlığın bir gereği olmasının yanısıra bir seçkin insan olmanın işaretiydi.

Bayan von Schnabe Papanın ne demek istediğini hemen anladı. «Bu İsa'nın 'ekmek ve balık' hikâyesinin yeni bir türü, sayın Peder.»

«İsa'nın Nazareth'in zengin kesimlerinde vaaz vermediğini söyleyelim yalnızca. Onun mucizelerinden pek çoğunun sağlam psikolojik temelleri vardı, yavrum. Ben meyve sepetimi sen makarna sepetini açyorsun, hem makarnamız hem meyvemiz oluyor. Basit bir eklenti bir çeşitlilik yaratıyor. Çeşitlilik de az değil, çok demektir.»

«Ve yiyecek de çeşitleniyor.»

«Perfetteo. Gördün mü? İki prensip: maliyeti azalt, ürünü paylaş.»

«Sanki sosyalizm gibi bir şey bu, değil mi?»

«Mideler boş, fiyatlar da yüksek oldu mu etiketler saçma□

dir. Borsada sepetleri açmadan satarlar. Onların işi budur. Ama ben böylelerine hitap etmiyorum. Onlar birbirlerinin masraf hesabından Grand Otelinde yerler. Ben bunun da 'ekmek ve balık' prensibinin geliştirilmiş bir biçimi olduğuna inanırım.»

Bundan sonra çeşitli yemek tarifleri, papanın geçmişinden kalma köy yemekleri üzerinde durdular. Giovanni tatlı sesli kadının etkilenmiş olduğunu görüyordu. Kendisi de ev ödevini iyi yapmıştı doğrusu: yemek tariflerinde karbonhidratlar, proteinler, nişasta, kalori, demir ve her türden vitamin bulunuyordu.

Lillian papa konuştuğu yazıyordu, daha şimdiden yarım not defteri doldurmuştu. Bir saat kadar geçtikten sonra duraklayıp Giovanni'nin anlayamadığı bir soru sordu.

«Peki **kişisel** ihtiyaçlarınız nedir? sayın Peder? Size getirilen yemeklerde belirli sınırlamalar ya da özel şeyler var mıdır?»

«**Che cosa?** Ne demek istiyorsunuz?»

«İnsan yediği şeylerin toplamıdır yani.»

«Umarım ben. öyle değilimdir. Yetmiş yaşımı aştım, yavrum. Biraz fazla zeytin veya soğan... ama yazın için bu bilgilere gerek yok. Benim yaşımda insanlar bu alandaki özel ihtiyaçlarını kuşkusuz bir düzene sokarlar.»

Lillian kalemini bıraktı. «Özel yaşamınıza girmek istemedim, ama öylesine hayranlık verici bir insansınız ki... Ben de Amerika'nın en iyi beslenme uzmanlarından biriyim. Mutfağınızın size karşı tutumunu onaylamak istedim belki de.»

Ah, ne kadar yıl geçti karşı cinsten böylesine tatlı biri benimle ilgilenmedi, diye düşündü Giovanni Bombalini. Böyle bir şeyi hatırlamıyordu bile. Kurumuş suratlı rahibeler ve resmi hemşireler... ama böylesine tatlı ve güzel bir kadın, böylesine tatlı bir ses...

«Bu namussuz doktorlar belirli yemeklerde ısrar ediyorlar, yavrum...»

Lillian kalemini aldı.

On beş dakika daha konuştular.

Bir süre sonra kapı vuruldu. Francesco oturduğu yerden kalkıp dik arkalıklı beyaz kadife koltuğa oturdu.

Kardinal Ignatio Quartze akan burnuna bir mendil tutmuş olduğu halde kapıda belirdi. «Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Kutsal Peder. Az önce İsa Bankerleri toplantısı için verdiğim emirlere karşı çıkmayı uygun gördüğümüzü öğrendim.»

«Karşı çıkmak pek sert bir terim. Ben toplantı komitesinin konuyu yeniden düşünmesini salık verdim yalnızca. Bahar turist mevsiminin bu en hareketli günlerinde Şistine Kilisesini işgal etmek doğru değil gibi geldi bana.»

«Eğer aksine konuşmamı mazur görürseniz, efendim, Şistine sahip olduğumuz en önemli ve en çok ziyaret edilen yerdir. Bütün önemli toplantılar orada yapılır.»

«Böylece binlerce kişi oradaki güzelliği görmekten yoksun kalırlar. Bunun pek iyi bir şey olduğunu sanmıyorum.»

«Burası bir eğlence parkı değil, Papa Francesco.» Kardinalin boğaz bölgesinden garip hırıltılar yükseldi, soylu bir davranışla burnunu sildi.

«Bundan her zaman o kadar emin değilim,» dedi Giovanni. «Başka yerlerde o kadar çeşitli incik boncuk satıyoruz ki. Elmas taklidinden teşbih satan bir bölme olduğunu biliyor muydun?»

«Rica ederim, Sayın Peder. İsa Bankerleri. Bunlar Sistine'i bekliyorlar. Çok önemli işleri sonuçlandırmak durumundayız»

«Evet öyle, sayın Kardinal, raporları okudum. Belirli vergi avantajları var sanırım.» Giovanni birden dikkatini Lillian'a verdi. Kadının defterini kapatmış gitmek için hazırlanıyordu. Çok yazık. Ne güzel bir saat geçirmişti oysa. Quartze bunu berbat edemezdi; bekleyebilirdi. Kadına dönüp Quartze'nin hiç anlamadığı ingilizceyle, «Çok büyük kabalık ediyorum, bizi bağışla»

yın,» dedi. «Solunum yollarında pervaneler olan telaşlı kardinal benim kararlarımı yine yanlış buluyor.»

«Öyle onun davranışının da hiç doyurucu olmadığını söylemem gerekecek öyleyse.» Lillian kalkıp not defterini çantasına yerleştirdi. Giovanni'nin gözlerinin içine baktı. «Katolik olmadığım için belki bunu söylemem doğru değil ama yine de söyleyeceğim. Yaşamım boyunca rastladığım en yakışıklı erkeklerden birisiniz. Umarım bunu söylemekle sizi gücendirmedim.»

Giovanni Bombalini, Papa Francesco, İsanın Vekili elli yıl öncesinin anılarının uyandığını hissediyordu. Güzel anılar bunlar. «Sen de yavrum/Tanrının ışığını izleyen bir dürüstlüğe sahipsin.»

«Eğer bu gerçekse, bunu size benzeyen biri öğretti de ondandır. Pek az kişi aranızdaki benzerliği farkedebilirse de...»

«Bana iltifat ediyorsun. Bu... bu kimseye bir çiftlik yaşaması papazın iyi dileklerini ilet, kızım.»

Lillian gülümsedi. Ouartze'nin mendilinin yüzünün önünde dalgalandığı ve adamın soylu burnundan ve incecik dudakları arasından hâlâ sümük sesleri geldiği yöne doğru yürüdü. Kardinal kadını görmezlikten gelmeye çalışarak kenara çekildi. Lillian bir an adamın önünde durup gözgöze gelmeye çalıştı. Kardinal başını kaldırınca da adama göz kırptı.

Lillian kapıyı kapatırken Papa'nın sesi güçlü ve kesindi. Papa öfkesinden İngilizce konuşmuştu.

«Bana Sistine'den söz etme, Ignatio! San Vincente'de yaptırdığın villanın planlarından söz et bana! 'Güvenlik düzenlemeleri' ne demek oluyor? Buhar banyosu da bu sınıfa mı giriyor?»

*

Hawkins Lufthansa 747'nin birinci sınıfında iki koltuk birden ayırtmıştı. Rahat etmek istediği için yanındaki yolcuyu rahatsız

etmesine gerek yoktu. Böylece dosyalarını yan koltuğa yerleştirip rahatça çalışabilirdi.

Zürih'e girmek için gece uçağını seçmişti. Yolcular genellikle diplomatlar, bankerler ya da denizasıırı uçuşa alışkan şirket yetkilileri olurlardı. Gecedен konuşmak için, değil de uyumak için yararlanacaklardı. Böylece Hawkins rahat bir çalışma olanağı bulacaktı.

MacKenzie'nin çantasında adamlarını içlerinden seçeceği personel dosyaları vardı. Bunlar G2 arşivlerinden aldığı dosyaların sonuncularıydı. Seçilme talihine erişenler onun birliğini oluşturacaklardı. Özel ordusu çağdaş askerlik tarihinin en beklenmedik manevrasında yer alma mutluluğuna erişecekti.

Askerlerden her biri dünyanın geldiğı köşesine yöresinin en zengin insanı olarak dönecekti.

Adamlarını mümkün olduğu kadar çeşitli yerlerden seçecekti. İş sona erdiğinde hiçbirini tanıdığını söyleyemeyecekti. Bu yüzden herbirinin başka bir yerden gelmesi çok önemliydi.

Atmaca'nın çantasındaki dosyalar Birleşik Devletler Silahlı Kuvvetler bilgi bankalarındaki en seçkin ikili ve üçlü ajanlara aitti. Hepsinin ortak bir yanı vardı: zorunlu olarak emekliye ayrılmışlardı.

İkili ve üçüncü ajanların işleri kesattı. Dosyalarındaki uzmanlar uzun süredir işsizdiler ve bu tür adamlar için hareketsizlik aforoz edilmek gibi bir şeydi. Hem uluslararası suçlular toplumunda prestijlerini kaybederler, hem de geçim olanakları azalırdı.

Adam başına 500.000 dolar pek öyle yabana atılacak bir rakam değildi. Ve adamların her biri de buna değerdі. Hepsi de özel dallarının en iyisiydiler.

İş, bir lojistik sorunuydu. Düşün ve sonra bir daha düşün!*

Her şey bir uzman tarafından yapılmalı, her hareket saniyenin binde birine kadar hesaplanmalıydı.

Bu da adamlarından kusursuz bir dakiklik bekleyen bir komutanla mümkün olabilirdi. Onları yeteneklerinin en üst düzeyini ortaya çıkaracak kadar iyi eğiten biri. Malzeme ve eğitim alanı seçimine geldiğinde ucuza kaçmayacak biri. Yapılacak harekâtın eksiksiz koşullarını teknik olanaklar elverdiği oranda hazırlayacak biri. En üst düzeyden bir general. Yani kendisi!

Birlik seçilip hatırlandıktan sonra Mac temel stratejisini açıklayacaktı. Sonra subaylarının fikirlerini soracak, önerilerini dinleyecekti. İyi bir komutan emrindeki subayları her zaman dinler ama son kararı kendisi verirdi.

Haftalarca sürecek eğitim güçlü ve zayıf oldukları noktaları ortaya çıkaracaktı: amaç hiçbir zayıf noktanın kalmamasıydı.

Adam ne kadar az olursa o kadar iyiydi, yine de harekâtı tehlikeye düşürecek kadar az sayıda olmamalıydı. O yüzden adam başına 500.000 dolar verecekti. Yakalanırlarsa ödül yoktu. En azından umdukları kadar. Böyle bir durumda ailelere yardım edilecekti kuşkusuz. Bütün ordularda bu böyleydi. Asker dediğin kafası ailesiyle meşgul olmadığında daha iyi dövüşürdü.

Shepherd Şirketi adamların Sıfır Noktasına gelmelerinden önce aileleri için bir miktar para verecekti, tabii bu harekâtın başarılı olması halinde alacakları paradan indirilecekti.

Ook esaslı bir profesyoneldi kendisi! Pentagon'daki o hıyarlar ordunun tümünü kendi ellerine teslim etselerdi o zaman gönüllü asker toplamak için öyle uğraşmayacaklardı. Ama şimdi onları düşünecek zamanı yoktu. Birliğini aşağı yukarı bir düzene sokmuştu. Yedi uzmanlık dalı gerekecekti «kamuflej, tahrip, uyuşturucu ilaçlar, yerel uyum, uçak teknolojisi, kaçış için haritacılık ve elektronik.»

Yedi uzman. Dosyaları on ikiye indirmişti. Zürih'e varmadan yediye indirmiş olacağını da biliyordu. Bu bir okuma ve yeniden okuma sorunuydu. Tekliflerini Machenfeld Şatosundan değil de Zürih'ten yapacaktı. Machenfeld'e hiçbir iz uzanmama□ lıydı.

Zürih'te bile çok dikkatli olmalıydı. İz konusunda bir korkusu yoktu aslında. Ama Sam Devereaux ile karşılaşmamaya çok dikkat etmeliydi. Sam kendisinden bir iki saat sonra gelecekti. Şam'ın paniğine hazırlıklı değildi henüz. O sorunu Machenfeld sınırları içinde çözümllemek daha kolaydı.

Ama gerçekte hiç de endişelenecek bir şey yok. diye düşündü Atmaca. Devereaux kızların sorunuydu ve onlar da görevlerini gerçek bir ustalıkla başarmışlardı.

Şahane kadınlardı hepsi! Bir insanın böyle dört kadına sahip olması büyük bir talihti! «Her büyük adamın arkasında...» demişlerdi. Onun arkasında ise bir değil tam dört kadın vardı.

Sam çok talihli bir erkekti ve bunun farkında değildi. Hawkins, Machenfeld'e gidince bunu kendisine hatırlatacaktı.

Program uygulanırsa yarın yani.

Devereaux istasyonda bineceği vagonu arıyordu. Geçirmesini bir türlü kesemediği için işi epey güçlü doğrusu. Tizi bilmem neden Cezayir'e ve Zürih'e kadar durmadan yemek yemişti. Madge kendisini Dar el Beida havaalanında uğurlarken Aletti Otelinde karşılamalarında olduğundan fazla bir şey söylememiştir.

Ancak Sam kızlar hakkında artık düşünmekten iyice vazgeçmişti. Onları Atmaca için bu yaptıklarını yapmaya iten her neyse bunu canları isterlerse psikanalistler düşünsündü, kendisinin kafasını meşgul eden çok başka şeyler vardı şimdi.

Kırk milyon dolarlık sermaye bulunmuştu. Hawkins parayı ele geçirdiğine göre oyununa başlayacaktı. Son hazırlıklarını tamamlayacak, alışverişini yapacak, 'destek personeli' toplayacaktı.

Tanrım! Destek personeli!

Papayı kaçırmak için.

Çıldırılmıştı dünya!

Şimdi kendisinin bir tek amacı olmalıydı: MacKenzie Hawkins'i önlemek.

İki amaç aslında: kendini cezaevine tiktirmamak. Mafya'nın Soyluların, Nazilerin ve özellikle Arapların pençelerine düşmemek.

Kompartımanı Rex Harrison ile Margaret'in üne kavuşturduğu türden bir yerdi. Gölgeler, siyah kadife döşeme ve tekerleklerin raylara sürtünmesinden doğan korku duygusu. Yana kayan kapıların camlarında birden belirip kaybolan kötü yüzler.

C

Gece Treni. Doğu Ekspresi... eilerin koyu renk perdesülere ağır ağır kayıp öldürücü kara tabancaların çekilmesi... Tren birden hareket etti.

«Vay vay vay! Gözlerime inanamıyorum! Bizim binbaşı bu! Hem de Zürih'te!»

Şaşırmış görünmeye hiç gerek yoktu.

Regina Sommerville Hawkins Clark Madişon Greenberg kompartımanın hemen dışında durmuş olanca sesiyle bağıırıyordu. Kadın kapıyı açınca içeri manolya kokuları doluverdi. Sam, çok sıradan bir şeyle karşılaşmış gibi oturuyordu pencerenin yanında. «Zamanlaman müthiş doğrusu! Tren kalkar kalkmaz! Lucerne'de inmeye kalkışırsam 'İrzima geçiyorlar!' diye bağıracağından hiç kuşku yok!»

«Ne garip şeyler söylüyorsun böyle. Umarım Beverly Hills Otelini unutmamışsındır; ben hiç unutmadım doğrusu.

«Benim anılarımın ne başlangıcı ne ortası ne de sonu var. Dünya binlerce kırık aynadan yansıyan bir Sodom ile Gömere... Sen şimdi bana Zürih'te, bu istasyonda, bu belirli trende ve bu özel vagonda ne aradığını söyle bakalım.»

«Çok basit. Manny Cenevre'de bir film çekiyor. Çok müstehcen olduğu için Amerika dışında çeviriyorlar sanırım.»

. «Orası Cenevre, burası ise Zürih. Daha iyi bir mazeret bulabilirsin. Biraz hayâlgücü göster, haydi haydi, ayıp doğrusu!»

«Bak şimdi ayıp ettin işte!» Regina kürkünü geri atıp ellerini kalçalarına dayadı. İki topu Devereaux'ya doğrultmuştu. «Yakınacak bir şeyin yok aslında. Bizler rahat evlerimizi terkedip, dünyayı adım adım dolaşıp sana bakmak, seni ruhen ve bedenlen rahat ettirmek için her sıkıntıya katlanalım ve... Daha ne istiyorsun ki?»

Regina meydan okur pozundan vazgeçip ağlamaya başladı. Çantasından bir kâğıt mendil çıkartıp Şam'ın karşısına oturdu.

Zavallı, incinmiş bir kızcağzı.

«Haydi, haydi, haksızlık bu yaptığın!»

Pek çok erkek gibi Sam da ağlayan bir kadın karşısında çaresiz kalıvermişti.

Regina hıçkırıkça göğüsleri inip kalkıyordu. Devereaux kalkıp kadının önünde diz çöktü. «Haydi, ağlama bakayım! Önemli değil, ağlama.»

Kadın, hıçkırıkları arasında minnetle baktı erkeğe. «Benden nefret etmiyorsun şu halde? Benden nefret etmediğini söyle.»

«Senden nasıl nefret edebilirim ki? Güzelsin., tatlısın, ne olur ağlama artık.»

Kadın yüzünü erkeğin yüzüne dayadı. «Özür dilerim. Çok yorgunum. Katlanamayacağımı kadar baskı altındaydım. Gece gündüz telefon başından ayrılmadım. Seni gerçekten çok özledim.»

Ginny'nin kürkü aralarında sıcacık yumuşacık bir örtü gibiydi. Kadın erkeğin ellerini alıp kumaşın altındaki daha yumuşak, daha sıcak güzellik kabartılarının üstüne yerleştirdi.

«Haydi, ağlama artık.» Sam başka bir şey söyleyemedi.

«Bunun gibi trenlerde yer alan olayların sergilendiği o İngiliz filmlerini hatırlıyor musun?» diye mırıldandı kadın Şam'ın kulağına.

«Elbette. Rex Harrison Margaret Lockwood'u hain Conrad Veidt'in elinden kurtarmıştı...

«Kapıyı kapatıp kilitle, perdeleri de indirirsen...»

Devereaux kalktı, kapıyı kilitledi, perdeleri indirdi, kadına döndü. Regina kürkünü çıkarıp koltuğa yaymış kendisini çağırıyordu.

«Zermatt'a kadar kaç saat var?» diye sordu Sam.

«Yeteri kadar zamanımız var,» diye gülümsedi kadın. İpekli bluzunun düğmelerini açmaya başladı. «Hem zaten son durak orası, vardığımızı anlarız.»

18

Hawkins Zürih'in D'Accord Oteline sahte bir pasaportla kaydını yaptırmıştı. Pasaportu Washington'da, emekliye ayrıldığında mahkemelerin kendisine bir kitap yazma hakkını tanımaya caklarından emin olan bir CIA ajanından almıştı. Adam bir dizi takma saç ve gizli fotoğraf makineleri de teklif etmişse de Mac Kenzie bunları almaya yanaşmamıştı. Odasına yerleşince ilk işi lobiye inip santral memuru ile anlaşmak oldu: işbirliğine karşılık para. Para da yüz dolar olduğu için bütün telefonların ve telgrafların kadının santralinden geçmesi sağlanmış oldu.

MacKenzie odasına dönünce yedi dosyasını sehpanın üzeri

rine yaydı. Durumdan çok hoşnuttu. Seçtiği kişiler alanlarının en kurnaz, en deneylileriydi. Şimdi bütün iş onları ordusuna katmaktı. Maç Kenzie kendisinin çok yetenekli bir seferberlik subayı olduğunu biliyordu.

Dördünü telefonla bulabilirdi. Üçünü de telgrafla. Telefon bağlantıları güç olacaktı, bu adamlar bir telefonla bulunacak kişiler değildi. Ama onlara geçmişin şifrelerini kullanarak erişilebilecekti. Biscayne Körfezinde bir Bask balıkçı köyüne, Girit' te bir köye telefon edecekti ikisi için. Üçüncüsü şu anda İskandinav Vaftizci Kilisesinin rahibi olarak yaşayan bir casusluk uzmanının kızkardeşine, Stockholm'a edilecekti. Dördüncüsü ise Marsilya'da bir kılavuz gemisinin kaptanlığını yapıyordu.

Telgraflar da Atina, Roma ve Beyrut'a çekilecekti. Ne geniş bir alan!.Bir haberalma şefinin bile hayâllerini aşan bir durum!

MacKenzie ceketini çıkardı, gömleğinin cebinden yeni bir puro çıkardı. Ucunu iyice çiğnedikten sonra yaktı. Saat dokuz çeyrek geçiyordu; Zermatt treni dört on beşte kalkacaktı.

Yedi saat. İşte bu iyi bir işaretti! Yedi saat ve işe alınacak yedi subay.

Üç dosyayı masaya taşıyıp telefonun yanına bıraktı. Önce telgrafları çekecekti.

Atmaca saat dörde yirmi kala telefonu kapatıp Marsilya başlıklı dosyanın üzerine kırmızı bir işaret koydu. Sonuncu telefonu da tamamlamıştı; şimdi yalnızca iki cevap bekliyordu. Atina ile Beyrut'a çektiği telgrafların cevaplarını. Roma iki saat önce cevap vermişti. Roma hepsinden çok uzun süredir işsizdi.

Telefonlar olaysız geçmişti. Her seferinde sakın, saygılı araçlarla konuşmuştu. Herbirine ne fazla ne eksik, gerekli şeyleri söylemişti. İsteddiği uzmanların hepsi kendisini aramışlardı

Teklifleri evrensel dilde yapılmıştı; sıçrama noktası **sarı dağ**

idi. Bu bir ajanın erişebileceği en yüksek düzeydi. **San** dağ rakamı, acil durumlar için avanslarla birlikte 'beş yüz anahtar'dı. Zaman faktörü altı ila sekiz haftaydı. Teknolojik düzenlemeler karmaşık mühendislik yaklaşımlarına' gerek duyuyordu.

Araştırmalarını iyi yapmıştı. Adamların hepsi **sarı** dağ'da maden aramak istemişlerdi.

Hawkins kalkıp gerindi. Uzun bir gün geçirmişti ve günü daha sona ermemişti. Yirmi dakika sonra tren istasyonuna gitmek üzere yola çıkacaktı. Bu arada da santral memuru ile konuşacak, kıza kendisini arayacaklar için talimat verecekti. Talimatı basitti: odayı bir haftalığına tutmuştu. Zürih'e üç gün sonra dönecekti. Kendisini arayanlar orada bulabilirler, ya da numaralarını bırakabilirlerdi. Mac Kenzie Zürih'e dönmek istemiyordu ama Atina ile Beyrut çok önemli kişilerdi.

Telefon çaldı. Atina arıyordu.

Altı dakika sonra Atina tamamdı.

Bir kişi kalmıştı.

Atmaca açmadığı bavullarını kapıya taşıdı, dosyaları çantasına yerleştirip Beyrut dosyasını açıkta bıraktı. Saat dörde üç vardı. Daha fazla beklemenin anlamı yoktu. Trene yetişmek zorundaydı. Masaya dönüp telefonu açtı, santra! memuruna birkaç talimat bırakmak istediğini söyledi...

Kız sözünü kesti.

«Elbette, efendim. Ama biraz sonra olabilir mi? Ben de sizi arayacaktım. Şu anda Beyrut'tan arıyorlar sizi.»

* *

Sam gözlerini açtı. Yüksek pencerelerden parlak bir güneş giriyor, mavi ipekli perdeler rüzgârda dalgalanıyordu. Çevresine bakındı. Tavan en az dört metre yüksekliğindeydi. Oda

nın her tarafında koyu renk ahşap sütunlar ve heykelcikler aklına 'şato' sözcüğünü getiriyordu. Birden kendine geldi. Zermatt'ın güneyinde, Machenfeld Şatosu diye bir yerdeydi. Kalın meşeden yapılmış kapısının dışında parkeye atılmış değerli İran halılarıyla dolu geniş bir koridor vardı. Holden geniş bir merdivenle bir balo salonundan büyük ve kesme kristalden avizelerin sarktığı bir hole iniliyordu. Rönesans tabloları ve paha biçilmeyen hazinelerle dolu hole açılan çift masif meşe kapılardan mermer merdivenlerle General Motors'un müdürünün cenaze töreninin bile rahatlıkla yapılacağı geniş yuvarlak bir oto yoluna çıkılıyordu.

Ne yapmıştı Hawkins? Nasıl yapmıştı? Neden? Böylesine bir yeri ne için kullanacaktı?

Devereaux kestane saçları dalga dalga yastığa yayılmış uyuyan Regina'ya baktı. Bu soruların cevabını bilse de kendisine söylemezdi nasıl olsa. Kendilerini bekleyen arabayla iki saatte gelmişlerdi buraya. İsviçre'nin dağlarını, ormanlarını, keskin virajlı yollarını hep ayışığında almışlardı. Sonunda bir kapı önüne varmışlardı. Ama bir hendeğin öte tarafındaki kapının önüne!

Gerçek bir hendek hem de! Kalın kalaslardan bir köprü, altında da akan suyun şarılması. Sonra yine dik bir yokuştan döne döne çıkıp Şam'ın Fontainebleu sarayından bu yana geldiği en büyük evin önüne varmışlardı. Fontainebleu'de bile damın kenarında okçu siperleri yoktu. Burası gerçek taştan bir şatoydu.

Machenfeld Şatosu! Esaslı bir yer. Ve yalnızca gece karanlığında görmüştü. Böylesine dev bir yerle MacKenzie'nin ilişkisi düşünüldünce insanın tüyleri ürperiyordu.

Şatoya ne gerek vardı? Ne için tutmuştu burasını? Oros-pu çocuğunun komuta yeri olacaksa neden Fenway Park'ı kıramamıştı? Böyle bir yerin bakımı için bir uşak ordusu ge-

rekirdi. Uşaklar da konuşurlardı. Nürnberg mahkemelerinin zabıtlarına bakmak yeterliydi bunu öğrenmek için.

Ama Regina konuşmazdı. Sam elinden geldiğince uğraşmıştı hem de. Zürih'ten başlayarak —eh, hiç durmadan kurcalamıştı tabii— Machenfeld'de sabaha kadar. Eh pek sabaha kadar da sayılmazdı ya. Ama sonunda başladığı yerdeydi işte.

Mac'ın çıktığı iş gezisinin ne olduğunu biliyor muydu?

Elbette ki, hayır! Hiç sormamıştı bile. Kızların hiçbiri hiç bir zaman sormazlardı bunu.

Neden?

İnsaf, şekerim. Atmaca sormamalarını söylemişti de ondan.

Yani bir şey düşünmüyorlar mıydı bu konuda... hiçbir fikirleri yok muydu?

Sevgilim, biz Atmaca ile evliyken o hep< gizli askeri işlerle uğraşırdı ve bizler bu konuda hiçbir şey sormamamız gerektiğini bilirdik.

Ama şimdi asker değildi ki.

Eh, orası da ordunun kabahatiydi.

Böylece sürüp gitmişti işte.

) Sam sonunda anlamaya başlamıştı. Kızlar herhangi bir şey hakkında kesin bilgiye sahipseler bunu söyleyecek değillerdi. Bir bütün eksikliği gördüklerinde hemen at siperleri takarlardı gözlerine, her birinin kendi çalışma alanı genel çalışma alanı dışında kalırdı. Ve hiçbiri kendisiyle herhangi bir şeyi tartışacak değildi.

Atmaca'nın çılgınlığının tam orta yerinde bir başka sorun daha vardı: Sam kızlardan gerçekten hoşlanıyordu. Kendilerini MacKenzie Hawkins'in isteklerini yapmaya yöneltten her neyse, onun dışında her biri bir kişiliğe ve Şam'ın —Tanrı kendisine yardımcı olsun— canlandırıcı bulduğu bir dürüstlüğü sahipti. Bildiklerini söylediği anda onlar da suç ortağı sa□

yılırlardı. Bir avukatın bunun ne demek olduğunu bilmemesi olanaksızdı.

Şu anda kızların her biri suçsuzdu. Belki tam bir suçsuzluk değil ama yine de hukuksal olarak her birinin bir bilgi yokluğu içinde çalıştıkları ileri sürülebilirdi. Bir fesata dahil olduklarını gösteren hiçbir belirti yoktu.

Sam, gülünç denilecek kadar kocaman ve üstü tenteli yataktan kalktı. Donu odanın ortasında, pencerenin yakınındaydı. Bir an bunun yataktan bu kadar uzakta ne aradığını düşün­dü. Sonra hatırlayıp güldü.

Yeni bir gün başlamıştı, her şey değişecekti artık. Ginny kendisine sağlam bir bilgi vermişti: Hawkins öğleden sonra ya da akşama gelecekti. Sam da o zamana kadar Şato hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışacaktı. Ya da daha doğrusu Atmaca'nın Papa Francesco ile ilgili olarak Machenfeld Şatosunda ne yaptığını öğrenmeye...

Artık kendi karşı stratejisini planlama zamanı gelmişti. Hawkins bir ustaydı, bunun tartışılacak yanı yoktu. Ama Şam'ın kendisi de kötü sayılmazdı doğrusu. Mac gibi onun da kendisine güveni tamdı.

Donunu giyerken ilk adımının ne olacağına birden karar verdi. Machenfeld gibi bir yeri ayakta tutmak için pek çok malzemeye gerek vardı. Ve bunları getirecek insanlara. Bu insanlar da görürler, duyarlar ve tanıklık ederlerdi. Atmaca'nın bu büyüğe düşkünlüğü planlarının en zayıf yanı olabilirdi. Sam, askeri görüş açısından Mac'ın ikmal yollarını kesmeyi elindeki seçeneklerden biri olarak kabul etmişti, ama bunun ne denli mantıklı olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Belki de yalnızca bu yeterliydi.

Machenfeld'in kendisi gibi büyük boyutlu söylentiler yacaktı. Önce uşaklar, sonra malzeme getirenlerle başlayacak, sonra da şatoya yaklaşan herkese bir şeyler anlatacaktı. So

nunda Hawkins yapayalnız, terkedilmiş kalacaktı... Bu gürültü de neydi?

Hızlı adımlarla balkona yürüdü. Oda Machenfeld Şatosunun arkasına bakıyordu. Daha doğrusu gördüğü yerde o yuvanlık oto yolu olmadığı için arkası olduğunu sanıyordu. Altında bahçeler, çiçek tarhları, kameriyeler ve kayalardan oyulmuş havuzlar uzanmaktaydı. Bahçenin ötesinde de yemyeşil ormanlara kadar uzanan bir çimenlik, daha ötede de Alpler vardı.

Y

Gürültü devam ediyordu. İlk başta bunun nereden geldiğini anlayamadı, gözlerini kasarak güneşe doğru bakmaya başladı. Ve bakmamış olmayı istedi. Gürültünün nedenini anlamıştı.

Bir, iki, üç... dört, beş... yedi, sekiz, dokuz! Dokuz çeşitli araç, tarlaları çevreleyen toprak yoldan ormanlara doğru ilerliyordu.

İki kocaman kara binek arabası, bir dev gibi buldozer, önünde kocaman kısaçları olan dev bir traktör ve beş, evet tam beş.motosiklet.

Bunun ne demek olduğunu anlamak güç değildi. Atmaca manevralara başlamak üzereydi. Papalık refakatçi alayını almıştı. Ayrıca araziye istediği biçime sokacak araç gereci de. Papanın geçiş yolunu hazırlamak için.

Ama daha Machenfeld'e gelmemişti bile! Bunu nasıl... ya o'da nesiydi?

Devereaux çaresizlik içinde sarıldı balkon demirlerine. Elli metre ötedeki bir görüntüye bakarken gözleri irileşmişti.

Aşağıda avluda dev'bir mutfak girişine benzeyen kapıların önünde aşçıbaşı külahlı iriyarı bir adam elindeki kağıttan bazı maddeleri işaretliyordu. Adamın önünde dağ gibi yığılmış sandıklar, kutular ve koliler en az beş metre yüksekliğindeydi.

İkmal yolları, bok!

Hawkins, Avrupa'da satın alacak şey bırakmamıştı. Aşa□

gıda Ganj bölgesindeki açlığın yarısını sona erdirecek kadar yiyecek maddesi vardı. Orospu çocuğu bir ordunun iki yıllık kamp ihtiyacını sağlamış görünüyordu!

Arabalar, motosikletler, buldozerler, traktörler ve koskoca bir tabur için yiyecek! Şam'ın bir numaralı karşı strateji adımı çeşitli araçlar ve aşçı külahlı bir adam tarafından paramparça edilip atılmıştı.

İkmal malzemesi eksikliğinden bir tecrit durumuna getirilme olasılığı yoktu artık.

Şimdi MaChenfeld'i işler durumda tutmak için gerekli bir iki düzine uşak kalmıştı geriye. Mutfaklar, bahçeler (belki de ahırlar ve hayvanlar) bakım için insan isterlerdi. Otuz kırk odanın da cilalanması temizlenmesi vardı. En az yirmi kişilik bir kadro olmalıydı!

Hemen başlayacaktı işe. Belki de gelen araçların sürücüleriyle. Onları, lanet malları indirmeden alıp götürmeleri için kandırabilirdi belki. Sonra uşakları ele alırdı. Onlara hukuksal terimlerle kendilerini düşünüyorlarsa Interpol ajanları gelmeden şatodan çekip gitmelerini söyleyecekti.

Ortalıkta kimse kalmadığı takdirde Atmaca isterse İsviçre'nin tüm yiyeceğini şatoya toplasındı. 'Uluslararası hukuk kurallarının çiğnenmesi,' 'kişisel sorumluluk' ve 'yaşam boyu hapis' gibi birkaç iyi seçilmiş sözcük o motosiklet ve arabaların da arkalarına bakmadan daha güvenli bir yere göç etmelerini sağlardı kuşkusuz.

Sam, yeni stratejisine o kadar dalmıştı ki, donunun düştüğünü farketmemişti bile. Bir eliyle durmadan tutup çekiştiriyordu. Şimdi bileklerine kadar inen donu çekerken Ginny Greensberg'in gece oyunlarının pek heyecan verici olmuş olduğunu düşündü. Ama tatlı anılarla uğraşacak durumda değildi; yapacak işi vardı şimdi. Saat on bire geliyordu. Bu kadar çok uyuduğunu sanmamıştı. Oyunlar heyecanlı olduğu kadar yoru

cu da olmalıydı. Herkesi şatodan kaçırmak için beş altı saati vardı ancak. Bu kadar büyük bir uşak ve hizmetçi kadrosunun eşyası da çok olurdu herhalde. Bu da, belki düşündüğünden karışık bir nakliye sorunu çıkarabilirdi. Ama bir tek şeyi garanti etmeliydi: uşaklar bir daha dönmemek üzere gideceklerdi. Başka türlü kendisinin ortaya koyduğu tehdidi zayıflattırdı: Machenfeld, içinde kalan herkes için çok tehlikeliydi.

Boşaltma!

Şato terkedilecekti!

Peki MacKenzie ne yapacaktı sonra?

Ne bok yerse yesin!

Bütün iş bir lojistik ve icra sorunuydu.

Lojistik ve icra, ha! Kendisi de Atmaca gibi düşünmeye başlamıştı. Atmaca'nın kendine güvenine sahipti. Yürekli ol! Kaderi yakaladığın gibi...

Bok! Her şeyden önce giyinmeliydi. Balkondan içeri girdiğinde Ginny yattığı yerde döndü, hafifçe inledi ve başını kuş tüyü yorganın içine iyice çekti. Sam yırtık donunu çekip çıkardı, bir iskemenin üzerinde duran bavuluna doğru yürüdü.

Bavul boştu.

Dolaba baktı.

Dördünde de yalnızca Ginny'nin eşyaları vardı.

Ayaklarının ucuna basarak kapıya koşup başını dışarı uzattı.

Geniş koridorun karşı tarafında oturan kara bereli, altın dişli adam kedininkilere benzeyen gözlerini Şam'ın belden aşağısına dikti. Herif sırtıyordu.

Devereaux kapıyı kapatarak, «Giyeceklerim nerede?» diye sordu.

«Temizleyicide, beyim,» dedi kara bereli Herman Göring* in yönetimindeki bir İsviçre kantonundan alınmış bir aksanla.

«Hepsi mi?»

«Machenfeld Şatosunun saygılarıyla, Hepsi çok kirlenmişti.»

«Saçma bul!» Sam Ginny'yi uyandırmak istemediğinden alçak sesle konuşuyordu. «Bana kimse bir şey söylemedi...»

«Siz uyuyordunuz bayım,» diye kara bereli pis pis sırıttı. «Çok yorgundunuz.»

¹ «Şimdi de çok kızgıyım. Giyeceklerimi istiyorum, Hemen!»

«Bunu yapamam.»

«Neden?»

«Temizleyici bugün izinde.»

«Ne? Peki, neden aldın öyleyse?»

«Söyledim ya, beyim, çok kirliydiler.»

Şam, karşısındaki kedi gözlerine baktı. Adamın altın dişi görünmüyordu artık. Sırıltma yerini inatçı bir ifadeye bırakmıştı. Sam kapıyı kapattı. Düşünmeliydi. Hem de çabuk tarafından. Mac'ın diyeceği gibi, seçeneklerini tartmalıydı. Ve de buradan çıkmalıydı.

Kavgacı bir insan değildi; ama korkak da sayılmazdı. Lillian'ın Berlin'de aksini söylemesine rağmen sağlıklı ve iriydi. Yine de, koridordaki kara bereli kendisini döve döve pestilini çıkarırdı. Hem zaten çıplakken aşağı inemezdi ki.

Birinci Seçenek işe yaramayıp bir kenara atılmıştı.

Geriye küçük balkon kalıyordu. Sam donunu giydi, bir eliyle tutarak dışarı çıktı. Odası üçüncü kattaydı, ama hemen altında bir balkon vardı. Çarşafı birbine bağlayarak oraya inebilirdi.

İkinci Seçenek uygulanabilirdi.

, İçeri dönüp perdelere baktı. Quincy'deki annesinin deyişiyle bunlar baharlık perdelerdi. İpekli, dantelli ve zayıf. İkinci Seçenek de hızla yok oluyordu. Sonra Regina'nın insanın iştahını kabartan görünümüne aldırmadan çarşafı baktı. Çar

saflar perdelerle güçlendirilirse... Seçenek iki daha uygulanabilir oluyordu.

Savaş giysileri.

Bir sorundu bu işte. Dolaplarda kadın elbiseleri dışında bir şey yoktu.

İkinci Seçenek başarılı olsa ve yere ayak bassa Üçüncü ve Dördüncü Seçeneklerle karşı karşıya kalacaktı. Bileklerine düşen donuyla ya da fermuarının patlamayacağını umarak bir Balenciaga basması içinde koşabilirdi Machenfeld şatosunda.

Ama don paça, ya da özgün bir Paris kadın giysisi içinde koşup ortalığı velveleye veren bir erkek ciddiye alınmayabilirdi. Beşinci ve Altıncı Seçenekler ortaya çıkabilirdi: bir yere kilitlenmek ya da ırzına geçilmek!

Bok!

Kendine hakim olmalıydı. Ağır ağır. Giyecek gibi küçük bir şeyin boşaltmayı engellemesi düşünülemezdi. Atmaca kendi yerinde olsa ne yapardı? En çok kullandığı o kahrolası terim neydi?

Destek personeli!

Sam balkona koştu. Aşçıbaşı kılıklı adam hâlâ elindeki listeden gelen malzemeyi kontrol ediyordu. Bir haftasını alırdı bu iş.

«Pssst! Psst!» Devereaux donunu bırakmamaya gayret ederek balkondan sarktı. «Hey! Buraya bak!»

Adam şaşırmişti, başını kaldırıp baktı, gülümsedi. «Bonjour Mösyö! Ç a va?»

Sam parmağını dudaklarına götürdü. «Şşşt!» Şefin yaklaşmasını işaret etti.

Adam elindeki kâğıtları işaretleyerek balkona yaklaştı. «Oui, mösyö!»

«Beni buraya hapsedtiler. Giyeceklerimi aldılar. Giyecek bir şeye ihtiyacım var. Aşağı indiğinde de burada çalışan her

kesin mutfakta toplanmasını istiyorum. Çok önemli şeyler söyleyeceğim. Ben bir avukatım.»

Aşçıbaşı kılıklı adam başını yana eğdi: «**Je ne copmrends pas. Desire vous la petit dejeneur?** Hiçbir şey anlamadım, kahvaltı mı istiyorsunuz?»

«Ben mi? Hayır. Giyecek istiyorum. Bak, üstümde yalnız bu var!» Sam donunu parmaklıklar arasından göstermek için çekti, sonra bacaklarını gösterdi. «Pantolon istiyorum. Çabuk lütfen!»

Adamın yüzündeki ifade şaşkınlıktan, kuşkuya dönüştü. Hatta belki de düşmanlıkla karışık bir hoşnutsuzluk. «**Vos sous vetements sont tres joli!** Donunuz çok güzel,» deyip işinin başına döndü.

«Hey, dür bir dakikal!»

«Aşçı Fransızdır, bayım ama **o kadar** Fransız değil.» Ses aşağı balkondan gelmişti. Konuşan iri yarı, çok geniş omuzlu, kabak kafalı biriydi. «Çok garip bir teklif yaptığınızı sanıyor. İlgiilenmediğine emin olabilirsiniz.»

«Sen kimsin?» .

«Adımın önemi yok. Machenfeld'in yeni efendisi geldiğinde şatoyu terkedeceğim. Ama o zamana kadar verdiği her talimat benim için bir emirdir. Talimatı arasında size giyim eşyası sağlanması yok.»

Devereaux birden donunu bırakıp, Havvkins'in Pekin elçiliğinin damında yaptığını yapmak istedi, ama kendini tuttu. Aşağıdaki adam dev cüsseli biriydi. Şakadan anlayacağı kuşkuluydu. Eğilip alçak bir sesle, «Heil Hitler, eşşoğlu eşek!» diye mırıldandı.

Adamın kolu birden ileri fırladı, topuklarını vurdu, silah patlaması gibi bir sesle bağırdı. «**Jawohl! Sieg Heil!**»

«Bok!» Sam dönüp odaya girdi. Öfkeden bir tekmede sa□

vurdu donunu. Birden yerde yatan donunun kenarına ilişti gözleri. Eğilip aldı kumaş parçasını.

Tanrım! Ne gece oyunu?

Donun lastiği kopmamış. üç yerden kesilmişti. Biri keskin bir şeyle kesmişti lastiği, kendisini en sağlam yöntemle hareketsiz bırakmıştı.

«Ne gürültü bu böyle?» diye Regina Greenberg gerindi. Utanmış gibi kuştüyü yorganı çıplak memelerinin üstüne çekti.

«Seni' orospu seni!»

«Ne oldu, şekerim?»

«Bırak şekeri falan, seni geri zekâlı. Buradan çıkamıyorum!»

Ginny bir daha esnedi. «Biliyor musun Mac, bana bir zamanlar çok rahatlatıcı bir şey söylemişti. Çevrene havan mermileri yağarken ve durumun umutsuzken yaptığın iyi şeyleri, başarılarını, katkılarını düşün demişti. Yanlışlarını kötülüklerini düşünme, bu seni daha kötü bir duruma düşürür. Sıkıntılı bir ruh durumu da insanın canını kurtaracak çareleri düşünmesini engeller. Bu yalnızca bir zihni davranış sorunu.»

«Bu palavraların benim çıplaklığımla ne ilgisi var?»

«Pek bir ilgisi var diyemem. Ama birden öyle sıkılmış bir halin vardı ki. Atmaca ile yüzyüze gelemezsin bu durumda.»

«Kadın! Kadın! O çılgının neler yapmak üzere olduğunu biliyor musun sen?»

Bir numaralı Bayan Hawkins ani takınılmış bir saflıkla baktı erkeğin yüzüne. «Bir teğmen generalin kararlarını eleştirmez, Binbaşı. Komutanın getirdiği karmaşıkları bilemez...»

«Ne konuşuyoruz biz böyle?»

«Sen akıllı bir adamsın. Atmaca aksi halde seni terfi ettirmezdi. Ben onun sahip olabileceği en iyi fikirleri elde etmesini isterim. İsteddiği her neyse en iyi şekilde yapabilmesi için.» Ginny kuştüyü yorganın altında yüzüstü döndü. «Çok uyukum var benim.»

Devereaux makası kadının yanındaki komodinin üzerinde gördü.

19

Geniş salonda oturan Atmaca, «Giyecekler konusunda özür dilerim,» dedi. Sam kaşlarını çatıp sarındığı kuştüyü yorgana kemer olarak doladığı perde kordonunu sıktı. «Çamaşırhanenin birden fazla anahtarı olması gerek, ama bu büyük yerler kimseye güvenmiyorlar herhalde. O tür konuklar geliyor olmalı.»

Kordona bir düğüm daha atan Sam, «Sus artık,» dedi. «Çamaşırcı kadın sabaha burada olacak sanırım.»

«Hiç kuşukum yok. Geceleri evine giden birkaç kişiden biri, köye gidiyor. Bu da değişecek ama, pek çok değişiklik olacak burada.»

«Bana bir tek değişiklik olacağını söyle, gidip Azaz Varak' la yemek yerim.»

«Haydi haydi Sam, amma da inatçısın. Başka şeyler konuşalım. Bir gömlek pantolon istemediğine emin misin? Hemen yukarı çıkıp...»

«Asla! Senden hiçbir şey istemiyorum. Hayır hayır, geri aldım sözümü, bir şey istiyorum. Bu çılgınca işten vazgeç ve bırak beni evime gideyim.»

MacKenzie purosunun ucunu ısırp zırhlı bir giysinin ayakları arasına tükürdü. «Evine gideceksin, söz veriyorum. Şirket sermayesi merkezileştikten ve belirli koşullarda alınacak bazı paralar yatırıldıktan sonra seni havaalanına ben kendim götüreceğim. Sana bir general sözü veriyorum.»

«Sen benden ne istediğinin farkında mısın? Kasaptan ciğer almaktan söz etmiyoruz, kırk milyon dolar bu! Yaşamımın

sonuna kadar kurtulamam artık. Uygar dünyanın her Interpol merkezinde ve polis karakolunda dosya açılacak adıma. Kırk milyon dolarlık bir para işi yapıp da normal avukatlığına dönemezsin. Bunun haberi hemen yayılır.»

«İsviçre'de bankacılığın bir sır gibi tutulduğunu bilirsin...»

Devereaux, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için çevresine bakındı. «Öyle olsa bile... Roma'daki belirli bir kişiyi kaçırmak için girişimden sonra bunun sırrı falan kalmaz. Olup olacağı da bu! Bir girişim! Hemen enseleneceksin ve Çin'den bu yana bütün yaptıkların didik didik edilecek, kırk milyon dolarla benim adım da ortaya çıkacak!»

«Bunları hep konuştuk ya, evlât. İşin bitti artık. Yani para işini çözümleyince bitecek. Artık bu işe karışmana gerek kalmadı. Ve temizsin, evlât. Yüzde yüz temiz!»

«Değilim! Sana söyledim: sen enselendiğin an hapı yut-tum demektir!»

«Neden ama? Hiç tahmin etmediğim halde bir an için haklı olduğunu kabul edelim. Neyle suçlayabilirler seni? Din kardeşliğini yaymaya çalışan bir örgütü desteklemek için bağış toplayan emekli bir askere yardım ettiği için mi? Sana bir soru sorayım, sayın Avukat. Mahkemede yemin ettikten sonra herhangi bir yasadışı şey yapıldığı konusunda ifade verebilir misin?»

«Çıldırılmışın sen! Bana kaçıracağını söylediğin...» Devereaux, eliyle sırtına birini alıyormuş gibi bir hareket yaptı, ardından bir de istavroz işareti yaptı.

«Evlât, yemin var, yemincik var! Aklını başına topla. Hem bu dediğin söylenti, mahkemede kabul edilmez ki.»

Sam gözlerini kapattı, bir şey uğruna şehit düşmenin ne demek olduğunu anlıyordu. Hafif bir sesle devam etti. «O arşivden çanta bileğime zincirli olarak çıktım.»

«Onun dışında yani,» dedi MacKenzie, «Hem askeri evrak onlar. İkimizin de orduyla pek ilişkisi yok zaten. Başka?»

«Bir tek dürüst iş bile yapılmadı.»

«Nesnel bir görüş bu. Şiddet eylemi yapılmadı, yalan söylenmedi. Hırsızlık yapılmadı. Hepsı gönüllüydüler. Kullanılan yöntem garip geliyorsa, bu da yatırımcıların bileceği bir şey. Başkalarının haklarına tecavüz edilmedikten sonra... Bir şey daha var. Sen kendini bir avukatın ilk görevinin soyut ahlaksal kavramlara değil müşterisine karşı olduğunu söylemiştin.»

«Ben mi söyledim bunu?»

«Elbette...»

«Bu kötü bir şey değil...»

«Çok tumturaklı bir söz. Çok ustalıkla kullandığın bir dilin var. genç adam.»

Sam Atmaca'nın yüzüne bakıp bu sözlerin altında ne yattığını anlamaya çalıştı. Ama adam dürüst görünüyordu, Devereaux da öyle olacaktı.

«Bak, iyi dinle beni,» dedi. «Bu... bu çılgınlığı yapacaksın diyelim. Yani papayı kaçırmayı basardın. Hiç olmazsa bir iki gün için. Ondan sonra neler olacağını düşünebiliyor musun? Nelere neden olacağını?»

«Elbette. Dört yüz milyon kişiden dört yüz milyon yemyeşil dolar gelecek.»

«Olmaz! Olamaz, be sersem herif! Uluslararası bir tepki olur! Misilleme olur! Hükümetler birbirlerini suçlarlar! Başkanlar, başbakanlar kırmızı telefonları, mavi telefonları kullanırlar. Bir de bakarsın ki hıyarın biri başka bir hıyarın söylediği sözden hoşlanmayıp bir evrak çantasındaki kara bir kutunun küçük düğmesine basıvermiş! Mac, Üçüncü Dünya Savaşını başlatabilirsin!»

«Yani sen bundan mı korkuyorsun?»

«Bunu düşünmemeye çalışıyorum.»

Hawkins purosunu Machenfeld şöminesi olan mağaray doğru fırlattı, kollarını göğsünde kavuşturdu. «Sam evlât, ge çekten çok uzaklardasın. Savaş artık eskiden alıştığımız şe. değil. Ruhu kalmadı bir kere. Borular ve,davullar, insanın insanı sevmesi ve sevdiğini incittiği için düşmandan nefret etmesi Bunların hepsi geçmişte kaldı artık. Şimdi her şey düğmeler ve durmadan gözlerini kırıştıran ve hiçbir şey söylemeden ellerini kollarını sallayan bir sürü politikacı. Ben savaştan nefret ediyorum. Bunu söyleyeceğimi hiç sanmıyordum ama söylüyorsun işte: ben bir savaş çıkmasına asla izin vermem.»

«Buna inanmam için bir neden var mı? Yaptığın her şey üçkâğıtçılık. Büyük çaplı bir üçkâğıtçılık hem de. Neden bir savaş seni engelleyebilsin?»

«Çünkü, genç adam, sana gerçeği söyledim de ondan.»

«Peki ya istemeden bir savaş çıkmasına neden olursan?»

«İşte şimdi beni fazla kızdırmaya başladın. Ben kırk yılımı bu işe verdim ve sonunda plastik adamlar canıma okudular. Hayır evlât, ben ne yaptığımı bildiğim için kendime acıımıyorum. Ama benden onlara acımanı, onların aptallıklarından sorumlu tutulmamı isteme.»

Şam'ın bütün seçenekleri gibi bu dürüstlük seçeneği de yokolup gitmişti işte. Başka bir yo! bulmak zorundaydı. Katolik Kilisesinin başı Machenfeld'in çiçeklerini kutsamadan önce *da*¹ ha yapacak çok işi vardı Atmaca'nın. Yedinci Seçenek başgöstermişti bile. Şu anda MacKenzie'yi sakinleştirmesi ve kendine güvenini kaybetmemesi gerekiyordu. Mac'ın hukuksal bakımdan haklı olduğu bir nokta da vardı.

Kendisi, Sam Deveredux, temizdi. Hukuksal olarak. Diğer bakımlardan bir karış çamura gömülmüştü ama, kanıtlar ele alındığında hiçbir savcı aleyhine bir dava oluşturamazdı.

«Pekâlâ, Mac, seninle kavga etmeyeceğim. Savaştan nefret ediyorsun. Belki de bu kadarı yeterlidir. Bilemiyorum. Ben

ûincy'ye evime dönmek istiyorum ve bu odada konuşan dürüst savaşçının sözlerini hatırlayacağım.»

«Gümüştten bir dilin var senin, evlât.»

«Kurşun dolu bir kafam olmasın da... Zürih bankası için kâğıtlar hazır mı?»

«Senin... şey, katkıların için ayırdığım miktarı öğrenmek istemez misin?»

«Neymiş bakalım?»

«Yarım milyon dolara ne dersin?»

Sam hiçbir şey söyleyemedi. Donup kalmıştı.

Yarım milyon dolar.

Düşünecek ne vardı ki? Her şey gibi bu da çılgıncaydı.

«Mantıklı bir rakam,» dedi. «Kıdem tazminatı.»

«Yani bütün söyleyeceğin bu mu? New York'ta hesabına yatırdığım bu parayla o Yahudi avukatı işe bile alırsın, herif de seve seve senin emrinde çalışmaya razı olur.» MacKenzie bozulmuştu. Devereaux'nun o aşın tepkilerinden birini göstermesini beklediği anlaşıyordu.

«Biliyor musun, sen çok garip bir insansın.»

«Ben biraz...» Ama Devereaux sözünü bitiremedi. Yüksek topukların mermere çarpmasından çıkan ayak sesleri duyuldu ve bir an sonra Regina Greenberg yüksek kemerin altından geçip odaya girdi. Şam'a hafifçe gülümseyip Hawkins'e döndü.

«Uşak kadrosuyla konuştum. Beşi kalacak. Üçü köyde oturdukları için kalamıyorlar. Bunu kabul edemeyeceğimizi söyledim.»

«Umarım kırılmamışlardır.»

Ginny güldü. «Hiç sanmam. Her biri ile tek tek konuşup ikişer aylıklarını peşin verdim.»

«Diğerleri koşulları anladılar mı?» MacKenzie cebinden yeni bir puro çıkardı.

«İkramiyelerini de. En az üç ay. Ailelerine bu süre içinde

Fransa'ya çalışmaya gideceklerini söyleyecekler. Soru sormayacaklar.»

«Denizaşırı görevden farksız,» dedi Atmaca. «Para da savaş ödeneğinden çok daha yüksek. Ortalıkta bir tek silah da yok.»

«Lojistik durum da senin lehine,» dedi Ginny. «Beş tanesinin yalnızca ikisi evli. Pek de mutlu değiller sanırım. Pek aramayacaklar ve aramayacaklar yani.»

«Kadın bulmamız gerekecek,» dedi MacKenzie. «Ben daha sonra ayrılan yerleri gezerim. Çadırları manevra yerinden uzakta kurarız. Avukat bey de parasal durumu ayarlamak için Zürih'e gidecek. Ne diyorsun, Sam? İş ne kadarda bitirirsin?»

Devereaux cevap verebilmek için kendini zorlama gereğini duyuyordu. MacKenzie'nin Ginny üzerindeki sözügeçeriliğine şaşmıştı. Aldığı bilgilere göre kadını boşayalı yirmi yıl olmuştu ve kadın öğretmenine tutkun bir kız öğrenci gibi davranıyordu erkeğin karşısında.

«Ne dedin?» Sam Mac'ın ne dediğini duymuştu ama kafasında bir fikir oluşturmak için birkaç saniyeye ihtiyacı vardı.

«Zürih işi ne kadar sürer?»

«Bir gün, belki de bir buçuk gün, bir pürüz çıkmazsa. Havalelerin Cenevre üzerinde yapıldığını sanıyorum, ama yanılmış olabilirim.»

«Pürüzler çanağa biraz bal dökmekle düzeltilemez mi?»

«Belki. Faizden vazgeçmek önemli olabilir. Zaman süresi çok kısa ama rakamlar büyük. Bankalar faizden vazgeçtiğimiz takdirde birkaç bin dolar "kazanırlar. Bu bir özendirici unsur olabilir.»

«Evlât, ne kadar esaslı biri olduğunu kendi kulakların işitiyor mu, ha?»

«Basit muhasebe kuralları bunlar. İlk insan pazarlığa baş□

ladığından bu yana bankalar yalan düzenine alışkındırlar. İşini bilen bir avukat kendine en çok yarayacak yalanı seçer.»

«Duydun mu, Ginny? Ne esaslı çocuk, ha!»

«Gerçekten çok etkileyicisin, Sam. Mac, binbaşı burada her şeyi düzenlediğine göre ben de onunla Zürih'e gidebilir miyim?»

«Bak, bu çok iyi bir fikir işte! Neden benim aklıma gelmedi ki.»

«Doğrusunu buna en çok şaşıran ben oldum,» dedi Deve reaux. «O kadar iyilikseversin ki.»

Hawk'un subayları dünyanın dört bir yanından kopup geldiklerinde Zermatt istasyonunda adı Rudolph olan bereli, altın dişli, kedi gözlü sürücü tarafından karşılandılar. Rudolph epey hummalı iki gün geçirdi.

Önce Girit geldi. Gelişi olaysız oldu. Yani olaysız (ama sahte bir pasaportla) sınır görevlilerinin sıkı kontrol lan altında , uluslararası sınırları aşip Zermatt'a kadar geldi. Dertleri ondan sonra başladı. Rudolph, Girit'in olduğunu kabul etmiyor ve onu taksisine almıyordu.

Hawkins'in bilmediği bir nedenle Girit'in zenci olduğu G12 arşivlerinde yazılı değildi. Ama gerçek buydu. Girit parlak bir uçak mühendisiydi, Ruslar parasını ödediği sürece Sovyet sempaticanıydı, sonra kaçıp batıya sığınan doktoralı ve kapkara derili uzman bir ajandı. Rudolph çok şaşırdığından Hawkins telefonda kendisine karşı çok ağır sözler kullanmak zorunda kaldı. Ancak ondan sonra bereli manyak Karaderilinin arabasının arka koltuğuna oturmasına izin verebildi.

Bundan sonra gelenler Marsilya ile Stockholm oldu. Paris'

ten birlikte gelmişlerdi. Bir gece önce V. Georges Bulvarındaki Los Calavados'ta karşılaşmışlar ve her ikisinin de hem Mihverlerden hem müttefiklerden para aldıkları günlere kadar uzanan dostuklarını tazelemişlerdi. İkisi de Zermatt'taki aynı sarı dağa gitmekte olduklarını anlayınca çok sevinmişlerdi. Stockholm ile Marsilya, Rudolph kendilerini görmeden adamı görmüşler ve kendisine böyle kazık gibi ortada durup kendini belli ettiği için çıkmışlardı.

Beyrut Zürih'ten trenle geleceğine bir cankurtaran kiralamıştı. Zürih polisi ile birkaç kaçakçılık ilişkisi olduğundan bu yola başvurmuştu. Cenevre'ye uçakla gelmiş, ünlü bir eşcinselin adı altında bir araba kiralayıp Lozan'a gelmiş, burada hastaneye başvurarak kalp hastası olduğunu ve son günlerini Zermatt'ta geçirmek istediğini söyleyerek bir cankurtaran kiralamıştı. Her şeyi Zürih treni saatine göre planlamıştı. Rudolph olmasaydı her şey yolunda gidecekti. Ne yazık ki Rudolph Machenfeld'in arka yollarında lastiği patlamış ve istasyona yetişmek için acele ederken istasyonun otoparkında bir cankurtaranla çarpışmıştı.

Bu yüzden Rudolph'un cankurtaranının arka kapısından bağıra çağıra çıkan öfkeli kalp hastası ile kendi elindeki Beyrut'tan gelecek olanı belirleyen listedeki işaretleri tanımakta güçlük çekmişti.

Ancak Rudolph giderek daha çok silkmeye başlamıştı omuzlarını. Machenfeld'in efendisinin kafasının tüm tahtalarının yerinde olduğundan emin değildi. Zermatt'a karşılamaya gittiği adamların da.

Ve gece uykularını kaçırان o kocaman göğüslü bayan da birkaç günlüğüne gitmişti şatodan. Hiçbir şeyin zevki kalmamıştı artık.

Roma ile Rudolph çok iyi anlaştılar. Roma trende bavullarını kaybetmişti. Üç bavulu ile şatonun adamını bulma çabası

kendisini epey yordu. Rudolph adama acıyıp şatoya kadar olan yol boyunca yanında oturmasına izin verdi.

Biscayne çok esrarlıydı. Şifreyi gösterdikten sonra (üstlerinde kara güller olan bir çift beyaz eldiven) tuvalete gitti ve penceresinden dışarı çıktı. Rudolph bir saat kadar bekledikten sonra sabırsızlığı meraka, merakı da tuvaleti boş bulunca paniğe dönüştü. Adamı köşede bucakta görünmemeye çalışarak ararken Biscayne de sessizce kendisini izliyordu. Rudolph telaşa kapılıp Machenfeld'e telefon ederken yandaki telefon bölmesinden kendisini dinleyen adam Rudolph'un gerçek olduğuna inanmıştı.

Biscayne arka koltuğa oturdu ve şatoya kadar bir kelime bile konuşmadı Rudolph kendisiyle.

Son gelen Atinaydı. Biscayne kuşkulu ise Atina tam paranoiyaktı. Bir kere trenin tehlike zincirini çekip katarı istasyonun dışındaki yük katarlarına ayrılan yerde durdurmuştu. Konduktörler ve makinistler tehlikenin kaynağını anlamak için koşarlarken de Atina trenden atlamış, koşup beton bir sütunun ardına gizlenmişti. Atina'nın Rudolph'u görüp saptaması güç olmadı.

Tren sonunda istasyona girdi. Rudolph inen yolcuların yüzlerine tek tek baktı. Atina onun nasıl heyecanlandığını görebiliyordu saklandığı yerden. Platformda demiryolu memurlarından başka kimse kalmayınca Atina Rudolph'a arkadan yaklaşıp omzuna dokundu. Rudolph döndüğünde de kırmızı bir mendil olan işaretini gösterip arkasından gelmesini işaret etti.

Raylar arasında beş dakika süren bir koşudan sonra Atine geri dönüp Rudolph'un arabasına bindi.

MacKenzie Hawkins arabanın gelişini Machenfeld'in surlarından izlerken profesyonelce davranışı yüzünden kendini kutluyordu. D'Accord Otelinden telefon ve telgraf ettiğinden bu ya

no. yetmiş iki saat geçmişti ve bu süre içinde bütün subayları şatoya gelmiş bulunuyorlardı.

* *

Şam'ın Zürih'teki Staats Bank'ta işi öylesine çabuk bitmişti ki Zermatt'a öğleden sonra trenine yetişecekti. Regina Greenberg alışverişe çıktığından D'Accord Oteline kadın için bir not bıraktı: **Bovulinge gidiyorum eve geç döneceğim.**

Trende tek başına oturup uzun uzun düşünmek istiyordu. Saatler ilerledikçe Yedinci Seçenek giderek belirginleşiyordu. Bunun nedeni banka müdürünün kendisine verdiği belgelerdi.

On dört belgeden dördü Cenevre, Kayman Adaları, Berlin ve Cezayir'den gönderilen havalelere ilişkindi; biri Shepherd Şirketinin toplam varlığını belirtiyordu, diğeri Devereaux ailesi adınaydı (bankacı bu konuda hiçbir şey sormamış, Sam da hiç bir açıklamada bulunmamıştı, böyle bir belge yoktu sanki) ve sekiz ayrı parayı belirten sekiz belge.

Bu hesaplardan biri diğerlerinden kabarıktı ve içinde dört ayrı rakam vardı. Herhalde dört kişi için. Devereaux bunun anlamını bulmakta güçlük çekmemişti: Dört Bayan Hawkins.

Geriye yedi ayrı belge kalmıştı, yedisinde de aynı rakam yazılı.

Yedi.

Atmaca'nın **destek personeli.**

MacKenzie Papa'yı kaçırmak için yedi kişi tutmuştu. Yedi subay. MacKenzie subaylarının Machenfeld'e geleceklerini de söylemişti.

«Subayla ne kastediyorsun?» diye sormuştu Devereaux.

«Asker evlât, asker!» Atmacanın gözleri yine o eski ışıkla parıldamıştı.

«Kısa zamanda ile ne kastediyorsun?»

«Mavi alarmdayız, evlât. Yani bütün görevliler mevzilerinde, düşmanla bağlantı bekleniyor.»

«Birkaç gün içinde mi?»

«Belki daha çabuk. Düşmanın anti personal engellerine bağlı. Askerlerimiz üsse dönerken düşman topraklarından geçecekler.»

«Neden söz ediyorsun sen Allah aşkına?»

«Seni ilgilendirmeyen şeyler. Sen o paralara ilişkin belgeleri Zürih'ten getir ve gerisine karışma. İlk brifingimi vermeden subaylarımın komutanlığın onların çıkarlarını nasıl düşündüğünü gözleriyle görmelerini istiyorum. Bu onlara bir amaç duygusu, bir yakınlık verir...»

İşte Yedinci Seçenek bu nedenle belirginleşmekteydi. **Para belgelerini getir... ilk brifingden önce... komuta merkezi onların çıkarlarını...**

Atmaca'nın ordusu savaşın ne olduğunu anlamadan toplanmıştı. Askeri bakımdan bunda olağandışı bir şey yoktu. Ancak düşmanın kaynaklarının büyüklüğü —ki bu bütün dünya idi— göze alındığında iyi seçilmiş birkaç söz, örneğin **'Bu manyak ne yapmak istiyor biliyor musunuz? Papayı kaçırmak!'** ve **'Karşınızda belgeli bir çılgın var!'** ya da **'Bu kaçık Çin'de yeşim taşından bir heykelin hayalarına ateş etti'** gibi şeyler destek personelinin başka iş alanlarına yönelmeye itebilirdi.

Bütün iş zamanlamadaydı. Ve de Psikoloji. Sam yanılmıyor□ sa, Hawkins subaylarına esaslı bir salvo savunacaktı: kaçırılmanın çok teknik ve uygulanabilir bir açıklaması, **sonuç ne olursa olsun** Staats Bank'tan her birine bir servet vaad eden belgeler. Bununla baş etmek güç olacaktı, ama Yedinci Seçenek buydu işte.

Şam'ın subaylara daha önceden erişebilmesi gerekti. At□ maca'nın kaçıklığı konusundaki kuşkuları adamların beynine yerleştirmeliydi. Patronlarının dengesiz biri olması bu tür insanları çok korkuturdu. Kafa dengesizliği ne kadar iyi gizlenirse gizlensin karar dengesizliği demektir. Bu da yirmi beş yıldan yaşam boyuna kadar uzayan bir ceza, hatta bu belirli durumda, yağlı bir ilmek demektir.

Avrupa'nın suç çevreleri bile Çin'den atılan manyak generali duymuş olmalıydı. Aradan pek o kadar uzun zaman geçmemişti. Sam sözlü anlatımını bitirince kozunu oynayacaktı.

Koz mu? Hem de ne koz! Dayanılmaz bir şey!

Zermatt'a trenle giderken yolda banka belgelerini çıkartacak ve gizli numaralarla paraları serbest bırakacak şifreyi birer kartona yazacaktı.

Sonra adamların her birine kartonları verecekti. Adamlar yemeğe bile kalmıyordu hemen Zürih'e gidip paralarını alabilirler ve ortalıktan toz olabilirlerdi sonra.

Her biri, hiçbir şey yapmamak karşılığında bir servet sahibi olacaktı! Müthiş bir buluştu bu!

•
* *

Giovanni Bambolini yalnız kalmak için sevgili bahçesine çıkmıştı. Kimseyi görmek, kimseyle konuşmak istemiyordu. Dünyaya karşı, kendi dünyasına kızgındı. İnsan kızdığı zaman da yapacağı en iyi şey düşünmektir.

İçini çekti. Doğrusunu söylemek gerekirse Tanrı'ya kızmıştı. Çok saçma bir şeydi bu? Başını öğleden sonrası göğüne kaldırırken dudaklarından bir tek sözcük fırladı.

«Neden?»

Başını eğip yürümeye devam etti. Çiçekler açıyor, yaşamı karşılamaya hazırlanıyorlardı.

Ve kendisi yaşamı terketmek üzereydi.

Doktorlar ortak raporlarını vermişlerdi. Yaşam belirtileri korkutucu bir hızla azalıyordu. Altı yedi haftası kalmıştı.

Ölüm kolaydı. Bir kurtuluştı. Güç olan yaşamaktı. Ama ne kadar güç olursa olsun kendisi Roncalli'nin işini sürdürmek için gerekli güçleri toplayamamıştı. Daha çok zamana ihtiyacı vardı. Makamının yetkilerini kullanarak çeşitli fraksiyonları biraz daha yaklaştırmalıydı. Tanrı bunu neden anlamıyordu sanki?

Biraz daha zaman, Tanrım. Sinirlerime hakim olmaya söz veriyorum. Kardinal ile Nuhu Nebiden kalma hırsızlarını hakaretlere boğmayacağıma söz veriyorum. Altı ay yeter bana. Ondan sonra büyük bir minnetle uzanacağım İsa'nın kollarına. Beş ay... Beş ayda pek çok şey yapılabilir...

Ama göklerden hiçbir cevap gelmiyordu. Yalnızca dizlerinde hafif bir ağrı, artık oturmasını belirten bir işaret. O tatlı kadın gazeteci ne demişti? Bazı egzersizler...

Bir o eksikti. Ignatio Quartze cesedini yatağın altına iter ve bir hafta bulamazlar(cı kendisini. Quartze de orada Meclisi toplardı...

Papa sevdiği beyaz sıraya oturdu. Bahçe duvarlarının ötesinden esen hafif bir rüzgâr başının üstündeki ağacın yapraklarını dalgalandırıyordu. Bir işaret miydi bu? Rüzgâr birden keldi, yaprakların hışırtısı işitilmez oldu yerine bir ayaksesi duyuldu.

Gelen yeni yaveriydi. New York'lu bir zenci. Harlem'de çok yararlı işler başarmıştı. Francesco bütün muhalefete rağmen böyle birini aramıştı. Büyük bir planın küçükçük bir parçasıydı bu.

«Sayın Peder?»

«Söyle, evlâdım. Çok telâşlı görünüyorsun, ne oldu?»

«Doğru olmayan bir şey yaptım sanırım, efendimiz. Şaşırdım

miştım, siz de odanızda değildiniz, yapacak başka şey yoktu. Özür dilerim.»

«Sen anlatana kadar bu felâketin boyutlarını bilemeyeceğiz. Yoksa dolabımda Kardinal Ouartze'yi bulup muhafızları mı çağırdın, ha?»

Zenci papaz gülümsedi. Ignatio kendisinin atanmasından hoşlanmadığını açıkça belirtmişti. Francesco bu hakareti küçümsemek için elinden geleni yapıyordu.

«Hayır, Sayın Peder. Özel telefonunuz çalışıyordu. Masanın çekmecesinde duran. Durmadan çalışıyordu.»

«Çalar evlâdım. Vatikan santraline bağlı değildir. Küçük bir zevk işte. Demek cevap verdin. Peki kim arıyordu? O numara-yı birkaç eski dosttan başka kimse bilmez zaten. Zararlı bir şey yapmış değilsin. Kimdi ariyan?»

«Washington'dan bir monsenyör, efendimiz. Çok öfkeliydi...»

«Monsenyör Patrick Dennis O'Gilligan! Evet, sık sık telefon eder o. Telefonla satranç oynarız.»

«Çok heyecanlıydı... beni siz sandı. Konuşma fırsatı vermedi. Öyle çabuk konuştu ki kendisini susturamadım.»

«Evet, tam Paddy'yi tarif ettin işte. Yine Berrigan'lar mı başına iş açmışlar? O ikisi...»

«Değil, Kutsal Peder. Daha kötü bir şey. Başkan onu aramış. Günah çıkarma hakkında bir şeyler falan... Katolik olmak istiyormuş, efendimiz.»

«Che cosa? Madre di Dio!» □

«O kadarla da kalmıyor, efendimiz. On altı Beyaz Saray yardımcısı İsa'yı hemen bulmak istiyorlar. Vatikan ayrıcalığının belirli koşulları altında ve Hristiyan bağlılığı diye bir şey adın...»

Giovanni içini çekti. Yapacak o kadar çok şey vardı ki. Hiç olmazsa dört aycık, Tanrım?

lefon idaresinden Machenfeld şatosunun numarasını öğrenmek istemiş, ama böyle bir yerin olmadığı cevabını almıştı.

Bütün umutları kırılabilirdi aslında, ancak Yedinci Seçenek hâlâ geçerliydi. Sam, bir davayı kazandığını anlayabilecek kadar deneyimliydi.

MacKenzie onu karmaşık duygularla karşılamıştı. Atmaca para işlerinin böyle kolaylıkla çözümlenmesine sevinmişti, ama Şam'ın Regina'ya karşı davranışını hiç de kibarca bulmamıştı, Ginny iyi bir kızdı. Sam hiç olmazsa ona veda etmeliydi.

Neden?

Neden olacak, kadının eşyaları havaalanına gönderilmişti. Ginny, Roma'ya uğrayıp müzeleri gezdikten sonra California'ya dönüyordu.

Sam bu duruma üzüldüyse de kafasında Yedinci Seçenek olduğundan fazla üzerinde durmadı. Zamanlamasının kusursuz olduğunu düşünüyordu.

MacKenzie ilk akşam iş konuşması yapılmayacağını söylemişti. Havadan sudan söz edilecek, bahçeler gezilecek, kokteylden sonra yemek yenilecekti. Adamların birbirlerini ölçüp biçmeleri, odalarında dinleme aygıtları olup olmadığını kontrol etmeleri ve Machenfeld'in bir İnterpol tuzağı olmadığına inanmaları gerekiyordu. Sam gece boyunca bazı gürültüler duyabilirdi, ama bunu pek önemsememeliydi.

Sabahleyin ilk brifing yapılacaktı. Ama Atmaca bundan önce Şam'a veda edecekti. Genç dostunu özleyecekti, burası ke-sindi. Ama bir generalin sözü de sözdü; askerlerini birbirlerine bağlayan şeydi bu.

Devereaux'nun görevi sona ermişti. Rudolph kendisini Zer-matt'a götürecekti, oradan ilk trenle Zürih'e, oradanda son uçakla New York'a gidecekti.

Şam'ın aklında tutması gereken bir noktacık vardı: birkaç ay süreyle fazla endişeye kapılması ya da tansiyonun çıkması

olasılığına karşı Shepherd Şirketinin ilk yatırımcısı Bay Dellac□roce'nin Parmak ve Et diye anılan iki adamı kendisinin çevresinde bulunacaklardı. Bu ancak geçici bir önlemdi, Hawkins Şam'ın bundan alınmayacağını umuyordu.

Evet, Sam durumu anlıyordu. MacKenzie'nin daha fazla açık konuşmasına gerek yoktu.

Devereaux kokteylden önce traş olup üç millik yolun terini atmak için duş yapması gerektiğini söyleyerek konuşmayı sona erdirdi.

Odasına dönünce Ginny'nin donunun lastiğini kestiği makası bulup yedi parça kâğıt kesti, üzerlerine aynı mesajı yazdı.

Evin arka tarafında, kuzey koridorunun sol ucundaki odamda bulunmanız sizin için çok önemlidir. Sabah tam saat ikide. Yaşamınız buna bağlı. Ben bir dostunuzum. Sakın ihmal etmeyin!

Kâğıtları avuç içine sığacak biçimde katlayıp cebine yerleştirdi. Sonra çantasından hesap numaralarıyla banka şifreleri yazılı kâğıtları alıp pantolon cebine soktu. Kozlarıydı bunlar!

Aşağı salona inince Boston'lu geçmişinin bütün inceliğiyle adamların ellerini sıktı.

Ve her birinin eline mesajını sıkıştırdı.

Sabah saat bir buçukta hazırды. Önce İtalyan geldi; ellerine incecik kara eldiven, ayaklarına altı kauçuk ince ayakkabılar geçirmişti. Diğerleri de pek değişik olmayan biçimlerde giyinmiş olarak geldiler. Odada eldiven, yumuşak ayakkabı, kara kazaklar, kalın kemerli dar pantolonlar, bıçaklar, küçük kılıflar içinde tabancalar ve birkaç boğma zincirinden bol bir şey yoktu.

Sam adamlara rahat etmelerini, isterlerse sigara içebileceklerini söylerken çok profesyonel bir grup psikopat bunlar, diye düşündü.

Hepsi zaten rahat göründükleri ve çoğu da sigaralarını tütürmekte olduklarından bunun pek parlak bir açılış cümlesi olmadığını anlamıştı. Ancak en iyi davalar bile kötü açılışlarla kazanılırdı.

Ağır ağır söze başladı. İnsanın .daha ilkel bir yaratıkken günlük yaşam savaşının dışında bir anlam aramak için bakışlarını göğe çevirdiğini, anlayamadığı şeylerde bir rahatlık bulduğunu, ilkel dinlerde bir huzur bulunduğunu anlattı. Doğal olguların belirli bir yapısı, bir örgütlenme biçimi vardı, bu da hepsinin ardında ve hepsini yaratan bir güç olduğunun kanıtıydı. Ama bu hiçbir zaman gerçek anlamında anlaşılamayacaktı.

Yine de bu anlayış eksikliğinde bir güzellik vardı, insan kendini yaratan, yeryüzünü yaratan, seven ve tanıyan bu herşeyi bilen ve kapsayan güce karşı birleşiyordu.

Bu arama olmasaydı insan bir hayvan olarak kalırdı. Ona uzandığı zaman da merhamet kendisinin bir parçası olmaktaydı.

Sam sembol ve unvanların kendi başlarına önemli olmadığını, tüm dinler arasında benzerlikler bulunabileceğini anlattı. Önemli olan iyi ve kötü ayrımıydı. Ama sembollerin ve unvanların milyonlarca insanı rahata kavuşturan mistik anlamları vardı. İnanç. Yoksullar ve ezilenler onlara dua eder, umut ve saygıyla anarlardı onları. Ve milyonlar için bu semboller sürekli karanlık kışlarının tek sıcak ışığıydı.

Devereaux duraksadı. Darbeyi indirme zamanı gelmişti.

«Beyler, karşınızda dev boyutlara ulaşmış olan bir suç var. Öylesine kötü bir şey ki başarılması olanaksız ve sizlerin her birinizi ancak ölümünüze ya da yaşamınızın sonuna kadar'bir hücrenin dört duvarı arasına tıkmaya götürebilir. Bu şatonun

duvarları arasında sizi en değerli şeylerinizden yoksun kılmak isteyen biri var! **Özgürlüğünüzden! Yaşamınızdan! Olanaksızı** oldurmaya çalışıyor o! O dengesiz kafasıyla tüm dünyanın korkunç intikamından kurtulabileceğini sanıyor. Sizin unutulmuşluğun korkunç pençeleri arasına atmakta bir an bile duraksamıyor. Katolik Kilisesinin başı Papa'yı kaçırmak istiyor! Bu adam, tek kelimeyle, bir çılgındır!»

Sam sustu. Karşımdakilerin yüzlerine baktı tek tek. Sigaralar havada kalmış, ağızlar inanmazlıkla açılmıştı. Gözlerinde dehşet okunuyordu hepsinin.

Avcu içine almıştı hepsini de! Jüri avcunun içindeydi! Şimdi büyük kozunu oynama zamanı gelmişti. O sayılar ve şifreler odadaki herkesi bir anda zengin yapacaktı. Çok, çok zengin hem de. Unutulmuşluğun uçurumuna düşmekten kaçınma dışında hiçbir şey yapmadan hem de.

«Beyler, uğradığınız şoku anlıyorum. Buna neden olmak beni gerçekten üzdü, buna inanmanızı isterim. O büyük Romalı Marcus Aurelius'un dediği gibi 'Yapmamız gerekeni yapmalıyız.' Ve şu anda kader bizden bunu istiyor. Ama Hintli peygamber Baga Nishyad'ın da dediği gibi 'Gözyaşı dolu kovalar tarlaya boşaltılırsa pirinç elmas gibi büyüyecektir.' Benim elimde elmas yok, beyler; ama hepiniz için büyük servetler var. Hak ettiğiniz ödüller. Acılarınızı giderecek, sizi istediğiniz ülkeye ulaştırıp, korkudan uzak yaşatacak servetler. Ve de yoksulluktan. İşte size birer kart veriyorum. Bunlardan her biri sizin özel nirvananızı açacak anahtardır. İzin verirseniz, açıklayayım.»

Sam durumu açıkladı.

Yedi subay kartları inceledikten sonra birbirlerine baktılar. Fransızlardan biri, «Fransızca bilir misin?» diye sordu. Devereaux güldü. «Bilirim denemez.»

«Teşekkür ederim.» Fransız diğerlerine döndü. **«Vous parlez tous français?»**

Hep birden başlarını salladılar.

Böylece yedisi birden fransızca konuşmaya başladılar.

Sakin bir şekilde. Acele. Yedi baş yine birden sallandı. Sam çok etkilenmişti: kendisine teşekkür için bir yol arıyor olmalıydılar.

Adamlardan ikisi birden üzerine atılıp bileklerini telle bağladıklarında çok şaşırdı.

«Ne yapıyorsunuz, be? Bırakın ellerimi. Nedir o?»

Yunanlının, boynundan çıkarıp şimdi elinde çevirdiği kırmızı mendili işaret etti.

«O sesler nedir?»

Kontrol edilen silah sesine benzeyen madeni çatırtılar duymuştu.

«Biz sizin sözünü ettiğiniz merhameti olan insanlarız, bayım,» dedi Fransız. «İdam etmeden önce gözlerini bağlamayı kabul ediyoruz.»

«Ne?»

«Cesur olun, sinyor,» dedi İtalyan. «Bu işi hepimiz biliyoruz. Riskini göze olmasaydık kabul etmezdik.»

«Öyle,» dedi Viking. «Bir oyun bu. Kimi kazanır kimi kaybeder. Sen kaybettin.»

«Neee?»

«Avluya indirin,» dedi ikinci Fransız. «Uşaklara nişan taleimi yaptığımızı söyleriz.»

«Mac! Mac Maaac!» Koridorda sürükleniyordu Sam. Eller ağzını örtmüştü. Birkaç parmak ısırıldı. **«Hawkins, Allanın belâ-sı herif? Neredesin?»**

Eller yine yüzüne kapandı. O görkemli merdivenden aşağı yürüdüler. Devereaux bir kere daha ağzını açıp parmakları

ısırdı, eller ve kollar bir anlık gevşediler. Sam arkasına bir tekme savurup kendini kurtardı.

Olduğu gibi merdivenden aşağı attı kendini.

«**Hawkins! Ulan orospu çocuğu, çabuk çık ortaya! Bu man-yaklar beni öldürecekler!**»

Merdivenlerin dibinde karmakarışık bir yığın halinde yığılıp kalmıştı. Atmaca, salonun kapısı önünde belirdi. Ağzında purosunu, elinde rulo biçiminde yuvarlanmış haritalar vardı. Yerdeki Şam'a, sonra başı üzerindeki subaylarına baktı.

«Allah kahretsin! Şimdi **her şey** değişti işte!»

*
*•

Bir kere daha bütün giyecekleri alınmıştı. Şimdi dolapta kadının elbisesi de yoktu artık. Yemeklerini Rudolph getiriyordu.

Atmaca, hayatını kurtarmak için bir komutanlık emri gerektiğini ve askerlerinin de bundan hiç hoşlanmadıklarını anlatmıştı.

Hawkins ertesi sabah, «Birlik daha bayrağını dalgalandırmadan bir isyanla karşı karşıya kaldım,» dedi.

«Neyi dalgalandırmadan? Aman sakın söyleme, bilmek istemiyorum.»

«Ciddi konuşuyorum, evlât. Çok sert önlemler alıp kendilerine en aşırı durumlarda bile, fikir birliği olmasına rağmen, bir generalin yetkisinden daha üst bir yetki düşünölemeyeceğini anlattım. Durum bir an için çok kritikti, ama ben zamanında neler görmüşümdür. Bunlar, epey usta olmalarına rağmen, o eskilerin eline su bile dökemezler. Önemli olan gözler, evlât.»

«Anlamıyorum,» diye inledi Devereaux. «Onlara her şeyi öyle güzel anlatmıştım ki. Bütün karmaşık yumağı çözmüş-tüm. Geçmiş, neden, hatta para bile!»

«Hiçbir şey elde edememiştin. İki büyük hatan oldu. Bir kere böyle değerli subayların parayı kazanmadan alacaklarını sandın...»

«Haydi canım sen del!» diye gürledi Devereaux. «Hırsızlar arasında onurdan falan söz etme bana, yutmam.»

«Yanıyorsun, evlât. Ama eğer gerçekten böyle düşünüyorsan, ikinci yanılığına göz atalım.»

«Ne yanılışı?»

«İnterpol'ün en bilinen numaralarından biri bir banka hesabı açıp birini parayı almaya göndermektir. Bunu bilmemene şaştım doğrusu. Böylece yedisini de aleyhine çevirmiş oldun.»

Sam kuştüyü yorganın altına girmiş, yorganı başından yu karı çekmişti, ama ne yazık ki MacKenzie'nin sesini örtemi yordu.

«Sam, yaşam birbirlerine bağlı ama her biri ayrı bir sürü bölümden oluşur. Bu paralel bölmeler zaman zaman birbirinin varlığını kabul zorundadır. Sen Pekin'de benim hayatımı kurtardın. Bütün ustalığını, yeteneklerini ortaya koyup beni sözünü ettiğini duyduğum o unutulmuşluktan, o boşluktan kurtardın. Dün gece de İsviçre'de ben senin hayatını kurtardım. Elimde olan ustalık ve yetenekleri kullanarak. Ödestik artık. Bu bölgede bölmelerimiz paralel değil şimdi. Onun için bundan sonrasına dikkat et, evlât, ben sorumlu değilim artık. Bu da bir generalin sözüdür.»

*
**

İki haftanın sonuna vardıklarında Sam, artık tümüyle çıldıracağından emindi. Elbiselerini düşünmek bile aklını başından almaya yetiyordu. Tüm yaşamı boyunca elbiseleri yaşamın bir parçası olmuştu. Hiçbir zaman bu konuda kafasını yormuş değildi.

Güzel bir ceket, parası da iyi. Al! Gömlek? Annesi gömlek almasını söylemişti. Filene'den alırdı. Ama ben avukatım. Pek-âlâ, J. Press'den o halde. Gömlek ve gri pantolon. Çorap? Konsolun çekmecesi her nasılsa hep çorap dolu olurdu. Mendil ve don da. Takım elbise büyük bir olaydı. Yetişkin yaşamında ancak bir iki kere gidip takım elbise almıştı. Yine de hiç ısmarlama yaptırmış değildi. Askerlikte de sivil ceket ve pantolonları lanet üniformadan bir kurtuluş aracıydı. Hayır, yaşamı boyunca hiç önemli bir yer tutmamıştı giyecek.

Ama şimdi öyleydi.

Ama, insanın aklını kaybetmemesinin bir parçası olan ihtiyaç, icadın anası sayılırdı. Çok doğru sözlerdi bunlar. Sam da yeni bir şeyler icada başladı. İcadının temeli kendisinin içten bir değişim geçirmesi idi.

Bunun eldeki seçeneklere uygun, ağır bir değişim olması gerekiyordu. Shepherd Şirketine hukuksal olarak iyice bulaştığı ve bütün ayrılma yolları tıkanıdığı için karşı koymanın bir anlamı kalmamıştı artık. Yaşam bölmelere ayrılmıştı ve kendisi de MacKenzie Hawkins adını taşıyan büyük bir bölmenin içindeydi. Aynı bölmede kırk milyon dolar da vardı.

Belki de her şey hesap edildiğinde kendisinin bu olumsuz yaklaşımı yenilgiyi baştan hazırlıyordu. Tüm enerjisini üretken kanallara soksa, bir katkıda bulunabileceği bölgeler bulsaydı... Ne de olsa, altta kesin bir çizgi vardı. Shepherd Şirketi topa tutulduğu takdirde, şirketin kayıtlara geçmiş ikinci yasal yetkilisi de epey şarapnel altında kalacaktı.

Üçüncü haftanın sonunda MacKenzie'nin günlük ziyaretlerinde bunları yavaş yavaş dile getirmeye başladı. Ama yalnız sözün yeterli olmadığını görüyordu. Atmaca onun kafasının da çalıştığını farketmeli, değişimin meydana geldiğini görmeliydi.

Çarşamba günü şu aşamaya varmıştı:

«Mac, şeyden... şeyden sonraki hukuksal durumunu dü-
şündün mü?»

«Sıfır Noktası iyidir. Ne hukuksal durumu? Bana kalırsa
o alanda sen gayet iyi işler becerdin.»

«Bundan pek emin değilim. Epey pazarlık yaptım, Boston'
dan Pekin'e kadar.»

«Neden söz ediyorsun sen?»

«Hiç. Bir şey yok.»

Perşembe günü :

«Şey... bu Sıfır Noktasından sonra... aklına gelmedik so-
nuçlar doğabilir. Shepherd Şirketi'nin başkanlığında ortaya çı-
kacak bir kanser, tüm şirketi sarabilir.»

«Açık konuş, evlât.»

«Şey... boş ver. Hayâl bunlar. Bugünkü o gürültü neydi?
Çok heyecanlandım.»

«Heyecan verici bir şeydi. Manevralarda dakiklik gibi bir
şey çok önemlidir. İnsanın yüreğini alevlendirir. Sen neden söz
ediyordun, hani kanser falan...»

«Unut onu. Hukukçu kafası biraz çalışıyordu da. Manevra-
lar gerçekten başarılı oluyor mu?»

«Öyle...» Hawkins purosunu ağzının öteki yanına aktardı.
Cuma günü:

«Bugünkü manevralar nasıldı?»

«Bugün biraz ağır gitti, ufak tefek aksaklıklar çıktı.»

«Yazık, ama ben sana güveniyorum. Sen hepsini düzel-
tirsın.»

«Evet, öyle...» Atmaca purosunu çiğneyerek yatağın ucun-
da bir süre yürüdü. «Bir iki kişi daha almam gerekebilir. İki üç
kişi. Kafam pek yerinde değil. Sam, başıma bu kadar iş açma.□
saydın dikkatim böylesine dağılmazdı.»

«Sana pişman olduğumu söyledim ya. Ben çok haksız
davran...»

MacKenzie birden durdu. «Gerçek mi?»

«Evet. Bir avukatın ilk öğrendiği şeylerden biri gerçeklerle, sağlam kanıtlarla uğraşmaktır. Parçalarla falan değil, genel tabloyla. Ben ise geneli parçalara ayırdım. Özür dilerim.»

«Bu paiaavralarını anladığımı söyleyemeyeceğim, ama gerçekten sandığım gibi düşünüyorsan, dün söylediklerin neydi öyleyse. Hem de bir gün önce. Sıfır Noktasının sonuçları falan...»

Yeme takıldı, diye düşündü Devereaux. Ama hiçbir heyecan belirtisi göstermedi. Müşterisinin çıkarını düşünen bir avukattı şimdi. «Pekâlâ, söyleyeyim. Bu açılan hesapları biliyorum, Mac. Senin olduğunu sandığım büyük hesap dışında yedi adamın (ya da bunların vekilleri) ilk parti olarak üçer yüz bin dolar çekebilirler. İkinci şifreyle de diğer kalanını. İkinci şifre ilk belgelerden birinde var. Bunun için senin imzan gerekli ve sanırım Sıfır Noktasına doğru yola çıkmadan bunu imzalayacaksın. Tamam mı?»

«Evet, ne olacak?»

«Hiçbir şey. İkinci imzayla adamlardan her biri toplam beş yüz bin dolar almış olacak, değil mi? Ücretleri bu kadar yani?»

«Altı haftalık iş için hiç de fena sayılmaz.»

«Ama başka şeylerin de düşünülmesi gerek. Büyük çaplı bir pazarlık bağıışıklıktan başka şeylere de ihtiyaç gösterir.»

«Ne diyorsun sen kuzum?»

«Adamlarının —kuşkusuz aracıları vasıtasıyla— yetkililere gidip ayrı ayrı anlaşmalar yapmalarını önleyecek ne gibi bir madde var? İş bittikten sonra yani. Senin paranı alıyorlar ve polisle işbirliği yaptıkları için de cezadan kurtuluyorlar. Unutma, tarihin en büyük işinden söz ediyoruz..Senden aldıklarının dışında o taraftan da yüklü bir para toplayabilirler.»

MacKenzie'nin gözleri, birden içi rahatlamış gibi parladı. «Yani sen buna mı üzülüyordun, evlât?»

«Bu kadar hafife alma...»

«Almam, merak etme. Almadım da. Adamlarımdan hiçbiri böyle bir işe kalkışamazlar. Çünkü hepsi orman yangınından kaçan tavşanlar gibi ortadan yok olmak isteyeceklerdir. Bir-birleriyle karşılaşma korkusundan kesinlikle ortaya çıkmayacaklardır.»

«İşte burasını da ben anlamadım.»

Atmaca yatağın üstüne oturdu. «Ben bunların hepsini hesapladım, evlât. Seni topun ağzına yerleştirdiğim gibi. B  fikri bana sen verdin. Her subayıma ayrı ayrı veda edeceğim. Ve her birine hamiline yazılı yarım milyonluk bir tahvil vererek, bunu yalnızca ona verdiğimi söyleyeceğim. İyi bir general olarak savaş günl ğ m  tutuyorum ve bunu yeniden okuyunca adama kendisinin özel katkısı olmasaydı planın ger ekle emeyeceğini anladığımı söyleyeceğim. Böylece herif kendisinin özel katkısı olmadan başarılamayacak bir işi gidip polise anlatmaz, ayrıca arkadaşlarının da kendisinin fazladan bir yarım milyon kopardığını bilmelerini istemez.»

«Aman Tanrım!...» Sam sesindeki hayranlığı saklayamamıştı.

«Yani sen... yedi buçuk milyon dolardan söz ediyorsun!»

«Elbette. Ne kadar çabuk hesap ediyorsun  yle. Kızlara da birer milyon, eder dört milyon. Subaylara verilen ilk    buçuk milyon da var. Ha, bir de sana tahvil ayırdım. Bir milyon dolar daha.»

«Ne?»

«Kırk milyonluk sermayeye nasıl vardığımı anlayamadığının farkındayım. Öyle kafadan atılmış bir rakam değıl o. Uzun hesaplardan sonra buldum bu rakamı. Borsa'dan bir şirketin sermayesinde neler arandığını belirten bir broşür almıştım. Şirketin hizmetlerini piyasaya sunmadan on beş milyona yakın

bir rezervi olması gerekiyormuş. Sonra şirket kurma masrafı, sermayedar bulma ve yol masrafları...»

Şam'ın kulakları kendisine oyun oynuyordu. 'Uçak alımı beş milyon', 'iki buçuk milyona kısa dalga vericiler', 'ikmal malzemesi', 'şirket büroları döşenmesi' gibi sözler duyuyor, ama hiçbir şey anlamıyordu. Kendisi İsviçre'nin bilmem hangi dağının başında çırılçıplak bir kuştüyü örtünün altında mı yatıyordu, yoksa Chryles Binasında tepeden tırnağa kadar giyimli olarak yönetim kurulu toplantısında mıydı?

«Borsa broşürü yedek sermaye konusunda da çok kesin şeyler yazıyordu. Yüzde yirmi ilâ otuzluk bir rakam öngörülüyordu. Ben bir hesap yapıp yüzde yirmi beşin yeterli olacağını hesapladım. Pazarlamadan önceki masraf otuz milyona varmıştı. Bunu ana rakam olarak aldım, görünmeyen masraflar için de on milyon ekledim. Toplam kırk milyon çıktı, ben de bunu topladım işte. Sağlam ekonomik temeller, senin anlayacağın.»

Devereaux'nun soluğu kesilmişti. Ağzından ses çıkmıyordu. Askeri kaçık MacKenzie gitmiş, yerine büyük maliyeci Hawkins gelmişti. Bundan sonra artık eskisinden bin kat ürkütücüydü. Askeri ilkeler (ya da bunların eksikliği) ticari ilkeler (ki bunlar zaten eksikti) ile birleşince tam bir askeri-sınai işbirliği oluşmuştu.

Sam, MacKenzie'yi durdurmak için acele ediyorsa, şimdi bunun en az üç katı acele etmesi gerekiyordu artık.

«Senin bileğini kimse bükemez,» dedi sonunda. «Bütün geçmiş düşüncelerimi terk ediyorum artık. Bana da sana katılma fırsatını tanı, yalvarırım. Bırak şu aptal milyonomu alnımın teriyle kazanayım!»

Subayların her birine bîr renk ayrılmıştı. Girit'ten gelen Amerikalı zenci Kara, Stockholm'den gelen Viking Gri, Biscay neli Fransız Mavi, Marsilyalı Yeşil, Beyrutlu Kahve, Romalı Turuncu ve boynuna bağladığı mendilden dolayı da Atinalı Kırmızıydı. Adamlar arasında bir disiplin ve kişilik duygusu yaratmak için Atmaca her rengin başına 'Yüzbaşı' sözcüğünün getirilmesini istemişti.

MacKenzie'nin ikinci emri, adamların belirgin özelliklerini sıfıra indirdiğinden, bu yetki ve kimlik görüntüsü gerekiyordu. Sıfır Noktasına saldırı maskeli olarak yapılacaktı. Saç sakal iyice kesilecek, ten rengi Kafkasya ırkının renklerine göre koyultulacak ya da açılacaktı.

Adamlar, emri karşı çıkmadan kabul ettiler. Usturalar, maskalar, boyalar çıkarıldı. Hiçbiri diğerlerinden daha belirgin olmamanın güvenlik demek olduğunu çok iyi bilirdi.

Manevraların dördüncü haftası sürmekteydi. Machenfeld'e bitişik arazi Sıfır Noktasını andıracak biçimde hazırlanmış, kayalar yer değiştirmiş, ağaçlar köklerinden sökülmüş, gerekli yerlere bitkiler ekilmişti. İkinci bir yer de seçilip isteğe uygun hazırlanmıştı. Burası, ağaçlığın içindeki dik bir tepeden aşağı inen dar ve dönemedi yoldu.

Bu iki yer için Roma'dan Lillian von Schnabe adındaki bir turistin çektiği 132 fotoğraftan yararlanılmıştı. Bayan Schnabe, resimleri çekmiş olmanın onurunu üstlenmiş değildi. Filmler banyo edilmeden iki ayrı kuryeyle gönderilmiş ve Zermatt'ta şaşkın Rudolph'un eline teslim edilmişti.

Dördüncü haftanın üçüncü günü saldırı provası yapılacaktı

tı. Adamlar kâh saldırgan, kâh da saldırıya uğrayan rolünü oynamak zorundaydılar. Motosikletler hızla gidiyor, arabalar geçiyor, yüzlerine çoraptan maske geçirmiş kişiler, üstlendikleri görevleri yaparken oradan oraya koşuyorlardı. MacKenzie kronometreyle operasyonun her aşamasını ölçmüştü. İlk saldırıdan kaçışa kadar sekiz ayrı aşama geliştirmişti. Subayları görevlerini çok başarıyla yapıyorlardı! Sıfır Noktasındaki toplam başarının, her bir aşamanın kendi içinde başarılı olmasına bağlı olduğunu iyi biliyorlardı. Başarısızlığın düşüncesi bile iyi değildi.

İşte bu yüzden yüzbaşılar, Atmaca'nın taktik bir yeniliğine oybirliğiyle itiraz ettiler: El silahı taşınmayacaktı. Geçmişte bir bıçak ya da bir boğma zinciri her birini pek çok sıkışık durumdan kurtarmıştı. Bu, kurtulma ile yakalanma arasındaki farktı çoğu yerde. Ama MacKenzie bu noktada ınatla direniyordu. Kurtulmalık ödenene kadar papaya bir zarar gelmeyeceğinin garantisi ve kanıtıydı bu. Bu yüzden bütün tabancalar, bıçaklar, ipler, zincirler, dizkapağı kırma pensleri, muştalar yasaklanmıştı. Bir iki jakato oyunu dışında silahsız çarpışma da yasaktı..

Ama sonunda bu kısıtlamaları kabul ettiler. Yüzbaşı Gri, 'İsveç'te bir deyiş vardır,' dedi. «Garajdaki bir Volvo, İskandinav demiryollarında bir yaşamboyu pasodan üstündür. Ben konutunun sözünü dinleyeceğim.»

«Alacağımız parayı düşününce isterlerse ben onları Gas kon ninnileriyle uyuturum,» dedi Biscayneli Fransız.

Ama ninniye gerek yoktu aslında. Uyutma sodyum pental dolmuş şırıngalarla olacaktı. Her subayın göğsüne sarıllı bir fişeklikte küçük boy şırıngalar bulunacaktı. İğne, boynun alt yanındaki belirli bir noktaya yapıldığında insanı birkaç saniye içinde uyuturdu. Bütün sorun, kurbanları o bir iki dakika süresince hareketsiz tutabilmektir. Bu büyük bir iş değildi aslında

da, araçların gürültüsü fazla olacağından bir iki çığlık duyulmayabilirdi bile.

Subaylar Gri ve Mavi'nin bu akıllıca sözlerini duyunca Atmaca'nın emrine karşı itirazlarını bir kere daha değerlendirdiler. Bir çeşit ustalık sınavıydı bu, ayrıca hiçbirisi iskandinav demiryollarından yaşamboyu paso istemiyorlardı. Bir Volvo sürüsüne sahip olmak varken.

Her yüzbaşının özel uzmanlık dalına gerek vardı. Gri ve Mavi yüzbaşılar kamuflej ve kaçış planlama uzmanlarıydı. Yüzbaşı Kırmızı patlayıcı uzmanıydı; Amerikan donanmasının geldiğini duyunca Korent boğazında altı iskeleyi havaya uçurmuştu. Uyuşturucu ilaçlar İngiliz Yüzbaşı Kahverenginin alanına giriyordu. Uçak teknolojisi Houston ve Moskova'daki serüvenleri dillere destan olan Kaptan Kara'nın; elektronik de, Marsilya'da çok çeşitli telsiz iletişimi sağlamak zorunda kalmış olan Yüzbaşı Yeşil'in uzmanlık dallarıydı. Marsilya çok işlek bir limandı ve Interpol de hep ayak altındaydı.

Yerel uyum da Roma'yı avcunun içi gibi bilen Yüzbaşı Turuncuya bırakılmıştı. Turuncu Romalıların günlük giysileri arasında farkedilmeyecek sekiz çeşitli takım elbise tarifi yazacak, ayrıca mümkün olduğu yerlerde kamu taşıma araçlarının kullanılmasını öne alarak dört ayrı ulaşım yöntemi bulacaktı Sıfır Noktasına gitmek için. Dördüncü haftanın son günlerinde yüzbaşılar Roma'ya gidip saldırı yerini kendi gözleriyle göreceklerdi.

Zaragolo'daki havaalanının bir sorun olmayacağına hepsi birleşmişlerdi. Sıfır Noktasındaki helikopter de. Helikopter saldırıdan bir önceki gece oraya götürülebilirdi. Gri ve Mavi kamufle edilmiş helikopterin farkedilmeyeceği konusunda güvence veriyorlardı.

Manevranın Sekizinci Aşamasında kronometreye bastı MacKenzie. Yirmi bir dakika! Bir iki gün sonra bu on sekize inerdi. Bir zamanlar madalyalarla dolu olan göğsünün gurur

la kabardığını hissetti. Askeri kitaplarda yer alan en esaslı küçük vurucu güç olarak geliyordu grubu.

Oyalama birlikleri olan üç sivil bile görevlerini tam olarak başarıyorlardı. Bunların iki görevi vardı: bağırarak ve kıpırdamadan yatmak. En alt rütbedeki erbaş gibi, bunlar da hiçbir şey bilmiyorlardı. Yüzbaşı Kahverengi operasyon biter bitmez onları yerlerine gönderecekti. Belirli bir para karşılığında işe alınmışlardı, yapılan iş kendilerini ilgilendirmiyordu ve erbaş koğuşunda kalıp hiç kuşkusuz subay tayinini paylaşmıyorlardı.

Bunlara Erbaş Bir, İki ve Üç deniyordu kısaca.

Manevra tamamlanınca subaylar, Atmaca'nın kurduğu büyük yük karatahtanın başına toplandılar. Çorap maskelerinden terler fışkırıyordu. Papaz cübbesi giymiş olanlar cübbelerini çıkartıp yırtık sökülük olup olmadığını dikkatle kontrol ettiler. Sigaralar ve kibritler çıkarıldı. Çakmak kullanılmıyordu; çakmaklardan parmak izi çıkartılabiliirdi.

Üç er ayrı bir köşeye çekilmişlerdi. Göz önündeydiler ama konuşulanları duyacak kadar yakın da değildiler. Erbaşlar taktik analizlere giremezlerdi.

Atmaca, konuşmasına olumlu noktalar üzerinde durarak başlamadı. Adamların yanlışlarını anlattı, karatahtaya eleştirilerini sıraladı. Öyle sert konuşuyordu ki, subayları azarlanmış çocuklara dönmüşlerdi.

«Titizlik, beyler! En önemli şey titizlik ve dakiklıktır! Bir an bile aklınızı işinizden ayırmamalısınız. Yüzbaşı Kara* Birinci Aşama ile Altıncı Aşamada zamanlamada güçlük çekiyorsunuz. Yüzbaşı Gri, siz de üniformanızın üstüne cübbenizi geçirmekte acele davranamıyorsunuz. Bunu sık sık tekrarlayın, beyler. Yüzbaşı Kırmızı ve Yüzbaşı Kahverengi, sizlerin Beşinci Aşamanız berbattı. O telsizleri çıkartıp tekrar tekrar çalışın! Yüzbaşı Turuncu, sizinki bağışlanmayacak kadar ağır bir hareketti!»

«Che cosa? Ben yanlış yapmam!»

«Yedinci Aşama, Yüzbaşı! Yedinci Aşama kusursuz olmazsa bütün operasyon havan ateşi altında mahvolur! Değiş tokuş tan söz ediyorum! En iyi İtalyancayı sen konuşuyorsun. Bu Frescobaldi'yi papanın arabasına koyup papayı alacağım. Sen neredeydin bu sırada?»

«Yerimdeydim, Generale!»

«Yolun ters tarafındaydın! Yüzbaşı Mavi, bir kamufraj uzmanı olarak siz Dördüncü Aşamada tüyleri yolunmuş bir kaz kadar göze batıyordunuz! Bitki örtüsünden yararlan, be adam!

«Sekizinci Aşama konusunda kuşkularınız olduğunu duydum. Zaragolo'ya çekilme yolu hakkında. İçinizden bazıları Sifir Noktasında iki helikopter bulundurmamızı istiyormuşsunuz. Size şu kadarını söyleyeyim beyler: radar konusunu düşünmüyorsunuz. İtalyan hava kuvvetleri işaretlerini taşıyan ve alçaktan uçan bir helikopter radardan geçebilir, ama iki tane olursa tarama alanı içine girer. Havadayken çevrenizin tüm hava kuvvetleri tarafından sarılmasını istemezsiniz sanırım.»

Yüzbaşılar birbirlerine baktılar. Aralarında Sekizinci Aşamayı konuştukları kuşkusuzdu. Harekât merkezindeki küçük helikopterin yalnızca Atmaca'yı. Papa'yı ve iki pilotu alacağını düşünerek hoşnutsuzluklarını dile getirmişlerdi. Ama komutanları inanılır bir tablo çizmişti şimdi. Yerüstü kaçış yolları Gri ve Mavi tarafından iyice incelenmişti. Bunlar hem bu işin uzmanlarıydı, hem de kendileri aynı yoldan kaçacaklardı. Bu yolun daha güvenli olduğu düşünülebilirdi.

«İtirazımızı geri alıyoruz,» dedi Yüzbaşı Yeşil.

«Çok iyi. Şimdi de...»

Ama birden karşıdan Sam Devereaux'nun olanca sesiyle bağırarak koştuğunu görünce sustu.

«Bir, iki, üç, dört! Yaşasın koşmak! Sağlıklı yaşam! Sağ»

lıklı Yaşam! Beş, altı, yedi, sekiz! Hiç durmaz koşarız biz! Dört, üç, iki, bir! Ne akıl kaldı ne fikir!»

«Tanrım!» diye bağırdı Yüzbaşı Mavi. «Kaçık herif, bir an bile durmuyor. Beş gündür sabah akşam böyle devam ediyor bu.»

«Sabah biz kalkmadan başlıyor,» diye atıldı Gri. «Dinlenme saatinde, bir anlık bir boş dakikamızda pencerenin altında bas bas bağırp duruyor.»

Öteki yüzbaşılar da başlarını sallayarak ona katıldılar. Generalin, manyağı öldürmeme kararını kabul etmişlerdi. Hatta istemiyerek de olsa sersem herifin arada sırada egzersiz için dışarı çıkmasına da izin vermişlerdi. Machenfeld uşak kadrosundan iki kişinin gözetiminde olarak. Zaten eşek herif üstü çıplak, altında yalnızca bir eşofmanla, dikenli teli atlayıp da bir yere kaçacak değildi ya. Ama palyaçonun Sıfır Noktası hareketına katılmasına gelince çizgiyi çekmişlerdi.

Şimdi de hıyar herif kalkmış kendilerini etkilemeye çalışıyordu. Takıma seçilmeyen, ama yine de uğraşmaktan vazgeçmeyen zavallı bir atlet.

«Pekâlâ, pekâlâ!» diye Atmaca gülmesini bastırmaya çalıştı. «Ben onunla bir daha konuşup yatıştırırım. Bunları sizin için yapıyor zaten. O da büyükleriyle birlikte olmak istiyor.»

Sam, hepsini öfkeden çıldıracak hale getirdiğini biliyordu. Kimi zaman yorgunluktan olduğu yere yığılıp kalacak gibi oluyordu ama yaptığı hareketlerin istediği etkiyi yarattığını bilmek kendisini devama zorluyordu. Hepsi onunla yüzyüze gelmemeye çalışıyorlar, hatta karşısına çıkmamak için kaçıyorlardı bile. Şam'ın çılgın davranışları rahatsız edici bir şaka olmuştu ar

tık. Kendisinin başında beklemeleri için odasının önüne yerleştirilen üç köpek, onun bu davranışı karşısında durmadan havladıkları için aşağıya alınmışlardı. Sam, uşakların yattığı taraftan da çok sık geçmeye çalışıyordu. Doğal tepkilerinden dolayı bağırmaya başlayan köpekler artık yorgunluklarından kendisi yanlarından geçerken kötü kötü bakmakla yetiniyorlardı.

Uşaklar ve MacKenzie'nin subayları gibi. Sam gürültücü bir can sıkıntısıydı. Ama artık kendisine alışmışlardı. Birkaç gün sonra onların bu küçümsemelerinden yararlanacaktı.

Mac ve psikopatlarıyla yemek yenmesine izin verilmiyordu ama Atmaca, öğleden sonraları Sam kanter içinde odasına getirilip de eşofmanı çıkarıldığında kendisini görmeye geliyordu. Devereaux durumu anlıyordu. Hawkins heyecanını boşaltacak bir yer arıyordu. Ve kendini övmek için de, söz arasında, subayları ile birlikte bir iki günlüğüne Sıfır Noktasını yerinde incelemeye gideceklerini ağzından kaçırmıştı. Ondan sonra stratejiden son değişiklikleri yapmak için döneceklerdi.

Ama Şam'ın üzülmesine gerek yoktu. Köpekler, nöbetçiler ve uşaklarla birlikte yalnız sayılmazdı şatoda.

Sam bunu duyunca gülümsedi. Atmaca ile palyaçoları girdince şato kendisinin Sıfır Noktası olacaktı. Çılgın bakışlı Rudolph ile muhafızlarından bir katil olduğu kuşkusuz olan adsız birini uyutmaya başlamıştı. Kendisi koşarken Rudolph ile Ad*sız şimdi bir kenarda oturuyorlardı. Adamlar oturduklarından memnundular. İşleri kolaylaşıyordu böylece. Şam'ın üzerine, iki koca namlulu tabancalarını çevirip duruyorlardı. Sam her seferinde aralarındaki mesafeyi biraz daha açıyordu, bu öğleden sonra en az 250 metre kadar uzaklaşmıştı adamlardan.

Askerde küçük silahlar konusunda bir şeyler öğrenmişti, otuz metreden uzak mesafelerde tabancaların pek işe yaramadığını biliyordu. Atmaca'yı durdurmak gibi bir şey savaşta kahraman olmayan askerleri kahraman yapardı.

Planı basitti. Buna bir seçenek numarası vermek isterdi aslında, ama seçeneklerinin hepsi başarısız olduğundan bunu yapmamıştı. Şimdiki gibi çevredeki ormanın çok sık, otların daha uzun olduğu bu alanda koşacaktı. Sonra otlar arasına yatıp jimnastik hareketlerine başlayacaktı. Böylece otların arasına girdiği anda ormana doğru sürünecek, sonra telörgüye doğru koşacaktı. Ama oraya varınca tele tırmanmaya kalkışmayacak, eşofmanını çıkartıp tellerin öte yanına fırlatacaktı. Her şey yolunda gider de Rudolph ile Adsız başka başka yön- lere koşarsa, çok ağır yaralanmış gibi bir çığlık koparacak ve sık ağaçların arasına girecekti.

Rudolph ile Adsız sesin geldiği yöne koşacaklar, eşofmanı tel örgünün öteki yanında görünce gereken şeyi yapacaklardı: yani biri telin öte tarafına geçecek, diğeri de köpekleri almak için geri koşacaktı.

Sam, köpek havlamalarını duyana kadar bekleyecek, sonra Machenfeld'e dönüp giyecek ve silah çalacaktı. Oradan bir otomobile atlayıp aşağı bahçe kapısına sürecek, kapıcıyı silahla tehdit edip özgürlüğüne kavuşacaktı.

Aksayacak hiçbir yanı yoktu bu planın.

İçlerinde strateji uzmanı yalnız Atmaca değildi. Aaron Pin- kus'un yanında çalışmış Boston'lu bir avukatın, öyle hafife alı- namayacağını öğrenme zamanı gelip çatmıştı artık!

Düşünceleri birden haykırmalarla kesilmişti. Manevra ala- nına gelmişti. Garip yolu, araçları görebiliyordu. Rudolph ile Adsız geri dönmesi için çağırıyorlardı. Kuşkusuz boyun eğecek- ti, manevraları izlemesine izin verilmiyordu.

Yönünü değiştirirken, «Kusura bakmayın!» diye bağırdı. «Haydi, kapıya kadar bir uzanalım da bugünlük yeter diyelim!»

Rudolph ile Adsız yüzlerini buruşturarak doğruldular. Ru- dolph parmağıyla müstehcen bir işaret yaptı, Adsız da parma- ğını dişine götürdü.

Sam her öğleden sonra antrenmanını bahçe giriş kapısına kadar yaptığı koşuyla bitirirdi. Kaçışını hazırlamak için her yanı iyice öğrenmeliydi. Belki de kapıyı kendisi açmak zorunda kalabilirdi. Bu olasılığı düşünerek hendeğin üzerindeki tahta köprüden koşarken birden içini bir huzursuzluk kapladı. Kapıda, kapıcının sırtkan bakışları altında içeri uzun siyah bir araba giriyordu. Sam, arabanın sürücü camından gelen sesi duyunca birden olduğu yerde dondu. İlk aklına gelen şey kendini Machenfeld hendeğine atıp öldürmek olmuştı.

«İnanmıyorum, gözlerime inanamıyorum!» diye bağıırıyordu arabanın direksiyonundaki Lillian Hawkins von Schnabe. «Eşofman giymiş bir Sam Devereaux, Beni dinledin demek! O içinde yaşadığın yıkıntıyı sonunda adama çevireceksin, ha!»

Lillian'ın sesini duyduğunda kendisini suya atıp boğmayı düşünmüştü, ama onun hemen ardından gelen sesi duyunca gerçekten parmaklığa kadar gidip dayandı.

«Londra'da olduğundan çok iyi görünüyorsun!» diye bağıırıyordu Santa Monicalı Anne, dördüncü Bayan Hawkins. Eğimli ama Etkin. «Yolculuk sana çok yaramış!»

22

Devereaux'nun kaçış planı diğer seçenekler gibi suya düşmemiş, yalnızca ertelenmişti. Şimdi fazladan iki muhafızı da hepsap zorundaydı. Hele bunlardan biri Atmaca için de tam bir sürpriz olmuştu. MacKenzie bunu itiraf etmişti. Sıradan bir şeyden söz eder gibi, kendi planını bozmasına izin vermeden...

Devereaux'nun odasına döndüklerinde, «Annie'nin bir sorunu var, avukat bey,» dedi. «Bunu biraz hukukçu kafasıyla düşün

şünsen iyi olur. Bu iş sona erince o konuda da birşeyler yapar□
sılın artık.»

«Bütün sorunlar önemsiz kalır bu...»

«Annie'ninki değil. Annie'nin ailesi... hem de tümü... yaşam-
larının büyük bir bölümünü parmaklıklar ardında geçirmişlerdir.
Annesi, babası, erkek kardeşleri... Detroit karakollarının sabıka
kayıtlarını hep onlar doldurmuşlardır.»

«Ben bilgisayarlarda böyle bir şeye rastlamadım ama.»
Devereaux bir an için kendi derdini bir yana atmıştı. MacKen-
zie kendisini üçkâğıda getirmeye çalışmıyordu şimdi. Gözlerinde
ateş değil, yalnızca keder vardı. Gerçek. Ama Annie'nin dosya-
sında sabıka kaydı da yoktu. Yanlış hatırlamıyorsa ortaçağ
Fransızcasıyla şiir yazar Michiganlı iki önemsiz öğretmenin tek
kızıydı. Ana babası ölmüştü.

«Elbette rastlamazsın,» dedi Atmaca. «Ben hepsini değiştiren
tirdim. Hem ordu için hem de kızın kendisi için.» MacKenzie
bunu söylemek kendisi için çok güçmüş ama gerçeği silip ata-
mıyormuş gibi sesini alçalttı. «Annie bir orospuydu. Yetişme ça-
ğında kötü yola saptı. Sokak kadını oldu. Başka bir yaşam biçimi
bilmiyordu o zamanlar. Ne bir ev yaşantısı vardı, hatta ne de
evi. Orospuluk yapmadığı zamanlar kütüphanelere gider, bütün
o cicili bicili dergileri okur, namuslu yaşâmanın nasıl olacağını
hayâl ederdi. Sürekli olarak kendini düzeltmeye çalışırdı. Şimdi
bile durmadan okur. İçi çok temizdir. Her zaman da öyleydi.»

Sam birden, Savoy'u hatırladı. Anne yatakta VIII Henry'nin
Eşleri'ni okuyordu. Sonra giyinirken söylediği o sözler... Devereaux
Atmaca'ya bakıp kadının sözlerini tekrarladı. «Dışını, çok
değiştirmeye kalkışma içini berbat edersin. Bunu ona sen söylemişsin.»

MacKenzie utanmış gibiydi. Unutmadığı açıkça görülüyordu.
«Kızın Sorunları vardı. Dediğim gibi, o görünüşün altında

kendisinin bile tanımadığı çok iyi bir insan yatıyordu. Bunu ben görebildim! Herkes görebilirdi.»

«Peki hukuksal sorunu ne?»

«Şu jigolo garson kocası. Altı yıldır herife kul köle oldu, onu plaj jigololuğundan kurtarıp iki lokanta sahibi etti. Lokantaları Annie kendi elleriyle yaptı dense yeridir. Onlarla gurur duyuyor. O yaşamdan da hoşlanıyor. Deniz üstünde, o yatları sey rederek...»

«Eee?»

«Herif başka bir kadın bulmuş, Annie'den kurtulmak istiyor Sessiz bir boşanma ve defolsun gitsin.»

«Annie boşanmak istemiyor mu?»

«Orası önemli değil. Annie lokantaları kaybetmek istemiyor. Bu bir prensip sorunu, Sam. O lokantalar Annie'nin uğrunda çalıştığı şeylerin birer simgesi.»

«Ama adam keyfine göre hareket edemez ki. Anlaşma gerek, California yasaları çok serttir.»

«Herif de öyle. Detroit'e gidip kızın sabıka kayıtlarını çıkartmış.»

Sam duraksadı. «Bu adli bir sorun.»

«Bu işe el atacak mısın?»

«Yapacağım fazla bir şey yok. Karşılıklı çarpışma gerek, dişe diş göze göz. Suçlamalara karşı suçlamalarla cevap vermek gerek.» Devereaux parmaklarını şaklattı. «Tamam! Beni buradan çıkart, doğruca California'ya gideyim. En iyi dedektifleri tutar herifin peşine salarım.»

«Ook güzel bir fikir, evlât! Bu saldırgan tonunu beğendi işte. Bu hırsını bir iki ay sonraya sakla.»

«Neden şimdi değil ama? Ben...» ✦

«Korkarım olanaksız bu. İş bitene kadar burada kalmak zorundasın. Ama Annie ile konuş. Her şeyi öğren. Belki Lillian da yardım eder, akıllı kızdır.»

MacKenzie bir taşla iki kuş vurmuştu: Şam'ın şimdi iki muhafızı daha vardı. Rudolph ile Adsız'ın üstesinden gelebilirdi belki, ama kızlar öyle kolay yutulacak lokma değildi.

Ancak kadınların şatoya gelişlerinden iki saat sonra Sam Lillian'ın kendisiyle uğraşacak zaman bulamayacağını anlamıştı. Kadın kendisine özgü bir atılımla Machenfeld uşaklarından ikisini yanına alıp hemen hummalı bir çalışmaya koyulmuştu. Birlik manevraya çıktığı sabah iş başlamıştı.

Üst katta. Odalarda ve şatonun damını çeviren surlarda.

Çekiş sesleri, testere gürültüleri.. Uzun merdivenden yukarı aşağı mobilyalar taşınıyor, merdivenden geçemeyecek kadar büyük parçalar dış duvarlardan ipler ve makaralarla indirilip çıkarılıyordu. Şam'ın üçüncü kattan yukarı çıkmasına izin verilmemişti. Bahçeden surlar arasına saksılar yerleştirildiğini görebiliyordu. Lillian ile iki yardımcısı yukarı boyalar ve fırçalar taşıyorlardı. Sam artık merakını yenemeyerek ne yaptıklarını sorduklarında kadın ortalığa biraz çekidüzen verdiklerini söylledi.

Son olarak duvardan yukarı sandık sândık mıcır, birkaç beton sıra ve (eğer Sam yanılmıyorsa, ki Bostonlu olduğu için yanılmıyordu) bir de mermer dua bölmesi çekildi.

Devereaux Lillian'ın ne yaptığını anlamıştı. Machenfeld Şatosunun üst katı ile damını papaya hazırlıyordu! Daireleri, bahçeleri ve dua bölmeleriyle!

Tanrım! Papalık malikanesi!

Diğer yandan Anne bütün zamanını Şam'la geçiriyordu MacKenzie kızların subaylarla birlikte yemelerini uygun bulmadığından —savaşta önce kadınlarla birlikte yemek askerin kafasını dağıtırdı— Anne ile Lillian yemeklerini Şam'ın odasında yemekteydiler. Sam kuştüyü yorganın altındayken tabii! Ama Lillian çoğu zamanını yukarda, işinin başında geçiriyordu.

Sam ile Anne şaşırtıcı bir platonik dostluğa itilmişlerdi

Doğru, Sam bu durumu bozacak bir davranışta bulunmamıştı, ama kadın da kendisine pas vermiş değildi. Sanki ikisi de çevrelerini saran çılgınlığı anlamışlar, buna karışmak istemiyorlar; ve gerçek anlamda, birbirlerini korumaya çalışıyorlardı. Sam' kadınla konuştuğça MacKenzie'nin onun hakkında ne kadar haklı olduğunu görüyordu. Yaşamı boyunca Anne kadar saf ve temiz bir insana rastlamamıştı. Aslında kızların hepsi sahtecilikten uzaktılar ama Annie'nin değişik bir yanı vardı. Diğerleri belirli bir düzeye yükselmişlerdi, kendi değerlerinin bilincindeydiler, ama Anne henüz tatmin olmuş değildi.

Devereaux kendisini bekleyen tehlikenin farkındaydı; gerçekten yolundan saptırılabilirdi. On beş yıldır bu kızı beklemekte olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Ama bunu düşünmemeliydi. Yeni bir plan oluşmuştu kafasında. Hem bu kere işlerliği olan bir plan.

Hawkins ile kaçık yüzbaşları Sıfır Noktasına hareket edecekleri gün...

Orkestranın son nağmeleri tiyatroyu doldururken Guido Frescobaldi gözünden akan bir damla yaşı silerek seyircileri selamladı. Sanatını bir yana bırakıp önemli şeyleri düşünme zamanı gelmişti artık. Soyunma odasına gidip makyaj kutusunu kilitlemesi gerekiyordu.

Beklediği haber gelmişti. Roma'ya gidiyordu! Sevgili kuzeni, bütün papalar içinde en sevileni, Giovanni Bombalini, İsa'nın Vekili Francesco ile kucaklaşacaktı! Ne talihli bir insandı! Bu kadar yıl sonra sevdiği insana yeniden kavuşmak!

Ama ağzını açıp ta tek kelime söyleyemezdi. Anlaşmaları□

nın bir noktası da buydu. Bombalini —neler diyordu Tanrım— Papa Francesco böyle istemişti. İnsan böylesine ulu bir kişinin nedenlerini değil sormak, düşünemezdi bile. Ama Guido yine de merak etmiyor değildi. Giovanni neden tiyatro idaresine Roma* ya değil de, ailesini ziyaret için Padua'ya gideceğini söylemesini istemişti? Arkadaşı sahne yönetmeni bile bunu duyunca gözünü kırpmişti.

«Belki de aileden birkaç kuruş için Aziz Peter'e dua etmesini rica edersin, Guido. Bu mevsim gişe hasılatı pek düşük oldu.»

Sahne yönetmeni ne biliyordu ki? Ne zaman öğrenmişti?

Eski günlerin Giovanni'si hiç böyle gizli kapaklı işler yapan bir insan değildi. Ama diğer yandan kendisi, Frescobaldi, kim oluyordu da sevgili kuzeni papanın bilgeliğinden kuşkulanıyordu.

Guido küçük soyunma odasına kapanıp giysilerini çıkarmaya başladı. Gözü Pazarları kiliseye giderken giydiği temizlenmiş ve ütülenmiş siyah elbisesine ilişti. Roma'ya trenle giderken onu giyecekti. Birden nankör bir insan olduğunu düşündü. Giovanni kendisine bu kadar iyi davransın ve o da böylesine şeyler düşünsün, ha!

İki kuzeni buluşturacak olan hanım gazeteci ölçülerini istemişti. Tüm ölçülerini hem de. Guido bunun nedenini sorduğunda kadın söylemişti. Guido da ağlamıştı.

Giovanni kendisine yeni bir takım elbise alıyordu.

Atmaca ile subayları Roma'dan döndüler. Sıfır Noktası son olarak gözden geçirilmişti. Planlarda hiçbir değişiklik yapılması gerekmiyordu.

Ayrıca bütün bilgiler toplanmış ve değerlendirilmişti. Düşman topraklarında kullanılan temel keşif tekniklerini uygulayan Hawkins düşman üniforması giymiş (bu kez kara bir cüppe ile bir papaz), Vatikan'a giriş kâğıdı ve kendisinin hazine adına

araştırma yaptığını kanıtlayan bir belge çıkartmıştı. Artık istediği yere girip çıkabilirdi.

Bulgular Atmaca'nın düşüncesini doğrulamıştı.

Papa, son iki yılda olduğu gibi belirli bir günde Castel Gandolfo'ya gidecekti. Çok titiz bir insandı, zamanı ihtiyaçlarına ve görevlerine göre düzenlenmişti. Castel Gandolfo kendisini bekliyordu ve tam zamanında orada olacaktı.

Papa eskiden olduğu gibi tantanasız bir biçimde gidecekti. Gösteriş düşkünü ve savurgan bir insan değildi. Önde ve arkada ikişer motosikletli. İki arabalık bir konvoy oluşturulacaktı. Birincisinde kendisiyle en ydkın özel yaverleri, diğerinde sekreterleri ve diğer daha alt düzey yetkilileri.

Konvoy papanın Gandolfo'dan söz ederken uygulandığı güzel manzaralı yoldan geçecekti. Yol boyunca eski Roma kalıntıları ile Via Appia Antica.

Via Appia Antica. Sıfır Noktası.

İki Lear jet uçağı Zaragola'ya teslim edilmişti. Burası zenginlerin havaalanıydı. Erbaşların oyalama araçları olan küçük Fiat araba, Yüzbaşı Kara tarafından Etiyopya Elçiliğı adına satın alınmıştı. Araba karakolun yanındaki gece gündüz açık olan garajda duruyordu.

Guido Frescobaldi Roma'ya doğru yola çıkmıştı. Regina onun gereğine bakacaktı. Adamı Via Due Macelli'de Doge adlı pansiyona yerleştirecek ve saldırı sabahına kadar kendisine bakacaktı. O sabah adamı en az on iki saat keyifli tutacak zararsız bir thipental karışımı zerk edecekti.

Atmaca, Guido'yu Sıfır Noktasına giderken Fiat arabayla

alacaktı. Regina o saate kadar adamı giydirecekti. O eteğinin üstüne çok geniş bir palto geçirecekti aslında.

Yapacak bir şey kalmıştı. Manevralarda kullanılan iki araba Champoluc kasabasının kuzeybatısındaki Valtournanche'ye götürülecekti. Jet sosyetesinin şalelerine gitmek için kullandıkları, pek az bilinen özel bir hava meydanına. Arabalar uydurma Yunanlılar adına kayıtlıydılar ve İsviçreliler böyle arabaları kullanacak kadar zengin Yunanlıları hiç rahatsız etmezlerdi.

Lillian nakil işini gerçekleştirecekti. Papalık malikânesini hazırlamasında kendisine yardımcı olan iki adamla. Arabalar yerlerine yerleşince adamlarla Lillian ortalıktan kaybolacaktı. Mac kendilerine ikramiyelerini verecekti kuşkusuz.

Sıfır Noktasından döndükleri anda Rudolph ile adını bilmediği öteki adamı da gönderecekti. Papa yerine yerleşir yerleşmez. Aşçı kalacaktı. Zaten o kime yemek hazırladığını bilse de pek önemli değildi; kendisi on altı ülkenin polisince aranan bir Fransızdı.

Geriye Anne ve Sam kalıyordu.

Şam'ın idaresi kolaydı. Ama Annie'ye bir türlü akıl erdiremiyordu. Kız ne yapmak istiyordu? Neden gitmiyordu? Neden kendisine karşı kendi sözünü kullanıyordu?

«Eğer içimizden birinin ihtiyacı olur da sana gelirsek bizi hiçbir zaman terketmeyeceğine söz vermiştin. Elinde imkân varsa bize karşı bir haksızlık yapılmasını önleyecektin. Ben ihtiyacım olduğu için geldim buraya. Bir haksızlık da yapıldı. Gidecek başka bir yerim yok. Ne olur bırak burada kalayım.»

Eh, MacKenzie'nin buna karşı diyecek hiçbir şeyi olamazdı. Ne de olsa bir general sözü vermişti.

Ama neden? Şam'ın yüzünden mi acaba?

Demek Gandolfo'da ölecekti. Çalışma odasının penceresinden bakan Giovanni Bombalini, daha kötüsü de olabilirdi diye düşünüyordu. Yarım yüzyıl önce umabileceği tek şey Altın Kıyısında bir mezar, başı üstünde sinek sürüleri dolaşırken yarı Latince yarı Kwa dilinde okunacak bir âyindi. Gandolfo böyle bir sondan çok daha fazla avantajlara sahipti.

Gandolfo'da daha verimli çalışabilecek, son haftalarını Ki lisen rın geleceği için çalışarak geçirebilecekti. Yanında dünyanın en güçlü piskoposluklarının yüzlerce belgesini getirecek, çeşitli bildiriler yayımlayacak, daha genç daha canlı perspektifler lehine bir denge kuracaktı.

İnatçı eski tüfeklerin gözardı edilemeyeceklerini sürekli olarak hatırdı tutmak zorundaydı. Bunlar reform ve değişiklik için kıyameti koparanların bilemeyecekleri kadar çok din savaşı vermişlerdi. Bir yaşamboyunun felsefelerini değiştirmek o kadar kolay değildi. İçlerinde esaslı olanları kenara çekilip sakin otlaklarda yaşamayı yeğlerler, istendiğinde düşüncelerini söylerlerdi. Ama diğerlerinin, dünyanın Ignatio Quartze'lerinin itilmeleri gerekirdi.

Papa Francesco yapacağı son işlerden birinin de bu olduğuna karar vermişti. Ölümünden sonra Kardinaller Meclisinde okunacak ve sonra da kamuoyuna açıklanacak vasiyeti olacaktı bu.

Bildirisini genç Zenci papaza yazdırmaya başlamıştı bile. Vatikan yetkililerinin hepsine bir papalık bildirisi gönderip genç yaverini, ölümü halinde, özel işlerini yürütmekle görevli kıldığını bildirmişti. □

Giovanni'ye Ignatio Ouartze'nin bu bildiriye okuduktan sonra en az bir saat kustuğu bildirilmişti. Bildiri kardinalin solunum yollarını epey etkilemiş olmalıydı.

«Efendimiz, minyatür satranç tahtasını bulamıyorum,» dedi

elinde bavulla yatakodası kapısında beliren Zenci yaveri.. «Telefonun bulunduğu çekmecede yok.»

Giovanni bir an düşündü, sonra utanmışçasına öksürdü. «Korkarım banyoda bulacaksın, Peder. Monsenyör O'Gilligan sorunlarını çözümlediğinden bu yana çok korkak oynuyor. Bütün dikkatimi toplamam gerekiyordu.»

«Başüstüne, efendim.» Genç papaz bavulu yere bıraktı. «Onu da giyecek sandığına koyarım.»

«Hazırlığımız bitti mi?»

«Hemen hemen. Kutsal Peder. İlâçlar ve şuruplar benim evrak çantamda.»

«Biraz konyak da olsa iyi olurdu.»

«Onu da aldım, efendimiz.»

«Sen gerçekten Tanrının sevgili kulusun, oğlum.»

23

RIGIRATI! COZTRUZIONE!

Kocaman madeni levha köy yolunu boylu boyunca örten tahta engelin tam ortasına yerleştirilmişti.

Roma belediyesinin görkemli amblemine, en küçük kırmızı reflektöre kadar çok resmi bir havası vardı. Engel, Via Appia Antica'nın bir bölümünü bütün gelen araçlara kesiyor ve Appian tepesinden aşağı inen orman içinden geçen bir yola veriyordu trafiği. Appian yolunun bu kesimi öylesine dardı ki, gösterilen yoldan gitmek zorunluluğu vardı. En küçük Fiatlar dışında hiçbir araba yolun üzerinde U dönüşü yapıp geri dönemezdi. Hatta, Atmaca'nın karakolun yanındaki garajdan aldığı ve şimdi tepenin dibinde tersyüz yatan Fiat bile.

Geri dönemeyen bir arabanın yapması gereken şey delik deşik ve keskin dönemeçli yolda en az bir mil geri geri gitmekti. Kuşkusuz sürücü ormanın kenarındaki geniş açıklıklarda dönmeye çalışabilirdi, ama buraları da kimi eski zamanlardan kalma taş duvarlar ve kayalarla doluydu. Buraya girmek hem tehlikeli hem de yasaktı.

Engelin kenarındaki çukurda haraketsiz yatan yüzü maskeli Yüzbaşı Kara bunları düşünürken uzaktan motosiklet gürültülerini duydu.

Her şey hazırды.

Sıfır noktası gelmişti.

Seçtikleri yer kusursuzdu. Yalnızca ağaçlar, tarlalar ve tepeler. General planını iyi yapmıştı. Kaçırılma bu ıssız yolda geçici yol kullanılmadan da yapılabilirdi, ancak bazı bakımlardan geçici yol çok önemliydi. Araçlar istedikleri takdirde çok büyük güçlüklerle anayolda dönebilirlerdi, ama geçici yolu görünce dönmeyecekleri kuşkusuzdu.

Ancak buna rağmen dönmedikleri takdirde Yüzbaşı Kara yüksek frekanslı düdüğünü kullanacaktı. Bu, A Planı, Birinci Bölüm, Bir ve Üçüncü Kısımların terkedildiğini, yerine B Planı, Çift Sıfır Bölümü, Yüz Bir ve Yüz Onuncu Kısımların devreye girdiğini, kaçırılma olayının yolun daha ilerisinde yer alacağını işaret edecekti.

Engelin ilersinde, mavi miğferin üstündeki beyaz haç güneşte dev bir pırlanta gibi parılıyordu. Papalık konvoyunun önünde giden motosikletlinin başıydı bu. Üniformalı orta hızla ilerlemekteydi, daha hızlı giderse arkadaki otomobilde gelenler rahatsız olurlardı.

Polis resmi işaretli engeli görmüş, motosikleti oraya doğru sürmüştü. Yüzbaşı Kara soluğunu tuttu. Polis motosikletten in. di, engele doğru yürüdü. Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, herhangi bir yol çalışması var mı diye ileri baktı, birşeyler homurdandı.

Dönüp ellerini kaldırdı sonra. Öndeki araba engele otuz metre kadar yaklaşmıştı.

Polis motosikletine bindi, arabanın yanına hızla gidip içindekilerle heyecanlı birşeyler konuştu.

Arabanın açılan arka kapısından kara cübbeli bir papaz indi. Polisle birlikte engele doğru yürüyüp yola baktılar.

Aralarında konuşma kararsız el hareketleriyle sürdü bir süre. Papaz cübbesinin eteğini toplayıp koş a koş a papalık arabasına gitti.

Yüzbaşı Kara yattığı yerden pek iyi göremiyor ama kendisine doğru esen rüzgârın taşıdığı heyecanlı konuşmaları duyuyordu. Kara yutkunarak düdüğünü sıkı sıkı kavradı.

Sonra bir kahkaha duyup rahatladı. Papaz arabaya döndü, başını salladı, polise sola doğru gitmesi için bir işaret yapıp arabaya bindi.

Serüven dolu bir karar alınmıştı; general düşmanını çok iyi tanıyordu.

Konvoy sola sapıp tepeden aşağı doğru yoluna devam etti. Arabalar bozuk yola ağır ağır girdiler. Arkadan gelen iki motosikletli de gözden kaybolunca Kara yerinden engele koştu, tahayı bu kez geçici yolu kapayacak biçimde çevirdi. İşaretin üstündeki kâğıdı yırttı. Altan yeni bir yol işareti çıkmıştı şimdi.

DİNAMİT! KAPALI! TEHLİKELİ!

Başarmıştı işte! Machenfeld'den kaçmıştı! Roma'ya gidiyordu. Bir aksaklık olmazsa kimse sabaha kadar gittiğini öğrenemeyecekti. O zaman da artık iş işten geçecekti. Atmaca Sıfır Noktasına hareket etmiş olacaktı!

Kaçtığını anlamalarına olanak yoktu. Odasının kapısını ki mazlarsa! Bunu yapmak için de bir nedenleri yoktu aslında. Anne kendisiyle konuşmuyordu; ayaklarını öfkeden yere vura vura çekilip gitmişti güney kanadındaki odasına. Sam bile bile bir tartışma çıkarmıştı, kavgaları Matterhorn tepesinden duyulabilirdi, Anne de o kirli işlere karışan akrabalarından öğrendiği kuşkusuz bir dil kullanmıştı.

Rudolph ile Adsız'ın kendisiyle bir ilgileri yoktu. Anne ile tartışmasından sonra kasıklarında ani bir sancıyla kıvranmıştı muhafızlarının önünde.

«Tanrım! Kuveyt ensefaliti bu! Beş hafta önce Cezayir'de çölde görmüştüm! Bana da bulaştı işte! İnsanın hayaları top gibi şişiyor! Çabuk bir doktor çağırın bana! Çabuk!»

«Doktor falan yok. Machenfeld'in efendisi dönene kadar dışarıyla bağlantı yasak.» Rudolph çok sertti.

«Öyleyse kendinize dikkat edin. Çok bulaşıcı bir hastalıktır.»

Ondan sonra elleri bacakları arasında olduğu halde düşüp bayılmıştı. Adsız ve Rudolph korku ile duvara yapışmışlardı. Sam acıdan kıvranarak ağır ağır odasına çıkmıştı. Dev hayaları ile birlikte Yaratan'ı karşılamaya.

Sam odasına girip kapısını kilitleyene kadar Rudolph ile Adsız geride kalmışlardı. Sam oda kapısını son bir kere açıp aşağı baktığında iki adam yüzlerine mendiller bağlamışlar çevrelerine dezenfektan sıkıyorlardı.

Machenfeld'in kapıları"açılmıştı artık.

Lillian ile uşaklardan ikisi arabalarla güneydeki bir havaalanına gidiyorlardı. Atmaca yolu Üç Numaralı Bayan Hawkins'e tarif ederken Sam kulak misafiri olmuştu. Yol dört saat sürerdi ve kadının arabaları havaalanının batısındaki yola park etmesi önemliydi.

Havaalanı!

Bu, uçak demekti! Uçaklar da Roma'ya uçarlardı! Oraya gitmeseler bile telefon vardı! Telsiz vardı!

Yeni planı bir anda oluşmuştu. Uşaklardan birinin sürdüğü arabanın bagajına saklanacaktı Lillian'ın bavullarını taşımaya yardım kadına veda ederken kilidi bozmak işten bile değildi.

Muhafızları dezenfektan bulutları içinde kaybolduğu an Sam üç çarşafı birbirlerine ekledi, balkondan aşağı kayıp arabanın bagajına girdi.

İçeri girince pantolonunun olduğuna şükrederek battaniyelerini de göğsüne sardı.

Amacına varmak için doğanın kendisine yardımcı olacağını umuyordu ki, bu isteği de gerçekleşmekte gecikmedi.

Arabalar yola koyuldular. Üç buçuk saatlik bir yoldan sonra Sam arabanın kornasının üç dört kere çalındığını duydu. Bir iki saniye sonra öndeki arabadan cevap geldi, Şam'ın bulunduğu araba yavaşladı ve durdu. Sürücü aşağı indi. Sam adamın ayak seslerinin bagajın önünde durduğunu farkettiler, ardından da bir şarıltiler duyuldu.

Bagajı dçtiler, sessizce dışarı çıktı ve elindeki levveyi işeyen İsviçrelinin kafasına indirdi.

Bir dakika sonra adamın pantolonunu, ceketini, gömleğini ve ayakkabılarını çıkarmıştı. Pantolonu ve ceketini hemen üstüne geçirip öne koştu, direksiyon başına geçtiler ve yola devam işaretiler olarak iki kere kornaya bastı.

Lillian da kornayla işaret verdi, yola koyuldular.

Valtournanche'deki havaalanı küçük bir sorun oluşturmuştu, ancak Şam'ın İsviçrelinin ceketinin cebinde bulduğı para bunu kat kat giderdi. Beş bin Amerikan doları! Atmaca uşaklara ikramiye vermiş olmalıydı!

Şam'ın aklına hemen yeni bir plan geldi! İnanılmaz bir plan! Görkemli bir son!

Polise gitmeden önleyebilirdi Atmaca'yı! Yetkililere başvurmadan! Onu önler Sıfır Noktasını hiçe indirir, birliği dağıtabilirdi! Hem de ufukta cellat, idam mangası ya da yaşam boyu hapis korkusu olmadan! Şahane bir plandı bu! Yanılmak olanaksızdı.

Havaalanının kuzey sınırındaki yolda bir dönemeç vardı. Sam arabayı yavaşlattı, Lillian dönemeci döndüğü anda da durdurdu, motoru kapattı, ayakkabılarla gömleği kapıldığı gibi inip ormana doğru koştu.

Bir süre karanlıkta bekledi. Lillian'ın arabasını geri vites taktığı duyuluyordu. Az sonra kadınla yanındaki adam arabadan inip geri koştular.

«Bu kadarı da olmaz!» diye bağırdı Lillian boş arabayı görünce. «Nankör herif son anda korkup kaçtı işte! Mac'ten o kadar para aldıktan sonra hem de! Hiç şaşmadım ama. Boyun kaslarından belliydi ne karakterde olduğu. Yürü haydi! Geldik sayılır.»

Devereaux bir saat sonra kendine bol gelen bir pantolon ve deri ceket içinde Valtournanche hangarındaki şaşkın bir pilota, kendisini Roma'ya götürmesi için 2500 dolar sayıyordu. Sam kendisinden zayıf ve güçsüz bir adam seçmişti. Bu tür pilotların yüksek ahlâk karakterine sahip oldukları pek söylene- mezdi, müşterilerini soyup Alp dağlarının bir köşesine atmaları işten bile değildi.

Ama başarmıştı işte! Havadaydı şimdi! Roma'ya şafak sökmeden varacaklardı. Ve ondan sonra kendisi, Bostonlu Sam Devereaux, yaşamının en parlak dava takdimini yapacaktı.

Üzerlerine sımsıkı gelen polis üniformaları giymiş Yüzbaşı Gri ve Mavi dönemeçli yolun iki yanında karşılıklı birer ağacın altında hareketsiz bekliyorlardı. Ellerinde iğneleri hazırды.

Komutanın söylediğı gibi papanın arabasının iki yanındaki motosikletler şimdi arkadaki iki motosikletin önüne, arabanın arkasına geçmişlerdi. Yine komutanın dediğı gibi kulakları sağır eden bir gürütü çıkarıyorlardı.

Arabalar geçtiler. Son iki motosikletle ağaçların arasına geldiğinde Gri ile Mavi yerlerinden fırladılar, polislerin boyunlarını yakalayıp küçük şıringalarını hatırdılar.

Bir iki saniye sonra polislerin bedenleri gevşemişti.

Gri ile Mavi adamların bacakları arasındaki motosikletleri yere indirdiler, adamları sürükleyip çalıların altına çektiler. Sonra ormana girip bir sonraki görev yerlerine koştular. Bu mevzilerinde üniformalarının üzerine geçirecekleri cübbeler bulunuyordu.

Yüzbaşı Turuncu ile Yüzbaşı Yeşil aralarında uzun otlar olduğu halde birbirlerini göremeyecek biçimde yere uzanmışlardı. Onların mevzileri yokuşun ikinci dönemecinin başındaydı. Yoğun sazların arasından iki motosikletin eksik olduğunu görünce başlarını sallayıp gülümsediler. Diğer iki motosikletli engebeli yolda araçlarını dik tutabilmek için epey zorlanıyorlardı.

Yüzbaşı Turuncu papanın arabası geçerken istavroz işareti yaptı.

Yüzbaşı yeşil ise yere bir tükürük salladı. Kilisenin başına bir Fransız papa'sı geçmeliydi artık.

Papalık arabası dönemeci aldığı anda iki Yüzbaşı yerlerinden fırlayıp motosikletleri bir anda safdışı ettiler.

Papalık arabası Appia tepesinin eteğindeki dönemece varmıştı. Dördüncü Aşamayı açan sis bombalarının patlamasına birkaç saniye kalmıştı. Bombalar takla atmış olan Fiat araba□

davdı. Turuncu ve Yeşil bir sonraki görevlerine koşular. Bütün görevlerin içinde en önemlisi: Yedinci Aşama. Haberleşme araçlarının bozulması ve papalık maiyetinin bayıltılması olan Beşinci ve Altıncı Aşamalar herhangi bir an başlayacaktı.

Yedinci Aşama Sıfır Noktasıydı: papaların değiştirilmesi. Giovanni Bombalini yerine Guido Frescobaldi.

*

*, *

Fiat'tan yükselen patlamalar korkunç, adamların çığlıkları ise dehşet vericiydi. Atmaca memnun bir tavırla gülümsedi. Ne güzel bir manzara! Duman, gürültü... çığlıklar biraz abartmalıydı ama.

Konvoy aniden durdu. Bir motosiklet ile iki araba. Güneyde dimdik bir tepe ile kuzeyde orman arasında kalan daracık bir koy yolu.

Guido Frescobaldi'ye eliyle işaret veren Atmaca, kusursuz, diye düşündü.

Yüzbaşı Kara yerine vardığı an, onar metre aralıklarla kendisini bekleyen Yüzbaşı Kırmızı ile Kahverengiye el salladı. Onlar da haberleşme araçlarını yok etmeye hazır bekliyorlardı.

Tek Vatikan polisi motosikletinden atlayıp içinde sıkışık kalmış yolcularıyla dumanları tüten Fiat'a koştu. Her iki arabanın kapıları açıldı. Sürücüler ve papazlar bağıryorlar, ellerini kollarını sallıyorlar, herkes birbirine emirler yağdırarak arabalara doğru koşuyordu.

Şimdi!

Papaz cübbeleri giymiş Kara, Kahverengi ve Kırmızı saklandıkları yerden fırladılar. Kahverengi ile Kırmızı öndeki arabanın ön koltuğuna dalıp gördükleri her teli çektiler. Kara ikinci papalık arabasına koştı, açık kapıdan içeri daldı.

Biren arkadan bir el uzandı, beyaz cübbe kolundan çıkan bir kol görüldü. Ama el ve kol beyaz değil, **karaydı!**

Kara'nın boynunu kavrayan el ve kafasına inen yumruklar kendisinin çok iyi bildiği bir tekniği yansıtıyordu. Harlem denilen bir bölgeye özgü hareketlerdi bunlar!

Kara başını güçlükle kurtarıp geriye çekilince bir 'birader'le burun buruna geldi.

Kilisenin beyaz giysileri içinde bir zenci birader!

Kara doğrusu kardeşine vurmak istemezdi ama çaresi yoktu. Katolik delikanlı esaslıydı, ama 138'inci Sokaktan başka bir yerde eğitim görmemişti. Kara başparmağı ile işaret parmağını adamın hassas bir yerine sokup çevirince kara papaz bir çığlık kopartarak başını bıraktı. Kara Katolik zencinin ensesine bir karate darbesi indirirken göğüs geçirdi, sonra dönüp telleri koparttı, göstergeleri parçaladı. Beyaz cübbeler içindeki şişko moruk —ki bu işte o olmalıydı— öne eğilip zenciye arka koltuğa çekti, başını kucağına aldı sanki ağır yaralanmış gibi.

«Bir şeyi yok, merak etme, babalık! Doğrusu bunu nasıl başardığınızı gerçekten anlamadım! Yoksa onun geldiği yerde Vaftizciler cirit atarlar, içeri başkasını sokmazlar bile! Ama onların müziği var! Tabii sizin de polisiniz var ya...»

Allah kahretsin! Daha ne aksilikler çıkacaktı? Roma'nın Leonardo da Vinci Havaalanının gözleri kör eden güneşi altında daha ne gibi gecikmeler olacaktı? Sabahın en parlak saatinde

üstelik uyku da uyumadan karabasan görmek buna denirdi işte!

O büyür pilot uçağının narkotik şube memurları tarafından temize çıkarılmasını istemişti. Uçakta çalıntı altın, deklare edilmemiş elmas ya da NATO'nun savunma planları olsaydı kimse aldırış etmeyecekti de bir adet esrarlı sigara bile bulundurulması yasaktı! Şam'ın itirazları hiçbir sonuç vermemişti. Hayır, hayır aslında bir sonuç vermişti. Anadan doğma soyunup aranmasını sağlamıştı...

«Sayın bay, acaba iç çamaşırlarınız nerede? Nerede bıraktınız? Uçağı bir daha arayın lütfen!»

«Çılgınlık bu!» diye bağırdı Devereaux. «Bir don nasıl olur da...»

«Che cosa?» diye capitano kuşkuyla bir sesle sordu.

«Don! Don!» Sam eliyle donu anlattı. «Saklayacak yer mî...»

«Ahaaa!» dedi capitano. «Dağlı İsviçreli uzun don giyerler. Cepli. Önü arkası kapaklı. Düğmeli. Düğmelerin içi boştur.»

«Ben İsviçreli değilim, Amerikalıyım.»

Capitano'nun kaşları havaya kalktı. «Aahhaaa! Mafya mı sinyor?»

Sam on tane yüzer dolarlık banknotu dağıtana kadar sorgu sürmüş, bin dolar bitince her nasılsa Capitano'nun nöbeti de bitmişti. Sam serbest bırakıldı.

«Burada taksi nerede bulunur?»

«Önce paranızı bozdurun, sinyor. Taksilerde yüz dolarlı banknot bozulmaz.»

«Elimde yüzlük kalmadı, yalnızca beş yüzlük var.»

«O zaman da polis çağırırlar. Böyle para gerçek olamaz. Mutlaka sahtedir. Sizin lirete ihtiyacınız var.»

Bir polis eksikti diye düşündü Sam. Polis ve isterik taksi sürücüleri! Atmaca'nın büyük sonuna varan yol bu olamazdı.

Böylece kambiyo gişesinin önünde bir saate yakın bekledikten sonra aldığı cevap bu büyüklükte bir paranın spektografra incelenmesi gerektiğini öğrendi.

Kendisine hizmet eden bııklı kadın sonunda, «Teşekkür ederim, sinyor,» dedi. «Paralarınızı dört ayrı makineden geçirdik. Sahte değilmiş. İşte loretleriniz. Boş bir bavulunuz var mı?»

Saat 9.45'ti. Hâlâ zamanı vardı! Roma bir saat çekerti, Via Appia'ya gitmek de yarım saat. Appia'ya girdikten sonra yirmi dakikadan fazla gerekmeyeceğine emindi. Manevra yerinde yolu iyice incelediğinden görür görmez anlayacaktı. Sıfır Noktasına en az yarım saat erken varacağından emindi!

Atmaca'yı durduracak, Üçüncü Dünya Savaşını önleyecek, yaşam boyu hapse tıkmaktan kurtulacak ve Boston'e esaslı bir banka hesabıyla dönecekti!

İki purosı olsaydı ikisini de aynı anda içerdi!

Terminalden üstünde üç dilde taksi yazan kapıdan çıktı. Alan bavullarla dolu yüzlerce arabayla kaplanmıştı. Caddeye yakın biriken halk patlama noktasına varmışlardı.

Sam bir turiste yaklaştı. «Ne oluyor?»

«Lanet taksi sürücüleri grev yapıyorlar!» Sam geriledi. Cepleri, koynu tomar tomar loretle doluydu. Park yerinde otomobili birini bulurdu nasıl olsa.

Buldu da. Saat on biri yirmi geçe. Adama tüm parasını teklif etti. Ne kadar hızlı giderse o kadar çok loret alacaktı. Adam razı oldu.

11.32. Yetişecek miydi acaba?

Yetişmek zorundaydı!

Hayatının sunuş konuşmasıydı bu!

Kendini mi kandırıyordu? Hayatıydı söz konusu olan.

Gri ile Mavi cüppelerinin bellerindeki ipleri çektiler. Tepenin altında, eski yolun kenarında gizlenmişlerdi. İkisi de çalıların arasından fışkırıp Altıncı Aşamayı gerçekleştirmeye hazırdılar. Konvoy halkının etkisizleştirilmesine. Devrilmiş Fiat tam önleğindeydi, dalga dalga duman yayılıyordu arabanın içinden. Beş papa yaveri, iki sürücü, sonuncu polis arabada sıkışıp kalan adamlara yetişmek için gerçekten çaba harcıyorlardı.

Kalabalık olmalarının önemi yoktu. Gri ile Mavi aralarına karıştıktan sonra ellerini çabuk tutarlardı. Birini hareketsiz duruma getirip diğerinin üzerine atlamak birkaç saniyelik işti. Kırmızı da sol kanattan kendilerine katılacak, durumu anlayıp da arabalara doğru koşan olursa onu haklayacaktı.

Şimdi!

Gri ile Mavi çığlıklar arasından dumanlar içindeki kalabalığa atıldılar. Papanın maiyeti birer birer yüzlerinde kutsal bir gülümsemeyle yere serildiler.

«Bağlayalım bunları!» diye bağırdı Gri, arabadan çıkan üç 'kazazede'ye. «İp verin bana!»

«Sıkı bağlama, manyak!» diye Mavi atıldı. «Komutanın dediğini unuttun mu?»

«Tanrım!» Mavi Gri'nin omzunu tutup dumanların ötesini işaret etti.

Yolun ortasında Kırmızı sırtüstü yatıyordu. Kolu kendisine doğru kıvrıktı. Çorap maske yüzündeki o huzurlu gülümsemeyi saklayamıyordu. Adam kargaşlık sırasında cübbesinin eteğine basmış ve elindeki şırıngayı karnına saptamıştı.

«Çabuk, ilacı getir!» diye bağırdı Gri. «İyi ki general her şeyi düşünmüş.»

«Düşünmek zorunda,», diye Mavi cevap verdi.

Birden şarkıya başlamış olan Guido Frescobaldi'yi tutan Atmaca, «Şimdi!» diye bağırdı.

Mac yolun öteki tarafında Turuncu'nun papalık arabasına doğru koştuğunu gördü. Gereksiz bir hareket, diye düşündü. Papa kaçmayacaktı ki. Yaverini koltuğa yatırmış, yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmiş olarak arabadan iniyordu.

Atmaca Frescobaldi'nin elinden tutup arabaya doğru çekti.

«Size iyi günler dilerim, efendim!» dedi papaya. Bu kibarca bir teslim çağırışıydı.

«Animale!» diye bağırdı papa Appia ormanlarında ve tepelerinde çınlayan bir sesle. «Hayvan! Uccisore! Assasino! Katil!»
«Ne o? Ne o?»

«Basta!» diye gürlledi papa. Francesco'nun gözlerinden gerçek şimşekler fışkırıyordu. «Beni öldür! Sevgili evlâtlarımı öldürme! Tanrının evlâtları onlar! Hep innocentî'leri öldürürsünüz zaten! Masumları! Beni gönder sevgili İsa'ma! Tanrı sana acısın!»

«Tanrı... sus Allahını seversen! Kimse kimseyi öldürmeyecek!»

«Ben gördüğümü bilirim. Tanrının evlâtları öldürülüyor!»

«By kadarı da palavra artık! Kimsenin kılına bile zarar gelmedi! Gelmeyecek de!»

«Hepsi öldüler,» dedi Francesco, sağına soluna bakınarak. «Morto!»

«Senin kadar. Ölseler bağlar mıydık? Turuncu! Buraya gel!»

«Sî. Generale!» Turuncu arabaya yaklaşırken durmadan istavroz işareti yapıyordu.

«Şu zenciye arabadan çıkar! Papanın konuğu olsun o da!»

«O adam bir papazdır. Benim özel yaverimdir.»

«Yök canım! Koroda esaslı okuyor desene! Yavaş ol. Turuncu.» Turuncu zenci papazı arabadan çıkardı. «Çalıkların arasına çek, o cübbesini de gevşet. Hava, çok sıcak.»

«Yani hepsi de sağ mı?» diye sordu Giovanni.

«Elbette.» MacKenzie Yeşil'e Frescobaldi'yi değiştokuş için hazırlamasını işaret etti. Papa'nın benzeri sakın sakın oturuyordu bir kenarda.

«Sana inanmıyorum! Hepsini öldürdünüz!»

«Sus dedik sana! Beni iyi dinle: komutanlığın nasıldır bilmiyorum ama bir askerin ölümü canlı mı olduğunu anlarsın her J halde.»

«Che cosa?»

«Yüzbaşı Gri!» MacKenzie papazlardan birini bağlayan Iskan dinavyalıya seslendi. «O adamı kaldırıp buraya getir.»

Gri denileni yaptı. MacKenzie Papa'nın sağ elini tuttu.

«İşte! Parmaklarını boynunun kenarına koy şöyle. Gördün mü? Damarı atıyor mu?»

Papa'nın gözleri kısıldı. «Kalbi... Evet. Doğru söylemişsin. Peki, ötekiler? Onlar da bunun gibi mi? Kalpleri atıyor mu?»

«Size söz verdim,» dedi Atmaca sert bir sesle. «Sizi kınıyorum, efendim. Görev başarılımsa komutanlar yalan söylemezler. Biz hayvan değiliz, efendim. Ama çok da zamanımız yok.» Atmaca Yeşil'e uyuşturucu verilmiş Frescobaldi'yi getirmesi için işaret etti. «Korkarım giysilerinizin bazılarını değiştirmek zorundayız. Ben...»

MacKenzie birden sustu. Papa Francesco Frescobaldi'ye bakıyordu. Saçı sakalı traş edilmiş ve bıyığı kesilmiş Guido Bombalini'ye, Bombalini'nin kendisinden çok benziyordu.

«Guido! Guido Frescobaldi bu!» Papa'nın sesi Napoli Körfezinden duyulacak kadar yüksekti. «Guido! Benim akrabam! Benim etim, kanım! Guido **Madredi Dio!** Sen... sen de bunlardan mısın?»

Sinyor Guido Frescobaldi gülümsedi.

«Che gelida... manina... a rigido esanine... ak, la la. laaaa!»

«Evet, ta kendisi.ama bu sabahtanberi kafası pek yerinde değil. Bir süre de böyle kalacak. Haydi şimdi sizin üstünüzde□ kileri ona giydirelim. Yüzbaşı Turuncu! Yüzbaşı Yeşil! Bay Fran□ cesco'ya bir el verin.»

* *

«**Tamam!**» Tam bir zafer kazanmış komutanın sesiyle konuşuyordu Atmaca. Sırtan Guido Frescobaldi'yi omuzlarından tutup eserine baktı. «Çok iyi görünüyor, değil mi?»

Şaşkınlıktan donup kalmış olan Francesco kendini tutamıydı. «**Jesus et Spiritus Sanotus.** Çirkin Frescobaldi tıpatıp bana benzedi. Tanrının bir mucizesi bu.»

«Birbirinizden hiç farkınız yok. Bay Papa.»

«Yani... yani...' Frescobaldi'yi **Aziz Peter'in koltuğuna** mı oturtacaksınız?»

«Talihimiz yaver giderse ve hesaplarım doğru çıkarsa iki saatliğine.»

«Neden ama?»

«Size karşı özel bir şeyim yok. Bildiğim kadarıyla iyi bir in□ sanmışsınız.»

«Peki neden ama? Tanrı adına söyleyin, neden? Bu sizinki cevap değil ki.»

«Ben de cevap vermek istememiştim zaten,» dedi Atmaca. «Sizin bağırıp çağırmanızı istemiyorum. Maşallah, sesiniz de epey güçlüymüş.»

«Peki, o halde nedenini söylemezseniz bağırırım.. **Aiyeeee!**»

«**Tamam! Tamam!** Sizi kaçırıyoruz. Kurtarmalık isteyeceğiz. Size bir zarar gelmeyecek. General sözü veriyorum size.»

Yanlarına koşa koşa gelen Yüzbaşı Gri ve Mavi selama durdular.

«Bölge güvenlik altına alındı, komutanım!»

«Bütün uyuşturucular verildi,» dedi Mavi. «Yola çıkmaya hazırız.»

«Çok iyi! Çıkalım öyleyse. Birlik, bölgeyi... boşalt! Kaçış aşamalarına geçin! Sıra ile! Marş marş!»

Tam o anda Sıfır Noktasının elli metre ilersindeki kamufle edilmiş bölgeden helikopterin motor sesi duyuldu.

Ve bir başka ses daha. Appia Tepesinin üstündeki yoldan. Acı bir fren sesi.

«Durun!» diye bağırdı ağaçlar arasından biri. «Tanrı aşkına durun!»

- «Ne?»

«Mort Dieu!»

«Che cosa?»

«Hey!»

«Tokig!»

«Bakasi!»

«Bok!»

Sam tepeden aşağı yuvarlana yuvarlana indi. Sonuncu dönemeci aşır dizüstü çöktü.

Giovanni Bambolini şaşkın şaşkın bakıyordu. Farkında olmadan önünde dizçöken adamı kutsadı. «Deus et filius...»

«Sus!» diye bağırdı MacKenzie. «Sam! Ne işin var senin burada? Sen bir köpek gibi hasta yatıyor olmalıydın!»

«Beni dinleyin!» diye olanca sesiyle haykırdı Sam. «Hepiniz buraya gelin! Kaçın! Henüz fırsat varken canınızı kurtarın? Bu adamı terkedin! Bir tuzak" bu! Machenfeld düştü! Dün gece! Yüzlerce Interpol ajanı şatoyu doldurdu...» Atmaca'ya bakan Şam'ın ağzı birden sessiz bir kuyuya benzemişti. «Ne dedin?»

«Esaslıymışsın, evlât. Bu numaranı saygıyla karşılıyorum. Ama senin bana aynı saygıyı duyduğunu söyleyemem.» Mac Kenzie ceketinin üstüne çaprazlama yerleştirilmiş kayışlardan

birini çözdü. Kayışın ucunda, kalçası üzerinde iri bir meşin kutu vardı. «Hiçbir saldırı operasyonunda komuta merkeziyle ilişki kesilmez. 1971'den beri hiç olmazsa. Ben Kamboçya'da Ly Sol' den Mekong birliklerine emirler yağdırdım.»

«Ne?»

«Yüksek frekanslı radyo bağlantısı, evlât. Bir program hatırıyla ve her an alıcı verici durumunda kal. Sen çok eskimişsin, Sam. Bir saat önce Machenfeld'in çevresinde yalnızca kelebekler uçuşuyordu. Nasıl yaptığını bilmiyorum ama buraya tek başına geldiğin için çok talihlisin doğrusu... Zaten başka türlü gelseydin aptallık ederdin ya. Pekala, beyler. Aşama Sekiz'e başlayın. Haydi, Sam yürü bakalım. Bak şimdiden söyleyeyim ama, başıma bir daha iş açarsan bin metre yükseklikte kapıyı açar seni bir tekmede aşağı gönderirim!»

«Mac! Üçüncü Dünya Savaşını düşün!»

«Sen de paraşütsüz bir makarna tabağının ortasına nasıl ineceğini!»

Tam o anda bir gürültü daha işitildi. Ürkütücü bir gürültü. Tepenin üstünden. Yoldan.

Yüzbaşılar dondular.

Atmaca başını yukarı, Via Appia'ya çevirdi.

Papa bir tek sözcük söyledi.

«Carabinieri. Polis!»

İtalyan devlet polisinin iki notalı sireni işitiliyordu. Giderek yaklaşan sirenler.

«Bu nasıl oldu şimdi! Sam, yoksa sen...»

«Ben yapmadım. Yemin ederim. Yapamazdım!»

Papa Francesco, «Korkarım bir hesap hatası oldu, sinyor,» dedi.

«Ne? Ne anasını... ne hatası?»

«Konvoy Tuscobando köyünde duracaktı. Sizin yol engelini koyduğunuz yerden bir iki mil ötede küçük bir yer.»

«Tanrım!»

«Tanrı bağışlayıcıdır. Sinyor Generale.»

«Polis şimdi dört bir yanımızı sarmıştır.»

«Havayı da, Generale,» dedi Yüzbaşı Turuncu. Maskesi altında buram buram terliyordu. «Polisin elicotteri filosu vardır.»

«Sus! Haritalarınızı açın! Gri ve Mavi, E sekiz ve E on iki kaçış yollarını değerlendirin. Önceki yolumuz daha hızlı bir kaçış sağlıyordu ama daha çok açıktı. Bir dakika sonra kararınızı istiyorum. Turuncu ve Yeşil, Frescobaldi'yi verin bana. Siz ötekilerin yanına gidin! Sam, sen burada kal!»

Sirenler çok yaklaşmıştı artık. MacKenzie'nin sınıksız tuttuğu Frescobaldi yüksek sesle yeni bir şarkıya başlamıştı.

«Sinyor.» Giovanni Bambolini MacKenzie'ye doğru bir adım attı. «Bir general sözü verdiniz. Bunu söylerken içtenlikle davrandınız.»

«Ne? Evet, elbette. Siz de daha başka türlü değilsiniz herhalde. Komutanlık büyük bir sorumluluk taşımaktır.»

«Öyledir. Gerçek de sorumluluğun sağ koludur.» Papa yerde sakın sakın yatan maiyetine baktı. «Bir de merhamet, kuşkusuz.»

Atmaca yarım kulakla dinliyordu adamı. Frescobaldi'yi tutuyor, şaşkınlıktan sersemlemiş olan Şam'a bakıyor. Yüzbaşı Mavi ve Gri'nin haritalara eğilmiş karar vermelerini seyrediyordu. «Ne diyorsunuz siz?»

«Bana bir zarar vermeyeceksiniz, değil mi?»

«Elbette ki vermeyeceğiz. Bir celsede kurtarmalık alamayız...»

«Frescobaldi bir öküz gibi güçlüdür,» dedi papa yarı baygın Guido'ya bakarak. «Hep öyleydi zaten. Sinyor Generale, size ses çıkarmadan, hatta belki de işbirliğine yanaşarak sizinle gideceğimi söylersem bana bir isteğimi bağışlar mısınız? Bir komutan dan diğ erine...»

Atmaca kaşlarını çattı.

«Neymiş bu?»

«Kısa bir not, birkaç kelime, İngilizce... yaverime bırakılacak. Sizin okumanıza bir şey demiyorum kuşkusuz.»

MacKenzie cebinden bir not defteri çıkardı, bir sayfasını yırttı, kalemiyle birlikte Francesco'ya verdi. «On beş saniye.»

Papa kâğıdı arabaya dayayıp yazdı, sayfayı Atmaca'ya uzattı.

Güvenlik içindeyim. Tann'nın izniyle satranççı O'Gilligan'ın beni bulduğu gibi, ben de seni bulacağım.

Beyaz adam

«Bu bir şifreyse pek zavallı bir şey. Peki, git zencinin cebine koy. Güvenlik içinde olduğunu söylemenden hoşlandım.»

Giovanni yaverinin yanına koşup notu cebine yerleştirdi, tekrar Atmaca'nın yanına geldi.

«Sinyor Generale, çok zaman harcıyorsunuz.»

«Ne?»

«Frescobaldi'yi arabaya yerleştir! Çabuk! İçerde içinde benim ilaçlarım olan bir çanta var. Lütfen onu da alın.»

«Ne?»

«Kardinaller Meclisinde beş dakika tutmazlardı sizi! Elicot□ tero nerede?»

«Helikopter mi?»

«Evet.»

«Şurada, açıklıkta.»

Yüzbaşı Gri ve Mavi işlerini bitirmişlerdi. Gri seslendi. «Adamlara gerekli bilgiyi verdik. Generalim. Gidiyoruz! Zarago□ lo'da buluşuruz.»

Başının üstünde güzel kokulu duman yükselirken İsa'nın vekili arkasına yaslandı, cübbesinin altında bacak bacak üstüne attı ve aşağıdaki manzaranın keyfini çıkarmaya koyuldu.

«Grazie!» dedi Francesco

«Prego.»

dördüncü kesim

24

Sam, Machenfeld şatosunun bahçesindeki yumuşak minik derli demir koltukta oturuyordu. Anne burasını özellikle seçmişti: Matterhom tepesi en güzel buradan görülüyordu.

Korkunç olaydan bu yana üç hafta geçmişti.

Yüzbaşılarla diğerleri bir daha kendilerinden hiç haber almamak üzere dünyanın bilinmedik köşelerine gitmişlerdi. Evde bahçe ve mutfakta Sam ile Anne'a yardımcı olan bir tek aşçı kalmıştı. MacKenzie'nin bu iki işe de eli yatkın değildi ama sırası geldikçe köye inip gazete falan alıyordu. Ayrıca, her gün New York'tan özel olarak getirttiği çok pahalı bir doktoru da ziyaret etmekteydi. İç hastalıkları uzmanı olan doktor bir göl kenarındaki evde hiçbir şey yapmadan neden bekletildiğini an-

lamıyordu, ancak tıp dünyası adına makbuz vermek zorunda olmadığı nakit dolarları alıyor ve susuyordu.

I Francesco (Sam bir türlü papa diyemiyordu) üst kata yerleşmişti. Her gün dam üstündeki bahçesinde gezinirken görülebiliyordu.

I MacKenzie gerçekten başarmıştı! Yaşamının en büyük askeri hedefini ele geçirmişti!

Ve şimdi de bütün gün çok karmaşık ve bulunması olanaksız yollardan Vatikan'a önerilerini iletliyordu. Yüksek frekanslı vericiyle Alplerden Beyrut'a, Cezayir'e, çöl ve deniz kulelerinden yararlanarak Marsilya, Paris ve sonunda Roma'ya yayınlar yapmaktaydı.

Öngördüğü koşullara göre Vatikan cevabını telsizle Roma'dan Beyrut'a verecek ve oradan saat 5'te yayımlanacaktı.

MacKenzie Machenfeld'den ayrılmış yalnız kendisinin bildiği bir dağ kulübesine yerleşmişti. Burada parayla satın alınabilecek en gelişmiş telsiz araçları vardı. Machenfeld'e İsviçre Şatoları firmasınca getirilen aygıtları Atmaca'nın kendisi kurmuştu.

Bugün saat beşte! Sam, korkunç şeyi düşünmemeye çalışıyordu!

Şato tarafında bir hareket oldu. Anne kolunun altında kitabı, elindeki tepside kadehlerle kapıda göründü. Bahçeye doğru yürürken adımları sert, kadınsı ve bir dansözünkiler gibi zarifti. Kumral saçları omuzlarına dökülüyor, mavi gözleri ışığı yansıtıyordu.

Devereaux kızların hepsinden birşeyler öğrenmişti. Apayrı ve kendilerine özgü bir şey kadınların kendisine armağanları. Normal yaşama dönme fırsatı bulursa bunlar için onlara minnet duyacaktı.

Ama belki de öğrendiklerinin en önemlisi Anne'dan gelmişti: gelişmek için çabala, ama geçmişi reddetme.

Bahçeden kahkahalar yükseliyordu. Anne, renkli bir kayak kazağı giymiş olan Francesco'ya bakmaktaydı. /

Bu, onların özel oyunları olmuştu. Atmaca ortalarda olma/dığı zaman birbirleriyle konuşuyorlardı. Sam, kadının yukarı daif□ reye sık sık gittiğinden ve papaya chianti kadehleri taşıdığından emindi. Zaten Anne da bunu inkâr etmemişti ki. Oysa adamın içki içmesi yasaktı. Anne ile Francesco iyi dost olmuşlardı.

Birkaç dakika sonra bu yargısı doğrulandı. Anne içki tepkisini Şam'ın yanındaki sehpaye bırakırken gözlerinin içi gülüyordu.

«İsa'nın çok pratik ve sıradan bir insan olduğunu biliyor muydun, Sam? Mary Magdelene'nin ayaklarını yıkadığında dünyaya kadının da bir insan olduğunu anlatmak istiyordu. Belki de yaptığı şeylere rağmen çok iyi bir insan hem de. Ve başkaları da kendi ayaklarının temiz olup olmadığını düşünmeksin onu taşlamamalıydılar.»

MacKenzie döne döne yükselen doruk yolunun son iki yüz metresini Alp çengelleriyle çıkıyordu. Yol, motosikletin geçemeyeceği kadar karlıydı. Bu yüzden dağcı ipiyle tırmanmak çok zaman kazandırıyordu. Saat beşe on bir vardı.

On bir dakika sonra mesajı almaya başlayacaktı. Beyrut'tan. İşaretler beş dakikada bir tekrarlanacaktı. İkinci dizinin sonunda Beyrut'taki ara istasyonuna alındı mesajını verecekti: iki kere tekrarlanan dört çizgi. ¹

Atmaca kulübeye girince jeneratörleri çalıştırdı, motorun hafif bir mırıltıyla çalışması karşısında gülümsedi, göstergeleri • kontrol etti.

Maksimum yükü belirten iki yeşil ışık yanınca elektrik sobasını prize soktu. Güçlü kısıdalga alıcı vericisinin örtüsünü kaldırdı, dinleme düğmelerini çevirdi, hoparlörlerin sesini sobasına kadar açtı. Üç dakika kalmıştı.

Duvara yürüdü sonra. Bir kolu çevirdi. Dişli gacırıtları duyuldu. Dışarda bir anten yükselip açıldı. Bir dakika kalmıştı.

MacKenzie cebinden bir puro çıkartıp yaktı. Dumanı halkalar halinde üfledi.

Birden işaret almaya başlamıştı. Bir kere yayımlanan dört kısa çizgi. Kanal serbestti.

Kalemini aldı, kâğıdı önüne çekti. Beyrut'tan gelecek şifreyi yazmaya hazırlandı.

Mesaj bitince şifreyi çözmek için beş dakikası vardı. İşaretleri sayılara, sayıları harflere, harfleri de kelimelere çevirecekti.

İşini bitirince inanamayarak baktı Vatikan'ın cevabına. Olanaksızdı bu!

Beyrut yayını alırken hata yapmış olmalıydı.

İşaretler bir daha gelmeye başladı.

Atmaca yeni bir sayfa kâğıt çekti önüne.

Dikkatle yazdı.

Titizlikle yazdı.

Yayın başladığı gibi dört kısa çizgiyle bitti.

MacKenzie şifre anahtarını açtı. Aslında ezbere bilirdi ama şimdi yanlış yapacak zaman değildi. Her noktayı her çizgiyi birkaç kere kontrol etti.

Yanlış yoktu.

İnanılmaz şey olmuştu işte!

Tüm dünya Katoliklerinin hesaplanmasıyla istenen dört yüz milyon dolar Amerikan doları konusunda Kutsal Papalık Makamı böyle çılgınca bir istemi dikkate almamaktadır. Ve de bu belirli yardımseverler örgütünün hiçbir istemini. Kutsal Peder'in

sağlığı yerindedir ve Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına kutsamalarını göndermektedir. I

Ignatio Quartze
Kardinal Omnipitum
Vatikan Hazine Müdürü

Shepherd Şirketinin operasyonu askıya alınmıştı.

MacKenzie Hawkins, Machenfeld şatosunun bahçesinde purosunu içerek geziniyor, Alplerin inanılmaz güzelliğini seyrediyordu.

Sam şirketin malvarlığı dışında parasal dökümünü çıkarmıştı. 40 milyon dolarlık sermayeden 12.810.431 dolar kalmıştı geriye.

Bir de hiç dokunulmadık 150.000 dolarlık acil ihtiyaç parası.

Hiç de kötü sayılmazdı aslında. Hele yatırımcıların hiçbir şey istemedikleri gözönüne alınırsa. Ne şirketle ne de şirketi yönetenlerle bir ilişkileri olsun istemiyorlardı. Shepherd'in yöneticileri İncil, Burke'nin Soylular Katalogu, Mein Kampf ve Kuran üzerine bir daha kendileriyle görüşmemeye yemin ederlerse Shepherd'in zararını bilanço kârlarından indirmemeye de kararlıydılar.

Şimdi renkli kazağının dışında başında bir Tirol şapkası olan Francesco'nun da dairesinden çıkmasına izin verilmişti. Şato halkının akıllarını kaçırmamaları için adama Zio Francesco, Francesco Amca demeyi de kararlaştırmışlardı.

Bir yere gitmeye pek niyeti olmayan Francesco Amca arkadaşlarını pek sevmişti. Yakınında her zaman biri bulunuyor□

pu: kaçmasını önlemek için değil de yardım etmek için. Ne de olsa adam yetmiş yaşını çoktan geçmişti.

\ Francesco Amca zamanının büyük bir kısmını mutfakta aşçıya sos yapımında yardım etmekle geçirdiğinden kendisini en çok aşçı seviyordu. Hatta adam çok ısrar ederse bazı yemekleri hazırlamasına izin bile veriyordu.

Atmaca'dan bir tek isteği olmuştu. Ve Atmaca bunu reddetmişti.

Hayır! Kesinlikle hayır! Amca Vatikan'daki dairesine telefon edemezdi! Telefonun özel olmasının ya da yatağın yanındaki komodinin çekmecesinde bulunmasının hiç önemi yoktu. Telefon konuşmaları izlenebilirdi.

Telefonu telsizle edersek bulamazlar, diye ısrar etti Francesco. Atmaca Roma ile olan karmaşık bağlantıyı nasıl sağladığını sık sık anlatmıştı kendisine. Kuşkusuz bir tek telefon konuşması için o kadar karmaşık şeyler gerekmeyecekti. Belki de bir aktarma ile başarabilirlerdi bunu.

Hayır! Yediği makarnalar Amca'nın kafasını sulandırmıştı anlaşılan.

Francesco, Atmaca'nın kafasının belki de daha fazla sulandığını işaret etti. General ne gibi ilerlemeler kaydediyordu? Durum açmaza girmiş miydi? Kardinal Quartze kendisini kanat-tan çevirip mat etmemiş miydi?

Bir telefon konuşması bunları değiştiremezdi ki..

Daha da kötü yapamaz, diye ısrar etti Francesco. Atmaca telsizin başında olurdu. Amca istemediği bir şeyi söylediği anda devreyi kapatırdı. En az iki kişinin kendisinin sağ olduğunu bilmeleri general için daha yararlı değil miydi? Karşı karşıya bulundukları sahteciliğin gerçek birsahtecilik olduğunu an-larlardı o zaman. Kaybedecek hiçbir şey yoktu. Atmaca zaten her şeyi kaybetmişti. Belki de kazanacak bir şey olurdu. Dört yüz milyon Amerikan doları örneğin.

Ayrıca Guido'nun yardımı ihtiyacı vardı. Francesco kuzenini eleştirmiyordu; Guido bir öküz kadar güçlü, bir kuzu kadar yumuşak ve düşünceliydi. Ama bu işte yeniydi ve kuzeni Giovanni Bombalini'nin öğütlerine ihtiyacı vardı. Harlemlı zenci papaz da kendisine yardım ederdi.

İş belki bir günde düzeltilemezdi, üzerinde düşünecek sağlık ve lojistik konuları vardı. Ama her şey söylenip bittiğinde Atmaca'nın elinde başka ne seçenek vardı ki?

Görüldüğü kadarıyla da yoktu. MacKenzie bir'gün dağın tepesindeki kulübesinden kolunun altında üç kutu olduğu halde inip telsizi Machenfeld'in bir odasına kurdu.

Her iş bitince kesin bir emir yayınladı. Yayın sırasında odada yalnızca Francesco Amca ile kendisi olacaktı.

Anne ile Şam'ın buna bir itirazları yoktu. Orada olmak istemiyorlardı zaten. Aşçı ise hepsinin kaçık olduğunu söyleyerek mutfağına dönmüştü.

Ondan sonra haftada en az iki kere büyük anten dama çıkarıldı. Ne Sam ne de Anne söylenenleri ya da bir şey başarılip başarılmadığını bilmiyorlardı. Mehtaplı gecelerde bahçede oturlurlarken yukarı odadan gelen kahkahaları duyarlardı. Papa ile Atmaca yeni bir oyuncak almış iki çocuk gibiydiler.

Özel kulübelerinde gizli bir oyun oynuyorlardı.

/

* *

Sam bahçede oturmuş Times gazetesini okuyordu. Machenfeld Şatosunda yaşam tekdüzeleşmişti artık. Her sabah biri köye inip gazeteleri alıyordu. Bahçede kahve içerken gazete okumak güne başlamak için hoş bir yoldu. Dünya öylesine **kar** rışık, Machenfeld ise öylesine sakindi ki.

Atmaca ormanlar içinde yollar keşfetmiş, birkaç at satın almıştı. Şimdi bazen saatlerce ata binip dolaşıyordu. Aradığı bir şeyi buldu sonunda, diye düşünüyordu Sam.

Francesco yağlı boya resim yapmayı keşfetmişti. Tirol şapkasını başına geçirip Anne ya da aşçıyla gidiyor, sehpasını açıp Alplerin görkemini gelecek kuşaklara bırakmak için uğraşıyordu. Bununla uğraşmadığı zamanlar da ya mutfaktaydı, ya da Anne'a satranç öğretiyordu. Zaman zaman da Şam'la hukukun inceliklerini tartışırdı.

Francesco'nun kimsenin sözünü etmediği bir noktası vardı. Appia tepelerinde kaçırıldığında sağlıklı bir insan değildi. Mac bu yüzden New York'lu uzmanı getirtmişti zaten.

Ama haftalar gelince Alplerin havası adama iyi gelmiş görünüyordu.

Acaba durum böyle gelişmeseydi, yine böyle mi olacaktı?

Bunu kimse düşünmeye bile cesaret edemiyordu ama bir akşam yemek yerken Francesco hepsini etkileyen bir şey söyledi.

«O doktorların hepsinden çok yaşayacağım ben! Onlara kalırsa bir ay önce gömülmüştüm bile.»

Atmaca bir öksürük nöbetiyle cevap verdi adama.

Ya Sam? Şam'a neler oluyordu.

Olan her neyse bunun Anne ile ilgili olduğunu biliyordu o da.

Şimdi de kadının yüzüne baktı. O kadar güzel, o kadar çekici, o kadar... kendisiydi ki! Şam'ın daha iyi bir avukat olmasına yardımcı olacaktı.

Sam şimdi başka şeyler düşünmeye başlamıştı.

Sakin sakın kitap okuyarak. Anlayarak. Değerlendirerek.

Yargıç Devereaux gibi!

Boston Anne'a bayılacaktı. Annesi bile sevecekti onu. Aaron Pinkus da. Aaron bütün kalbiyle kabul edecekti kadını.

Yargıç Devereaux kismet olur da Boston'a giderse!
Bunu... yarın düşünecekti.

«Sam?»

«Efendim?»

«Tribune'deki bu yazıyı okudun mu?»

«Hangisini? Daha Tribune'u görmedim ki.»

«Bak şurada.» Anne gazeteyi vermeden konuşuyordu. «Katolik Kilisesi hakkında. Neler neler var. Papa, Beşinci Ekümenik Konseyi toplantıya çağırılmış. Yüz altmış üç operaya yardım edilecekmış yaratıcılık ruhunu yükseltmek için. Ve ünlü bir kardinal... aman Tanrım, Sam... Ignatio Quartze bu! Mac'ın aleyhinde atıp tuttuğu o adam!»

«Ne olmuş ona?»

«San Vincente diye bir villaya çekiliyormuş. Vatikan harcamaları konusunda papayla tartışmış sanırım. Çok garip değil mi bu?»

Devereaux cevap vermeden bir süre düşündü. «Yukardaki dostlarımız sanırım bu ara epey çalıştılar.»

Uzaktan nal sesleri duyuldu. Birkaç saniye sonra MacKenzie Hawkins daha birkaç hafta önce manevraların yapıldığı ağaçlıkların arasından çıkıp yanlarına geldi.

«Ne şahane bir gün, değil mi? Matterhorn tepesi görünüyor!»

Öteki yandan bir üçgenin sesi geliyordu. MacKenzie elini salladı. Devereaux ile Anne dönünce Francesco'nun mutfak kapısında durduğunu gördüler. Elinde gümüş üçgenle gümüş bir tokmak vardı. Tirolyen şapkası başında, koca önlüğü göbeğinin üstündeydi.

Francesco Amca seslendi.

«Yemek hazır! Günün menüsü şahane bir şey! Speciale di. gîomo!»

«Ben bir at kadar açım!» diye haykırdı Atmaca. «Neler yaptın bakalım, Amca?»

Francesco'nun sesi dağlarda yankıdı. Şarkı söyler gibi konuşuyordu.

«Linguini Bombalini, sevgili dostlarım! Linguini Bombalini!»

B İ T T İ